

M A R K O V I D O J K O V I Ć

Kandže

SAMIZDAT 0392

Marko Vidojković

KANDŽE

Samizdat B92, Beograd 2004.

Stajao sam ispred ogledala. Musav od sarme koju sam pojeo pre prvog džointa. Uživaoca marihuane možete prepoznati po crvenim beonjačama. Tu su. I drhtave ruke. I izgrizeni nokti. I raščupana kosa bez frizure. Cokule, svedoci hiljadu koncerata. Kaput, kupljen 1990. na Cvetnom trgu. Džemper, dala mi ga je Vesna, 1994. Bela razdrljena majica, koju nisam menjao poslednjih šest dana. Uflekana ajvarom, spermom i vaginalnim sekretom. Najzaraznija majica u svemiru. Neko dete je prošlo pored mene. Pravi se da ga ne primećuješ! Izgledaj normalno! Perifernim vidom prati njihovo kretanje! Još jedno dete. I još jedno. Zarežao sam na sebe, ali niko nije reagovao. Navikli. Srpska deca su naučila da žive usred pakla. Da se igraju rata. Da igraju fudbal. Da izvrću skočne zglobove. Da prenose zauške svojim očevima. Da silaze niz stepenice, s pomfritom i milkšeikom na poslužavnicima.

Popeo sam se uz stepenice. Za kasama ih je bilo sedmoro i svi su izgledali odvratno. Meni je zapala najružnija.

„Dobar dan, izvolite“, prepala me je svojom lažnom srećom.

„Dobro, mamu ti jebem, je l' vidiš ti šta se dešava, je l' vidiš ti to? Otkud to veselje, koji ti je bre kurac?!“

„Dobar dan, izvolite“, ponovila je, ništa manje veselo.

„Mali šejk od jagode.“

„Za ovde, ili nosite?“

Dok sam čekao, pokušavao sam da se setim gde je trebalo da se nađem sa ostalima. Da li u parteru, ili u suterenu? Ili u WC-u? Možda

nisu ni uspeli da stignu, možda su negde izgubili svoje mlade studentske živote?

„Vaš kusur, gospodine.“

Sišao sam zatim niz stepenice i ponovo zastao ispred ogledala. Gospode bože.

Ugledao sam ih u čošku. Zaverenici. Revolucionari. Domunđavali su se i osvrtali, s revolucijom u kosama, borbom u očima i kricima pod jaknama. Izgledali su opasno. Čele, Tamara, Radovan i Dejan K.

Radovan je pričao priču iz života u Studenjaku.

„Gaga i Zoki, najbolji drugari, dogovore se da jedan drugom popuše.“

„Jao, super!“ ciknula je Tamara, dok su ostali zainteresovano slušali.

„Znaš, ono, nisu pederi, ali bi voleli da vide kako je to kad nekom pušiš. I pošto su bili najbolji drugari, odrasli u Kragujevcu i sve to, dogovore se da se lepo operu i popuše, prvo Gaga Zokiju, a onda Zoki Gagi.“

„Čekaj, kako su se dogovorili o redosledu:1“ ubacio se Čele.

„Otkud znam kako su se dogovorili! Bacali su novčić! Sve u svemu, Gaga je popušio Zokiju i... “

„A gde je svršio?“ prekinula ga je Tamara.

„Otkud znam gde mu je svršio! Na sise! U svakom slučaju, kad je trebalo da popuši Gagi, Zoki se predomisli. Kaže, hvala ti mnogo, bilo je okej, možda bih ti i popušio da nisam svršio, ali ovako me je prošla volja.“

„Kakav smrad“, iznervirala se Tamara.

„Čekaj, čekaj, nije tu kraj. Nagovori ga onda Gaga da popuše jedan drugom istovremeno, i..."

„To nije pravedno, jer bi onda Gaga Zokiju popužio dvaput, a ovaj njemu samo jednom", umešao se Dejan K.

„Pa, valjda je to osnova civilizovanih odnosa! Popuštanje, kompromisi, valjda se za to borimo, jebiga!" nervirao se Radovan, „U svakom slučaju, dogovore se njih dvojica da u subotu, u deset uveče, popuše jedan drugom istovremeno, u njihovoj sobi, tamo na drugom spratu. I taman oni krenu da puše, kad uleti jedan moj drugar i slika ih. Evo, sad ću da vam pokažem."

Dok je on čeprkao po novčaniku, ja sam se isprovraćao. Sva ta trava i ta napetost i taj milkšejk i sve te priče o kurčevima u ustima. Pao sam sa stolice na dupe, pravo u sarmu. Čele mi je pritrčao.

„Naduvao si se kao konj! Nisi imao muda da dođeš normalan! Šta sad da radim s tobom!?"

„Uopšte nije to što ti misliš", promrmljao sam.

Pomogao mi je da se pridignem i pošao sa mnom ka WC-u.

„Burazeru", rekao sam, „nećemo da pušimo jedan drugom, ostavi mi ruku."

„Ej", poverio mi se, „pojeo sam hamburger."

„Sereš! Otkud to?"

„Pa, probudim se jutros i počnem da razmišljam o svemu. Ceo taj fazon s vegetarijanstvom, strejt edž, prava životinja, sve je to živi kurac u odnosu na ovo danas. I jebiga, odlučim da ako već treba da poginem, bolje da još jednom probam ukus mesa. Bilo je do jaja."

„Trebalo je da odeš negde gde stavljaju meso u hamburgere."

Ušli smo u WC. Čele je otišao u kabinu da se ispisa. Imao je problem s pišanjem u pisoar. Potpuno sam ga razumeo. Dok se on unutra koncentrisao, ja sam se umio. Ponovo ogledalo ispred mene, ali ovoga puta sve je bilo jasno kao dan. I mitiser na čelu, i krvave oči, i umazana kosa, i rupe na kaputu, i mržnja u nosu. Srce mi je udaralo kao pobesnelo. Pritisnuo sam žilu na vratu i pogledao u sat na zidu. Mogli ste da proverite koliko ste dugo srali, eto to su multinacionalne korporacije. Puls mi je bio oko sto pedeset.

Zanoktice su me pekle, kao da se sve istovremeno spremaju da prokrvare. Još jednom sam se umio. Dok sam kaputom brisao oči, u WC su ušla dva majmuna sa Slobinim slikama na reverima. Sakoi, brkovi, pantalone, smrad. Imali su i letve sa Slobinim plakatima na vrhu. Jednome je kosa bila uflekana blatom.

Prvo su se izbezumljeno osvrtali, a onda su naslonili letve na zid i počeli da pišaju, kako takvi obično i pišaju, u pisoar. Ponekad čak i u isti. Gledali su zamišljeno u svoje kurčeve i praznili se. Trebalo ih je zaustaviti. Trebalo je zaustaviti sve te kurčeve u bilo kakvim daljim poduhvatima. Trebalo je iskopati sve te žute oči, i izbiti sve te odvratne zube. Izvadio sam ašovče, koje sam štekovao ispod kaputa, i opalio levog po leđima. Udario je glavom o zid. Drugi je, međutim, reagovao munjevito i zgrabio me za ašovče.

Nije ni pokušao da zakopča šlic. Gušali smo se čutke, dok je njegova kita preteći landarala ka meni.

Stezao je usta, krivio lice, a Milošević s njegovog revera me je besno gledao. Da samo nije bilo te nakaze na fotografiji, možda bi mi ga na sekund i bilo žao. Čele je istrčao iz kabine, dohvatio jednu od njihovih letvi i udario monstruma po glavi. Ovaj se kao malo zbunio, okrenuo se ka njemu, a ja sam to iskoristio da ga raspalim ašovčetom iz sve snage, posred leđa. „Samo ih udri odmah ispod vrata, padaju kao muve, a ne umiru“, prepričavao je na jednom dečjem rođendanu dogodovštine sa devetog marta moj teča Boško Gatalica, rezervni poručnik policije.

„Je l' sve okej, jesu te potkačili negde?" uhvatio me je Čele za glavu i pokušavao da mi ulovi pogled.

„Rekao sam ti već, nećemo pušiti jedan drugom."

Istrčali smo iz WC-a, otišli do stola i rekli društvu da je vreme za pokret. Još pedeset hiljada neprijatelja muvalo se po ulicama, parkovima i trgovima. Kontramiting je trebalo da počne za sat i po, a kolone studenata su u tom trenutku verovatno lutale gradom, obilazile oko Terazija, sa svojim parolama o nenasilju, sa svojim parolama o mirnom rešavanju sporova.

Tamara je zastala ispred ogledala, popravila frizuru, i u poverenju mi rekla: „Čula sam da su nekom čoveku pucali u glavu." Umesto mene, odgovorio je Radovan: „Radišina baba ih je gađala kesama punim govana. Skupljala je tri dana govna svojih ukućana. Gađala ih je s terase, jebala im je mater!"

„Ja sam rekla da su čoveku pucali u glavu, idiote, a ti pričaš o babama i govnama!"

„Ko je Radiša?" pitao sam.

Tog dana mrak je počeo da pada već od samog jutra. Led, blato i fleke po farmerkama. Izašli smo napolje. Njih nekoliko desetina stajalo je na uglu Terazija i Nikole Pašića. Mogao si da vidiš samo jakne od skaja i močuge sa ljubavnim porukama Slobodanu Miloševiću. Pedesetak metara desno, kod „Kasine", stajalo ih je još desetak i skrivalo se od kiše. Nisu imali transparente, ali se jasno videlo od kojih su.

Nasred Terazija vladala je opšta tuča.

„Šta ćemo?" pitao je Dejan K., žmirkajući.

Preko puta se videla džinovska bina sa koje je treštala muzika. Tamari se pušila kosa. Izvadio sam ašovče i zakoračio. Moji prijatelji povadili su motke i štangle, koje su do tad skrivali ispod jakni i mi

smo krenuli ka bini. Prvo lagano, zatim malo brže, a kod „Bezistana“ smo već trčali. Neki od nas su i urlali.

***

Nema ničeg strasnijeg od Urgentnog po lepom danu, a dan je bio takav da vam se dizala kita pri svakom pogledu na bilo šta obasjano suncem. Zakasnela novembarska vrućina po bolničkim zidovima.

Džeri je poslednja dva dana ležao na intenzivnoj nezi. U petak po podne krenuo je da preveze zeta od tačke A do tačke B na kavasakiju ZX 10. Na tački X, negde na Bulevaru JNA, čovek se baš isparkiravao, kad je na njega brzinom svemirskog broda naletela „žuta munja“. Tako je Džeri tepao svom kavasakiju. U

subotu je u „Politici“ pisalo da se u Bulevaru JNA desila teška saobraćajna nesreća, a tri lica su zadobila teške telesne povrede. Pisalo je da se ulica orila od jauka povređenih. Džerijev zet ostao je bez jaja i pola glave, a čovek iz kola doživeo je prelom obe noge. U nedelju je bio drugi krug lokalnih izbora, a u ponedeljak, pre proslave izborne pobede na Trgu, otišao sam Džeriju u posetu. Džeri je bio jedan od retkih kojima je uspelo da sami sebi nađenu nadimak.

U Džerijevoj sobi bila su još tri kreveta, a u njima sve same nakaze. Noge su mi se odsekle. Trudio sam se da ne gledam u njihova iskasapljena, izlomljena i kukajuća tela. Odmah do vrata bio je Džeri, pokriven do nosa, lica žuto-crvenog od joda i krvi.

„Ej, matori, gde si“, promrmljao je, „razbili smo komunjare na izborima, a?“

„Izgleda“, odgovorio sam, gledajući u hodnik. Bolelo me je pri samoj pomisli na to šta se dešavalo ispod tog ćebeta.

„Matori, znaš kolika su mi jaja? Ogromna su. Leteo sam kroz vazduh pet kilometara, sve tribine na

'Marakani' sam video.“

„Pa, dobro, šta ti je? Šta su ti rekli?“

„Ništa mi nisu rekli. Plaše se unutrašnjeg krvarenja, šou program.“
Onda je napravio značajan izraz lica. „Znaš šta, skroz sam go ispod.
Možeš da mi vidiš jaja, ako hoćeš.“

Pretrnuo sam.

„Zašto si go, jebote, nemaju pidžame?“

„Ne, sav sam isečen i odran. Ne smeju ništa da stave na mene.
Samo su me premazali jodom i pokrili. Jaja me otkidaju. Ali bolje je i
to, nego kao moj zet.“

Gutao sam knedle. Jedan od Džerijevih cimera počeo je da kuka.

„Sestro“, skičao je, „sestro, pomagaj!“

Gledao sam u patos, a Džeri je gledao u plafon. Onda je konačno
došla sestra, navukla paravan, i počela nešto tiho da objašnjava tom
kukavcu. On je jednom urliknuo, a ona je ubrzo izašla s ledenim
izrazom lica. Bilo mi je loše. Sve me je bolelo. Kad su mi devojke
govorile kako ih bole jajnici, ja sam to osećao, kad mi je ujak govorio
kako je dvadesetogodišnjem dijabetičaru amputirao nogu, ja sam to
osećao, kad sam gledao slike s ratišta, ja sam to osećao. Sve živo
sam osećao. Bio sam prokleta devojčica.

„Matori, kako faks?“ prekinuo je moja osećanja Džeri.

„Treća godina.“

„To ti je do jaja. Završi to, pa pali u tri pičke materine odavde.“

„Na zapadu sa Pravnim mogu da uradim isto što i sa osnovnom
školom. Jebo me onaj ko me naterao da upišem to govno.“

„Pa dobro, možda ćeš nešto s tim pravima moći da uradiš i kod nas.“

„Ma, ovo je jama bez dna.“

„Ej, 'oćeš da mi vidiš jaja? Nemoj da propustiš ovakvu priliku.“

Trčao sam od Urgentnog do Trga. Na Trgu je bilo milion ljudi, koji su bili van sebe od oduševljenja. Udarali su jedni druge čelima, grlili se, ljubili, vrištali, plakali. Izgledalo je ne kao da je opozicija osvojila lokalnu vlast nego kao da smo Miloševića obesili na Terazijama. Na stanici „dvadeset šestice“ našao sam se sa Čeletom. Čele je bio kolega, prošek devet i po, bubnjar u strejt edž hardkor bendovima „Red Brick“ i „Union Smile“, a to Čele bilo je skraćeno od Četnik. Bio je zaljubljen u Vuka Draškovića. Prepričavao je kako je prethodne noći video Vuka na Trgu. Izljubili su se triput i zviždali kada se na Trgu pojavio Vučelić. Čele je zaurlao tačno sto pedeset tri puta te noći. Pomogao je Hiberu da nosi barjak Građanskog saveza uz Kneza Miloša, a na pandure koji su stajali ispred opštine Palilula lajao je. Tog popodneva na Trgu bio je potpuno promukao i izbečen.

„Jebali smo im mater, jebali smo im mater!“ ponavljao je.

Prethodne noći sam i ja s nekim društvom iz kraja bio na Trgu. Njih petorica su povelili svoje kućice. Svi su imali pitove, šta će, Dorćolci. Krenulo se u nekakvu šetnju, valjda od silne sreće, a u onoj rulji nisam sreo ni Čeleta, ni Vuka, ni Hibera, ni Vučelića. Ipak, pandure sam ispred opštine Palilula video i na njih lajao.

Jednog od narednih dana prvo me je iznervirala Vesna. Bili smo u poluvezi, tačnije, raskinuli smo pre više od jedne godine, ali smo se baš dobro tucali, i bilo je teško odreći se toga.

„Sutra imam vežbe iz Porodičnog prava kod one budale. Da znaš samo kako me taj gleda. Užasno mi je neprijatno.“

„Smrdljiva komunjara.“

„Daj, koji ti je đavo, ja sam mrtva ozbiljna.“

„I ja sam. To'je smrdljiva komunjara, trebalo bi ga dobro izjebati nekom motkom u dupe.“

„Ej, šta radiš večeras?“

„Idem na demonstracije.“

„Kakve sad demonstracije? Otkud sad to?“

„Vesna, jebote, hoće da pokradu izbore.“

„Daj, ne zanosí se, svi su oni isti. Umesto jednih dođu drugi, krađu, lažu, zajebavaju narod. Nemoj da si glup.“

Nisam mogao da slušam ta baljezganja, pa sam je oterao u pičku materinu i spustio joj slušalicu.

Hiljaditi put u poslednje dve godine. Bio sam nervozan, bio sam užasno nervozan. Iako su bili u pitanju samo lokalni izbori, osećao sam kao da mi je neko odsekao uši. Čele me je pozvao telefonom. Taj je tek bio van sebe.

„Jesi video govna, oca im jebem krvavog! Zapalio sam vrata onom govнару!“

„Kom govнару?“

„Onom sa trećeg sprata, nek' mi sisa kurac, smrdljiva komunjara! Kaže mi danas, pa to su samo lokalni izbori, šta se nerviraš! Kažem ja njemu, nije to 'samo', mamu ti jebem! To je prvi poraz tiranina otkad je zaseo na vlast! Načeli smo ga, sledeće što ćemo da uradimo je da odemo na Dedinje i likvidiramo pseto! Ovo je bre biti ili ne biti, ovu bitku moramo da dobijemo!“

Urlali smo ispred Izborne komisije, pa smo se preselili na Trg, gde smo takođe urlali, a onda ispred sedišta SPO-a. Bilo nas je sve manje i manje, ali smo se, bez obzira na to, i dalje drali do iznemoglosti.

Pomagalo je. Na kraju, Čele je otišao kući, da izbuši gume nekom potpukovniku.

Petak je počeo odvratno. Trebalo je da idem na neki idiotski sistematski pregled u Studentsku polikliniku. Na izlasku iz stana, na otiraču sam zatekao poziv iz vojnog odseka. „Javiti se dana ODMAH

u 08 h, u Vojni odsek Palilula, odeljenje Stari grad, prvi sprat, soba broj 11, radi regulisanja pitanja u vezi s vojnom obavezom." To je bio otprilike petstoti poziv koji sam dobio od te đubradi i završio je kao i svi prethodni, iscepan i kroz tanki prorez za ventilaciju gurnut u rupu od lifta. Posle poliklinike trebalo je da odem na plato kod Filozofskog, jer su studenti najavili protest zbog izborne krađe.

Hodnik u poliklinici bio je krcat budalama. Isprepodobljeni studenti i studentkinje, pravnička, ekonomska, farmaceutska, veterinarska i druga govanca. Uredno su sedeli s formularima u rukama i čekali. Pojma ti debili nisu imali šta se oko njih dešava. Zanimalo ih je samo kako da nađu skripte za sledeći ispit i kako da dobiju potpis nekog od kurtona s cvikerima. Gledajući ih, bio sam sve više uveren da će studentski protest biti fijasko. Svuda okolo bili su izlepljeni plakati o sidi. „Zivi sa sidom", „Razgovarajmo o sidi", „Sida i mladi", „Sida i seks". Sida nije najgore što može da ti se desi u Srbiji.

Najgore što može da ti se desi u Srbiji jeste da živiš u Srbiji.

Pošto sam se dobro napunio negativnom energijom, uzeo sam formular i popunio ga. Vid: BO.

Srce: BO. Kičma: BO. Sve je išlo odvratno sporo. Trebalo je ići kod doktora, pa u laboratoriju, pa kod zubara, pa kod ginekologa, pa kod psihijatra, pa nazad opet kod doktora. Jebote. Zatvor, škola, bolnica, vojska, sve je to isto. Iste zgrade, isti nameštaj, isti ljudi. Uleteo sam u ordinaciju. Nisam stigao ni da beknem, a neki magarac mi je već srao.

„Zatvori vrata, nisi rođen u čamcu."

Zalupio sam vratima što sam jače mogao, a neki smrad kome su merili pritisak trgnuo se. Opet sam otvorio vrata i još jače zalupio njima. Gledali su me zapanjeno.

„Ovaj pregled je jedna od najglupljih stvari koje sam u životu radio. Odmah da smo završili s tim sranjem!”

Bacio sam formular na sto.

„Pa ti si ovo popunio. Ovo samo doktor srne da popuni”, rekao je onaj kurton.

„Ja sam doktor specijalista. Daj mi pečat i puštaj me kući.”

Onda su me nekoliko minuta preklinjali da mi barem izmere pritisak, a ja sam se popeo na stolicu i rekao da ću sa nje sići tek kad svi moji zahtevi budu ispunjeni. Lupili su mi pečat u indeks i pustili me kući.

Saka studenata se na platou dogovorila da od ponedjeljka započnemo sa svakodnevnim protestima.

Čele i ja bili smo jedini s Pravnog. Ako je slučajno bilo još nekog iz te smrdljive zgrade, nismo ga poznavali. Čele je imao masnicu na oku. Nekakav major sa sedmog sprata napao je njegovog ćaleta na stepeništu, pa je Čele uskočio. Izbila je opšta tuča, u kojoj su major i jedan zastavnik iz niskog prizemlja bili prinuđeni da se povuku stepeništem u nepoznatom pravcu.

Te večeri, video sam se s Vesnom. Posle tucanja, upalio sam TV da vidim vesti, a ona je rekla da će, ako ne ugasim TV smesta otići kući. Nisam ugasio.

S ćaletom nisam razgovarao od 1994, kad me je ulovio kako mu kradem lekove iz fioke. On je sa ženom i njenim sinom poslednjih desetak godina živeo na Novom Beogradu, i jedva je čekao neki izgovor kako bi mi ukinuo izdržavanje. Hiljadu devetsto devedeset četvrte sam duvao isključivo u kombinaciji s tabletama, a pošto sam sve pare davao na travu, tablete sam krao. Bila je prva godina faksa, nije moralo da se uči, nije moralo da se ide na vežbe, jedino što si mogao da radiš bilo je da se drogiraš.

Ipak, tog ponedjeljka matori me je pozvao sav usplahiren.

„Dobro, da li si ti normalan!“ vrištao je.

Prethodnog popodneva, na demonstracijama Koalicije „Zajedno“, Čele i ja smo uhvatili nekog smrada kako kamerom snima rupe u masi. Rekli smo mu da ne jede govna nego da snima pošteno. Oterao nas je u kurac i mi smo ga pojurili, nalupali mu par šamara i rekli mu da se više ne pojavljuje na demonstracijama. Iste večeri, snimak se pojavio na drugom, zatim i na trećem dnevniku RTS-a, a onda i sledećeg jutra, u jutarnjem programu i vestima u deset. Bio sam zvezda. Stričevi, ujne i tetke iz cele zemlje zvali su da pitaju da li sam uhapšen, a neki dalji rođaci iz Aleksinca su me čak prijavili policiji.

„Šta tebe boli dupe šta ja radim?“ pitao sam ga, „borim se za slobodu, borim se protiv takvih kao što si ti, protiv seljaka koji vode decu u rat, koji su mi ukrali šest godina života!“

„Kakve ja veze imam s tim! Pa ja od devedesete glasam za Đinđića!“

Zalupio sam mu slušalicu i krenuo na protest. Na Pravnom se okupila šaka jada, stotinak ljudi, koje uglavnom nisam poznavao. Najpre smo uleteli u amfiteatar broj pet, gde je neki smrad držao predavanje.

Urlali smo „štrajk, štrajk, štrajk“, taj kurton je pokušao da nas smiri, ali revolucija se još jače razbuktala, i nekoliko nas se popelo na klupe i počelo da skače po sveskama. Onda je profesor, praćen gotovo svim prisutnim studentima, napustio amfiteatar i tu smo ostali samo mi, demonstranti. Čele i ja seli smo u klupu s likovima koji su nam izgledali najnenormalnije. Bila je tu Tamara, slatka farbana crnka u beloju bundici sa polomljenim prednjim zubom, i dva fanatika iz Valjeva, Radovan i Dejan K. Neki tip je održao polupotpaljivački govor, posle čega smo izašli na ulicu i krenuli ka platou. Kola su nam svirala u znak pozdrava.

Na platou je, na moje iznenađenje, bila jeziva gužva. Stajali smo pored vojne knjižare i gledali ribe kojih je bilo milijardu. Riblja revolucija. Onda smo krenuli u šetnju i ofarbane tetke su nam iz

svojih kancelarija mahale i bacale nam papire na glavu. Bile su oduševljene što se mladost Srbije konačno podigla. Odmah posle studentskih, išle su demonstracije Koalicije „Zajedno“. Još jedna šetnja, pa miting, pa dve picete u kljun, pa kući. Keva mi je ispričala kako joj je ceo komšiluk prijavio da joj je sin bio na televiziji. Neka baba joj je rekla da sam narkoman, i bandit, pa joj je keva zgnječila pomorandže.

*

Posle jedne nedelje demonstriranja, izgledalo je kao da se cela zemlja digla na noge. Nama koji smo od jedanaest pre podne do šest uveče bili na ulici izgledalo je kao da osim protesta nema više ničeg na svetu. Bili smo na svetom zadatku, branili smo pobedu opozicije na lokalnim izborima. Nas sto hiljada. Nas dvesta hiljada. Nas milion. Kad se popneš na žardinjeru kod „Londona“ i gledaš ka Terazijama, izgleda ti kao da ima i više od milion ljudi. Od policije ni traga. Miš se zavukao u svoju rupu na Dedinju i bio sam uveren da je barem dve trećine među nama maštalo kako će protestna kolona jednom, umesto ka Televiziji, skrenuti ka Dedinju i onda udariti na jedan, dva, tri kordona, uhvatiti ga, nabiti ga na ražanj i pokazati celom svetu ko je garant mira na Balkanu.

Tog dana Koalicija „Zajedno“ je smislila da građani jajima gađaju gradsku skupštinu, predsedništvo, republičku skupštinu, televiziju i manje-više svaku drugu zgradu u kojoj se krio ološ. Čele i ja smo napunili džepove kamenjem. Do zgrade RTS-a letela su samo jaja, ali je tamo došlo do preokreta.

Usred zasipanja RTS-a jajima, neki deda sa šajkačom došao je na pola metra od jednog prozora i razbio ga kamenom. Sledeće sekunde je na RTS krenula kiša kamenja. Stakla su pucala, padala nam po glavama.

Žene sa Vukovim slikama u naručju vrištale su i bacale kamenice. Neke kamenice su pogađale prozore, neke su pogađale zidove, neke nisu ni mogle da dobace tako daleko. Ali, žene su bile uporne, odlazile bi po kamenje i vraćale se na bezbednu udaljenost i ponovo

gađale. RTS je leteo u paramparčad, oni su nama jebali majku najsavremenijom tehnologijom, a mi njima tehnologijom starijeg kamenog doba. Čele je bio u ekstazi. Najpre bi urlao ka noćnom nebu „majku vam jebem!" a onda bi svom silinom kamenovao najgoru kurvu među svim kurvama na Balkanu. Vadio je i vadio i vadio kamenje iz džepova i gađao i gađao i gađao. Bilo je i nekih koji su pokušavali da nas odgovore od kamenovanja, oni su nam urlali „nemojte", a mi njima „komunjare". Na kraju je jednoj ženi koja je vrištala, ta sranja o nenasilju onaj čiča sa šajkačom opalio šamar i to nam je malo poljuljalo raspoloženje te je kolona nekako krenula ka Lole Ribara. Tamo nam je s jednog balkona mahala uobičajena baba, a na raskrsnici s Palmotićevo uobičajena ekipa viđala je upaljenim lusterom s terase. „Siđite dole", urlali smo, ali oni su samo klatili tim lusterom napred nazad. Onda nam je pažnju privukao konj, koji je po svaku cenu pokušavao da se golfom probije kroz kolonu. Bilo je to na nekih tridesetak metara od nas. Videli smo ga kako u mont jakni izlazi iz golfa i udara nekoga, onda uspaničeno utrčava nazad u kola i uz škripu kočnica kreće ka Džordža Vašingtona. Njih dvadeset trčalo je za njim i gađalo mu kola kamenjem. Popizdeli smo. Potrčali smo ka Radio Beogradu i tamo polomili sve prozore. Ovog puta niko nije pokušavao da nas zaustavi. Čele je bacao kamenje, a kad mu je konačno ponestalo kamenja, gađao je prozore krhotinama polomljenih prozora. Videli smo tu žgadiju kako viri iz kancelarija. Pogasili su svetla, čekali da tvister prođe. Neko je uzviknuo „eno komunjara na drugom spratu", i istog trenutka je na taj prozor poletelo milion kamenica, cigli, cipela i stakla. Dok su ostali bili zabavljeni zevanjem u zamračene kancelarije Radio Beograda, ja sam pogledao na drugu stranu, gde nam je s jednog prozora mahao deda u majici na bretele. Mahao je mehanički, bez ikakvog izraza na licu. Mahnuo sam mu, ali on nije ni trepnuo.

Malo smo odahnuli dok smo prolazili pored „Sumatovca", a onda je naišao šlag na torti. Veliki renovirani „Politikin" izlog. San svakog demonstranta. „Politika" je bila jedna od perjanica krvavog tiranina i jednostavno smo morali da je sravnimo sa zemljom. Problem je bio što više nismo imali kamenja. Čele je dohvatio kontejner i počeo da ga gura ka izlogu. Dvadesetak kamermana svih mogućih stranih i

domaćih novinskih i policijskih agencija pažljivo je beležilo kako se Srbin snalazi u nedostatku materijala za ratovanje. Čele je gurnuo kontejner u izlog, ovaj se raspao u trideset miliona komadića, mi smo zaurrali i počeli da čupamo sve što nam je palo pod ruku. Saobraćajne znakove, kante za smeće, delove semafora, registarske tablice. Većina je stajala dvadesetak metara od izloga, a onda bi svako od nas izlazio ispred i izvodio svoj performans. Jedna tetka gađala je izlog kišobranom. Neki čiča gađao ga je limenim parčetom koje je otkinuo iznad zelenog sveda na semaforu. Ja sam ga gađao limenom kantom za đubre, a neka tri cara gurala su kamenu žardinjeru i na kraju je dogurala do dela u kome je stajala prastara štamparska mašina, razbila ga, uletela unutra i pokidala neke delove s antikviteta. Smejali smo se. Zaposleni u „Politici“ mahali su nam iz kancelarija. Neko je proturio desetak balona kroz prozor na jedanaestom spratu. Licemerna đubrad.

Uveče sam na RTS-ovom drugom dnevniku drugi put gledao Čeleta kako kontejnerom razbija

„Politiku“. Video sam i neke detalje koje nisam primetio prvi put. U nekoliko navrata, dok je gurao kontejner, desnom rukom je pokazao tri prsta. Jednom je dreknuo „Vuče“, a kad je ugurao kontejner u izlog, pljunuo je u njega, ali je, valjda od uzbuđenja, dobar deo pljuvačke završio na njegovoj jakni. Onda je trijumfalno podigao ruke i potrčao ka ulici, dok smo u suprotnom smeru, ka izlogu, trčali mi, s našim razbijačkim oruđima. Na sekund sam se video i ja s mojom kantom za đubre. Sledeće sekunde pozvonio je telefon.

„Da li si ti normalan, je 1' hoćeš da te uhapsel!“ vrištao je čale.

„Koji je, bre, tebi kurac? Je 1' ti to samo tražiš razlog da me pozoveš? Jesam ti ja riba? 'Oćeš da me jebeš?“

Spustio sam mu slušalicu.

Svakog dana u jedanaest okupljali smo se u amfiteatru broj pet, nekoliko studenata bi održalo govore, a zatim bismo svi zajedno krenuli kolovozom ka platou. Taj put do platoa bila je jedina valjana

stvar na studentskim demonstracijama. Jedino je tada nešto zanimljivo moglo da se desi.

Sedeli smo u klupi u uobičajenom sastavu, a neki magarac je čitao svoj govor o tome kako je neophodno da se studenti Pravnog fakulteta ujedine u štrajku povodom krađe izbora. Imao je odelo, kravatu, naočare i ne više od dvadeset dve godine. Prosto me je bilo sramota što tu sedim. Tip koji je vodio skup pitao je ima li još neko nešto da kaže pre nego što krenemo na plato, a ja sam podigao ruku.

Izašao sam za katedru, i nagnuo se nad mikrofon.

„Drage kolege, ja sam toliko oduševljen našim razbijanjem prozora od sinoć, da sam to jednostavno morao s nekim da podelim." Amfiteatrom se razlegao aplauz. „Ako niste znali, s nama je i heroj jučerašnjeg rušilačkog pohoda, čovek koji je kontejnerom nasrnuo na komunističko smeće, Čele!"

Usledio je novi aplauz, uz poneki urlik. Čele je ustao i mahnuo prisutnima.

„Kolega...", pokušao je da me prekine konferansije.

„Noćas su nas na dnevniku nazvali izdajnicima, narkomanima, rušilačkom bandom i stranim plaćenicima. Ja bih sebe zaista mogao da nazovem izdajnikom, ponosim se što sam izdajnik ovakve zemlje!" Aplauz. „Sto se narkomanije tiče..."

„Kolega... "

„Šta je, bre?"

„Kolega, ispolitizovali ste protest. Sinoć su bile političke demonstracije, studenti nisu ništa rušili."

„Ma jedi ti govna, znaš! Ko bre nije rušio! Jesam ja student?!" zauriao sam. „Je 1' on student!?"

pokazao sam na Čeleta, „jesmo rušili?“

»Kolega...«

„Pa šta hoćeš onda koj' kurac! Daj da igramo s otvorenim kartama! Ne borimo se mi za principe, boli me, bre, kurac za principe! Ja se borim da na vlast dođu ljudi koji će ovu zemlju da odvedu tamo gde treba, a ne tamo gde je ovaj monstrum vodi! Misliš da je meni stalo do lokalne vlasti! Boli me, bre, kurac za lokalnu vlast! Meni i svakome ko ima mozga stalo je jedino da svinju vidimo ili u oboru ili na ražnju! I jedino zato idemo na demonstracije! I dočekaćemo taj ražanj jednom!“

Sišao sam s govornice, a u amfiteatru je vladao muk. Onda je Čele zaurlao: „Ziveo govornik!“

posle čega se amfiteatrom razlegao i poslednji aplauz, nešto slabiji od prethodnih. U sali nije bilo više od četrdeset ljudi.

Neki su do platoa otišli autobusom, a nas tridesetak žutom trakom za gradski saobraćaj i taksiste.

Na čelu kolone bili smo Čele, ja i Dejan K. K. je nosio zastavu fakulteta. Odmah iza nas išli su Radovan i Tamara. Konferansije se vukao na začelju kolone, nadržkan zbog mog govora, a ćoravog sa napisanim govorom nisam video. Sve u svemu, izgledali smo jadno. Činilo se kao da na Pravnom nije postojao nikakav organizacioni odbor protesta. A postojao je. Neko je morao da organizuje ta okupljanja, postojali su čak i bedževi. Išlo mi je na nerve što se ti ljudi kriju od nas. Otišao sam do konferansijea.

„Je li, ko organizuje ove proteste u 'petici'?“

„Radovanović, Vlahović i Bjelovuk sa četvrte i Baletić sa treće godine“, promrmljao je.

„Ko su ti, je 1' svraćaju u amfiteatar?“

„Svako prepodne idu u deset na plato, na sastanak s odborima drugih fakulteta.“

„Ma nemoj, sva četvorica? Ne može neki od njih da bude i s nama?“

U tom trenutku pored nas je prozujao taksi i levim spoljnim retrovizorom zakačio neku rugobu po dupetu. Ona je pala, urlajući, a taksi je kroz pet sekundi već bio kod Skupštine. Nismo stigli da reagujemo. Svi su se sjatili oko nje. Prvo je neutešno kukala, a posle nekoliko minuta se pridigla i mi smo nastavili ka platou.

Posle proslavljanja rođendana Vuka Draškovića pod balkonom DS-a na Terazijama, morao sam da odem do Vesne da nešto pojedem. Para nisam imao, kevina socijalna pomoć za jun bila je potrošena još u avgustu i mi smo crkavali od gladi. Poslednje pare sam potrošio na picete pre dva dana i već treći dan sam bio na bajatom hlebu i vodi iz česme. Srećom, Vesnina keva me je obožavala. Nije marila što nismo zajedno, ja sam i dalje bio njen najpametniji i najsladji zet na svetu. Još 1993. mi je rekla da kod njih uvek mogu da dođem nešto da pojedem. Prvih šest meseci bilo me je sramota.

„Bože, jadna deco, pa da li se isplati šetati toliko?“ brinula se Vesnina keva.

„Nemamo izbora, gospođo.“

„Je l' ti se sviđa sarma?“

„Najbolja sarma na severnoj hemisferi, gospođo.“

„Kod nas već od polovine novembra ima sarme. I podvarka. Ja mnogo volim kiseli kupus. A Vesna i nije baš neki obožavalac. Da nema tebe, sav bi kupus propao.“

„Dok je mene, kupus vam neće propasti, gospođo.“

Onda je kući došla i Vesna. Nije baš bila oduševljena što me vidi, ali je njenog povremenog jebača ipak trebalo nečim hraniti kako bi

ostao u životu. U junu sam jednom došao da jedem, a Vesna je došla sa nekim tipom. Uredno su otišli u njenu sobu, a njena keva i ja smo nastavili da ćaskamo u kuhinji, dok su se oni tamo tucali, ili šta već.

„Zamisli, on ide i na studentske i na opozicione demonstracije“, podelila je svoje ushićenje njena keva.

„Znam, znam“, promrmljala je Vesna.

„To su jedne te iste demonstracije, gospođo, prvo i drugo poluvreme. Studenti se samo prave da su nezavisni“, umešao sam se.

„Ijao...“, razočarala se ona.

„Ne, ne, to je dobro! Mora tako, da se održava tenzija na više nivoa. Inače svinju nikad nećemo da srušimo.“

„Uzmi još malo safta.“

Posle toga, Vesna i ja smo otišli u njenu sobu da se tucamo, a Vesnina keva je u svojoj pojačala televizor. Govorili su o stranim plaćenicima i domaćim izdajnicima i meni je bilo teško da održim erekciju.

Dan borbe protiv side. Dežurna sestra ponudila mi je nekoliko kurtona. Dobro sam ih znao. Bilo je tu onih osušenih, za kite do deset santimetara i drugih, za kite ne kraće od trideset santimetara. Treća vrsta bili su oni koji pri seksu dužem od tri minuta garantovano pucaju. Odbio sam je.

„Živim rizično“, promrmljao sam.

U Džerijevoj sobi zatekao sam istu atmosferu kao i prvi put. Džeri je i dalje ležao go ispod ćebeta.

Kraste na licu bile su mu crne.

„Nemaš pojma koliko mi je žao što nisam s vama na protestima.“

„Ništa ne propuštaš, uglavnom je dosadno.“

„A ovde je zanimljivo u pičku materinu.“

Onaj isti od prošlog puta ponovo je zakukao. Čekali smo sestru čitavih pet minuta. Došla je i navukla paravan.

„Mogu sebe da vidim“, maštao je Džeri, „kako na žutoj munji dolazim na plato, a kako ja pritisnem gas, sve one ribice momentalno ovlaže. Gledao sam slike u novinama, matori, otkud u ovom gradu toliko dobrih riba?“

Ćutao sam.

„Ej, jaja mi se nisu ništa smanjila. Doktor kaže da je to sve normalno, a ja, pravo da ti kažem, sumnjam na rak.“

„Ma kakav rak, malo si se ugruvao.“

„A koža na leđima, koža na leđima mi je skroz smežurana, imaju oni za to neki naziv, kad puno ležiš, u pičku materinu...“

Zajecao je, a ja nisam znao kako da reagujem. Potapšao sam ga po glavi.

„Ajde, Džeri, biće sve okej.“

„Izvini, burazeru, plačem ko neka pička... “

„Ma, jok, u redu je, umem i ja da zaplačem.“

„Siso“, zajebavao me je on kroz suze, „tebi bar jaja nisu ko pomorandže.“

Na mitingu je bilo nekako malobrojno i kilavo. Čele je došao s novom masnicom, jer se potukao sa svojim ćaletom oko toga koji treba da budu dalji koraci na demonstracijama. Čele je bio za krvavu revoluciju, a njegov ćale za terorističke akcije.

Uveče sam ležao s Vesnom u njenom krevetu i ona je bila neuobičajeno raspilavljena.

„Mogli bismo ovako da napravimo i bebu“, meketala je.

„Pomeri se s mesta. Nema gore kazne za čoveka nego da se rodi u ovakvoj zemlji. Dete bi nas mrzelo do kraja života.“

„Samo mračiš.“

„Samo sam realan. Uostalom, Vesna, mi se mrzimo.“

„Ma, ne mrzimo se.“

„Ma, mrzimo se. Cini nam se da se ne mrzimo samo tri sekunde posle svršavanja.“

Gutali smo. Iz druge sobe čuo se televizor:

„Prvo opštinsko javno tužilaštvo u Beogradu, podnelo je zahtev za sprovođenje istrage protiv četiri lica, na osnovu prijave SUP-a Beograd, od 29. novembra ove godine. Zbog osnovane sumnje da su izvršili krivično delo učestvovanja u skupini koja vrši nasilje, zahtev za sprovođenje istrage podnet je protiv Zivana (Ljubomira) Ljubokovića (1940), Rake (Dušana) Jovanovića (1978), Marka (Ante) Grihovića (1978) i Balše (Ognjena) Radulovića (1978). Prema tom zahtevu, prijavljeni su učestvovali u rušilačkim demonstracijama u Beogradu čije su posledice oštećenje imovine u većem obimu na raznim objektima u Beogradu.“

Niko od te četvorice nije bio Čele.

Studentski protesti bili su neverovatno posećeni. Petsto miliona ljudi svakog dana na platou i u šetnji, a od toga bar trista miliona riba. I sve slatke. Novine su organizovale izbor za mis protesta. Sve je počelo da liči na jedno veliko zezanje, a ako nešto prezirem, prezirem zezanje. Prezirem kada se ljudi šminkaju pre odlaska na protest, prezirem kada ljudi oblače svečanu odeću pred odlazak u

protestnu šetnju. Kako se broj ljudi na platou povećavao, tako se broj ljudi u amfiteatru pet smanjivao. Većina je odlazila direktno na plato, nisu hteli da se zameraju profesorima, nisu hteli da prave incidente na fakultetu. Ja sam nastavio sa svojim govorima. Praznio sam se.

„Kolege, ovo su velike stvari! Nas dvadeset drži u blokadi najveći amfiteatar na Balkanu. Nije to zajebancija! Ne znam kako to da doživim, kao Užičku republiku? Oko nas su predavanja, vežbe, goveda se prave blesava, kao ništa se ne dešava, a mi držimo amfiteatar u blokadi čitavih pola sata, svakog dana!

Da li je to smešno ili žalosno?"

Konferansije je ispod klupe čitao novine, a ostali su zevali. Ja sam se ipak sjajno zabavljao.

„Imam tu ribu, u stvari, bivšu ribu, Vesna Đorđević, naša koleginica, s druge godine. Ne da se dobro jebemo..."

„Kolega!" prenuo se konferansije.

„Svršava po dvadeset puta tokom seksa! Nisam pojma imao da neko može toliko da svršava! Kako joj ga stavim, ona svrši..."

„Kolega, pobogu!"

„...najviše voli kad je jebem otpozadi, verovatno jer mi ne vidi lice, verovatno jer zamišlja kako se jebe s nekim drugim! Ali, nema veze, mogu da razumem što neko ne želi da gleda kako ga ja jebem. A njena keva me obožava, jedem sarmu kod njih redovno! A ženi ne znam ni ime! U svakom slučaju, ta Vesna ide redovno na predavanja, ona je praktično moj neprijatelj, jer meni je neprijatelj svako ko na bilo kakav način pomaže Miloševiću da se održi na vlasti. Neprijatelj mi je onaj ko se odaziva na vojne pozive, neprijatelj mi je onaj ko ne izlazi na glasanje, neprijatelj mi je onaj ko uči za januarski rok, i po mom skromnom mišljenju, kad ne bi bilo zabranjeno, takve uštve bih sve pobio!"

„Ubij kurvu!" urliknuo je Čele sa svog mesta.

„Kolege, vreme je da krenemo na plato", ustao je iznenada konferansije.

Na putu do platoa, prišla mi je Tamara.

„Ti si baš besan", rekla je.

„Ma, samo ti se čini. Više sam teatralan, da razbijem dosadu."

„Ne, besan si, vidi ti se u očima. Sve bi nas pobio."

Cutao sam.

„Moram nešto da ti priznam", rekla je. Ponadao sam se da će mi reći kako joj se sviđam, ponadao sam se da je moje kreveljenje za govornicom barem kod nje upalilo. „Ja sam član Srpske radikalne stranke."

„Pa šta tražiš ovde, špijuniraš nas?"

„Ne, ne, Sešelj mi je bio do jaja kad su ga hapsili. Bila sam idiot, pa sam se učlanila."

Setio sam se kako je i meni Šešelj bio do jaja kad su ga hapsili.

„Nosićeš zastavu do platoa dva puta i biće ti oprosteno."

Pogledala me je s nevericom.

„K., daj ovamo tu zastavu!" dreknuo sam.

Kad smo stigli na plato, bili smo prava atrakcija, jer je pod našom zastavom crkavala Tamara radikalka. Pošto je bila slatka sa plavim okama, crnom kosom i belom bundicom, ceo mašinar se sjatio oko nje. Pitali su se ko je iskonstruisao taj avion. Od celog opštenarodnog veselja mi se prisralo, pa sam Čeletu predložio da vreme do šetnje provedemo u kafiću koji gleda na plato.

Gore nas je sačekalo iznenađenje. Kafe „Plato“ bio je u stvari demonstrantska baza. Za stolovima su sedeli raznorazni cvikeraši, u odelcima, s razdeljcima, okruženi cicama, lecima i plakatima. Vodila se visoka politika. Čele i ja, s izgledom mladih izgladnelih džukaca, nikako nismo mogli da se uklopimo.

Video sam onog s cvikerima kako se domunđava nešto s našim konferansijeom. Za njihovim stolom sedelo ih je još petoro.

„Šta je, hladno napolju?“ zarežao sam, prilazeći im. Čoravi je ustao i pre nego što sam se snašao, stegao mi je ruku.

„Drago mi je, Baletić. Mnogo sam čuo o tebi, čuo sam kako držiš prave vatrene govore na fakultetu.“

„To je samo rekreacija. Najvatreniji sam u krevetu“, namignuo sam mu, ali se on nije dao.

„Videli smo vas na televiziji, kako tucete ono kamermansko đubre, ako, tako mu i treba. Video sam i tebe kako guraš kontejner u 'Politiku'. Svaka ti čast.“

„O, nije to ništa“, zbunio se Čele.

„Ne znam kako vas nije strah da vas ne uhapsu. Mene bi bogami bilo.“

„Ako bi me uhapsili, bar bih imao gde da jedem“, nakezio sam se.

Čoravi je stajao tako nekoliko sekundi, nije bio siguran da li ga zajebavam. Oni za stolom su zevali unaokolo. Niko nam nije ponudio da sednemo. Na kraju smo bez reči otišli za šank. Kelner se stvorio u sekundi.

„Šta ćete da pijete?“

„Ja ću toplu čokoladu“, rekao je Čele, srce tatino.

„Ja ću vodu“, promrmljao sam.

„Kiselu?" nakrivio se kelner. „Ne.“

U kafiću je bilo užasno, ali opet bolje nego napolju. Video sam kroz prozor kako Tamara cvrkuće s mašincima, video sam kroz prozor parče neba, ništa spektakularno, video sam kroz prozor kako Čeda drži novi vatreni govor. Kolona je počela lagano da se kreće Vasinom ka Trgu. Čele i ja smo sišli dole, a ekipa za stolom kao da nije imala nameru da ide bilo kud.

U amfiteatru pet je narednog ponedjeljka, iz potpuno neobjašnjivih razloga, bila iznenađujuća gužva. Preko pet stotina ljudi po Čeletovim procenama, a objektivno ne više od dvesta. Za katedrom su sedeli Baletić, konferansije i jedan debeli, koji je pre izgledao kao taksista nego kao student. Neki tip, koji se predstavio kao član Organizacionog odbora studentskog protesta '96-'97, podneo nam je izveštaj s demonstracija.

„Drage kolege, prekjuče je studentska delegacija, nas sedmoro, mislim, otišli su, otišli smo do Patrijaršije." Bio je prokleti tremaroš. „Tamo nas je primio neki valjda đakon, ne znam, i rekao nam da ne može dozvoliti da studenti prolaze pored crkve i viču 'bando crvena' i 'crvena crkva'. E, ovaj, onda nas je primio patrijarh koji nam je rekao da crkva u ovim teškim vremenima ne bi trebalo da se eksponira. E, da, ovaj, a onda smo ga mi pitali da li bi hteo da nas blagoslovi, a on je rekao da ne bi, ali da lično podržava proteste, i ovaj, poručio nam je da nas masa ne ponese i da ne budemo u grupama izgrednika. Ali lično podržava proteste. Eto. Samo kad budemo sledeći put prolazili protiv, ovaj, pored crkve, nemojte ono 'crvena crkva' i 'bando crvena', što je, mislim i logično. Hvala.“

Kroz žamor sam se probio do govornice i stao za mikrofona. Njih dvadesetak je zatapšalo, pošto su me poznavali. Očekivali su da kabare počne.

„Ko je pre neki dan vikao 'crvena crkva' i 'bando crvena' neka digne ruku!" zaurlo sam.

„Kolega.. “, počeo je konferansije svoju uobičajenu pesmu, ali sam čuo Baletića kako kaže: „Neka, Todore, pusti ga“. Amfiteatar me je gledao belo, jedino je Čele podigao ruku.

„Ajde, dižite ruke, svi koji ste ispred one crkvetine to vikali!“ dreknuo sam i podigao ruku. Jedan broj je podigao ruke, njih tridesetak. „Moj deda je oslobodio Beograd 1944. A Čeletov deda, molim jedan aplauz za Čeleta.. “, zastao sam, Čele je ustao i počeo da oponaša boksera, a troje je zatapšalo, „.. Čeletov deda je bio četnik, bio je u zatvoru do 1967. A znate šta je njima dvojici zajedničko? To što su mrzeli crkvu. Mrzeli su popove, jer su ih popovi terali da kleče na kukuruzu i šibali ih ako ne znaju da otpevaju neko popovsko sranje! Njima se ne smemo šlihtati! Crkva je mafija, njihovi tokovi novca su neuhvatljivi i zauvek će ostati neuhvadjivi! Šta mislite odakle im oni džipovi! Koj' će kurac popu džip! Sto ja nemam džip?! Ne, ja nemam leba da jedem, a oni su puni kao brod! Ko zna gde idu pare koje vi ostavljate u crkvi! Oni od vaših para kupuju džipove, od vaših para kriju ratne zločince, ko zna, mora da ima i neki koji od vaših para plaća dečacima da mu ga puše!“

Zastao sam. Gledali su me zabezeknuto. Dobro je, barem nisu zviždali.

„Koji je vama kurac da idete po crkvama i družite se s patrijarhom! Pa vi se borite za ono što oni već hiljadu godina preziru! Vi se borite za Evropu, za dobar život, protiv ratova, neki od vas se bore za brakove među pederima, neki od vas za dobra kola! Ne, vi ćete da budete skromni, a mi ćemo da se vozimo džipovima! Je 1' vam to patrijarh rekao!? Ako u jednom trenutku dođe do šibanja s murijom, ti popovi će prvi da istrče iz svojih rupčaga i dohvate pendreke. Znae šta oni zaista misle?! Je l' znate šta misle?! Oni najiskrenije misle da je nama potrebna šiba po dupetu, a da je za mene i Čeleta verovatno najbolji lek pakao!“

Crkva je Miloševićev najveći saveznik, kada bude bio u najvećem sranju pozvaće crkvu u pomoć, videćete! Crkva je odraz najdubljeg primitivizma! Slepno verovanje je odraz idiotizma, ja verujem u sarmu jer znam da je do jaja, verujem u tucanje jer znam da je super, ne

verujem u boga, jer ga nikada nisam ni video ni čuo, jer mi se nikada nije obratio, jer sam prošle godine, kada su Vesna i njena keva bile na Divčibarama, pao u nesvest od gladi! Kako taj jebeni bog misli da mi nešto uradimo, ako nam je Milošević na vlasti i ako padamo u nesvest od gladi! Nema boga, nema crkve, sve je u našim rukama! Do pobjede!"

Ljudi su odjednom počeli da aplaudiraju. Tapšali su, vikali „crvena crkva“, „bando crvena“. Sišao sam s govornice, zateturavši se, pošto mi je sva krv jurnula u glavu, a od gladi mi se mantalo još od sinoć.

Njih dvoje mi je pritrčalo, pridržali su me da ne padnem, čuo sam Baletića kako viče: „A sad na plato, idemo svi na plato!“. Tamara mi je prišla i nabila mi flašicu koka-kole na usta. Popio sam gutljaj i nekako došao k sebi. Izašli smo napolje i krenuli žutom trakom ka platou. Već sledeće sekunde pored mene je stajao Baletić.

„Da li bi hteo da budeš zadužen za odlaske sa Pravnog na plato?“ Nisam ni stigao da mu odgovorim. „Evo, od sutra, ti i tvoja ekipica dobijate zastavu fakulteta, vodite ljude, tu vam je Todor, sve će da bude super.“

„Koji će vam ono '97. u nazivu protesta?“ promrmljao sam.

„Ej, moram da palim. Idem na taksi da stignem na sastanak s ostalima iz organizacionog odbora.“

Vidimo se.“

Potapšao me je po ramenu i otrčao. Dve stvari su me užasavale što je neko bez pitanja preneo protest i na 1997. i što ću morati zastavu fakulteta da vučem sa sobom svaki dan kući.

Te večeri sam, sa sve zastavom, upao kod Vesne. Nije bila kod kuće. Njena keva mi je napravila prženice.

„Zašto nisi došao juče? Jesi nešto jeo?“

„Jesam“, promumlao sam između dva zalogaja.

„Zašto, čoveče, ne dođeš, lepo sam ti rekla, za tebe će uvek da se nađe!“

Bilo mi je čudno, bila je mnogo nervozna.

„Gospođo, stvarno vam hvala. Malo mi je bezveze da...“

„Nema šta da ti bude bezveze! Ako meni nije bezveze, šta tebi ima da bude bezveze!“

„Možda je Vesni bezveze.“

„Ma, ko nju pita! Ispustila je tako divnog momka iz ruku, takvog divnog dečka... “

Zajecala je.

„Gospođo, preterujete.“

„NE! Ne preterujem! Molila sam se jutros za tebe! Palila sam sveću za tebe!“

„Gospođo, stvarno nema potrebe. Nisam ja neki vernik.“

„Šta me briga! Ja jesam! Ja mogu da se molim za koga god hoću! Zašto nisu svi kao ti, zašto su ostala deca tako razmažena!“

Potpuno je odlepila. Ko zna šta joj se desilo. Ipak, nisam imao muda da čačkam.

„Ma ima na protestu još ovakvih, još mnogo ovakvih. Ja samo nemam mnogo toga da izgubim, pa se malo više kurčim, šta ja znam.“

Tu je ona briznula u plač, a ja sam ukapirao da sam svoju manipulatorsku retoriku preneo i na privatni plan.

„Ne, ne, čekajte, nisam tako mislio...”

Ustao sam i pokušao da je potapšem po ramenu. Ali, kako da potapšeš po ramenu nekog čiju ćerku jebeš? Tada je Vesna ušla u stan. Zatekla je svoju majku uplakanu i usukano čudovište kako pokušava da je potapše po leđima. Barjak Pravnog fakulteta bilo je naslonjen na frižider.

„Mama, šta se desilo?” rekla je i u tom trenutku su i meni navrle suze na oči. Iz vedra neba. Bidao sam kao kreten. Njena keva me je pogledala, malo se zbunila, a zatim počela još više da plače. Vesna nam je pritrčala i počela da nas drmusa.

„Šta vam je, šta vam je!” urlala je. Onda je plač zamenilo histerično kliberenje. Prvo ja, a onda i Vesnina keva. Seo sam i uzeo još jednu prženicu. Život je od nas pravio morone.

Narednih dana se broj studenata u amfiteatru smanjio, ali nije padao ispod pedeset. Uvek se dešavala ista stvar. Todor bi pročitao vesti, pa bi se onda nekoliko njih javilo da govori, pa smo išli na plato. Čele, ja i ostali radili smo isto što i pre. Sedeli smo u svojoj klupi, a posle bi Dejan K. nosio zastavu do platoa. Onda bi je nosio i u šetnju, a pošto nije išao na demonstracije Koalicije „Zajedno”, zastavu je na kraju uvaljivao meni. Ja sam je štekovao u kafiću „Plato”, a posle mitinga bih dolazio po nju.

Šušvalo se da će studentska kolona tog dana ići na Dedinje, a meni uopšte nije bilo jasno šta bi razdragani studenti radili na Dedinju. Ipak, kolona je kod Londona skrenula desno i prvi znaci straha videli su se na dotad bezbrižnim studentskim licima. Pištaljke su umukle i nas desetak hiljada išlo je u maltene mrtvoj tišini pustom ulicom. A onda je kolona stala.

„Šta je sad, nije valjda čelo već došlo na Dedinje?” pitao se Čele. Stajali smo na raskrsnici Nemanjine i Kneza Miloša, mogli smo da vidimo jedino začelje kolone koje je dolazilo iz pravca Srpskih vladara.

Dejan K. i Radovan su se naizmenično naslanjali na naš nesrećni barjak. Tamara je iz torbice izvadila šminku i sređivala trepavice. A onda se nekoliko uspaničenih likova probilo kroz kolonu do nas.

„Murija, murija“, saopštavali su usplahireno i žurili ka začelju. Napetost je rasla. Prvi put nam se murija isprečila na putu. I to ka Dedinju. Da li je moguće da je Milošević toliko bio glup? Nema ničeg bezopasnijeg od beogradskih studenata. Čele se popeo na semafor.

“Vidim tamo kod Kanadske ambasade ulicu. Tamo je čelo kolone. Jebote, pa nas onda nema ni pedeset hiljada.”

Sišao je. Odavno sam odustao od pokušaja da mu objasnim koliko zaista ljudi ima na ulici.

„Ajmo napred, da vidimo šta se dešava“, predložio sam.

Dok smo se probijali, grupice slične onoj od malopre mimoilazile su se s nama i svima se u očima video neopisiv strah. „Murija, murija“, ponavljali su. I to treba da ruši Miloševića. Murija, pa šta.

Stigli smo do čela kolone, gde nas je nekakvo obezbeđenje protesta zaustavilo. Tridesetak metara odade stajalo je nekoliko stotina kerova, sa šlemovima, pancirima i pendrecima. Vladao je muk. Popeo sam se na jednu žardinjeru i video Čedu i još jednog kako nešto pregovaraju sa pandurima ispred kordona. Prišao mi je neki govнар.

„Silazi s te žardinjere. Ne želimo incidente“, rekao je. Imao je crvenu traku oko ruke.

„Ma, popušiš mi malo kurac“, odbrusio sam, a on je otišao.

Kroz par sekundi vratio se s još jednim, koji je takođe imao crvenu traku oko ruke.

„Ej, siđi dole, ne želimo da pandurima dajemo povoda“, glumio je pedagoga drugi.

„Ma, koji je vama kurac!? Kakvog povoda, bre!? Stojim na jebenoj žardinjeri! Je 1' diram nekog?

Je F zabranjeno da ih gledam!?" urlao sam.

Devojke koje su držale natpis „Beograd je svet" osvrtale su se da vide ko se to dere. U očima im je bila panika, a na čelima znoj.

„Momak, nemoj da...", počeo je ponovo onaj prvi, a onda mu je iz vedra neba Čele opalio šamar.

„Tutanj!" zarežao je i oni su zbrisali. Obezbeđenje studentskog protesta. Onda je čelu kolone prišao Čeda i rekao im kako policija ne da na Dedinje, pa zato moramo da skrenemo desno, a onda Sarajevskom nazad na plato. Ljudi su bili oduševljeni. Počelo je zviždanje, udaranje u doboše, bitka je izbegnuta, povlačimo se uzdignutih čela.

Vesna Pešić je na demonstracijama Koalicije „Zajedno" saopštila da Dejan Bulatović, prema odluci suda mora da ostane u zatvoru do tridesetog decembra. Taj tip je na protestima nosio lutku Slobodana Miloševića u zatvorskom odelu. Po završetku demonstracija murija ga je skleptala. Pričalo se da su mu gurali kalašnjikov u dupe, da su mu stavljali jaja u fioku. Čele je u nekoliko navrata stajao na spomeniku Knezu Mihailu, čak je Slobinoj lutki krivio prste da izgleda kako Sloba pokazuje kurac. Bulatovićevo hapšenje ga nimalo nije brinulo.

„Ma šta me boli dupe, to ti je lutrija. Nisu me uhapsili ni zbog onog kamermana, ni zbog 'Politike', ni zbog lutke. Ko zna, možda će me uhapsiti zbog pretrčavanja ulice. Kad bih tako razmišljao, nikada ne bih izašao napolje. Eto, recimo, ti si toliko kenjao u onom amfiteatru da je do sad trebalo da te spale na lomači, a kamoli da te uhapse."

Nikada mi nije padalo na pamet da je neko mogao toliko ozbiljno da shvati moje vatrene govore, da bi me zbog njih uhapsio.

Posle protesta, otišao sam kod Vesne da nešto pojedem, a onda smo nas dvoje, sa sve barjakom Pravnog, krenuli kod mene. Bilo joj je glupo da se stalno tucamo u njenoj sobi. Kod Bajlonove pijace startovala su nas dva pandura.

„Lične karte“, rekao je jedan. Ja sam mu dao, a Vesna nije imala.

„Zašto nemaš ličnu kartu?“ zarežao je. "Svaki punoletni građanin dužan je da kod sebe ima ličnu kartu."

Vesna je bila van sebe od straha.

„Molim vas, gospodine, ja stanujem tu u komšiluku, krenuli smo kod njega i..."

„Sa sve zastavom, a!? Gde si to ukrao?“ vratio se meni. Drugi pandur je malo dalje preko motorole proveravao da li je za mnom raspisana poternica.

„To mi je povereno od strane Ogranizacionog odbora studentskog protesta '96, '97, '98. Pravnog fakulteta. Odgovaram životom za ovu zastavu i od nje se ne odvajam, čak ni kad se šetam s devojkom."

„Nisam mu ja devojka“, izdala me Vesna dok si rekao 'keks'.

„Ma nemoj“, zagrmeo je pandur, „a šta si mu onda? Sestra? Sto ga držiš podruku? A ti, što si tako žgoljav, što imaš te podočnjake? Fiksaš se, a?“

„Žgoljav sam i imam podočnjake zato što mi je keva poslednji put primila socijalnu pomoć pre pet meseci, a ćale ne šalje ni dinara još od 1994. Drogiranje je meni nedostupan luksuz. U ovoj zemlji drogiraju se samo deca funkcionera."

Grizao je usnu.

„Jesi privođen?“ snašao se.

„Ne“, slagao sam.

„Nikad?“

„Nikad.“

Sa motorole se konačno čulo „nema potrage“ i drugi pandur mi je vratio ličnu kartu.

„A umeš da protestuješ, to umeš?“ dosetio se prvi pandur.

„To umem“, odgovorio sam.

„Ti da nosiš ličnu kartu ubuduće“, naredio je Vesni, koja od straha nije bila u stanju da govori, salutirao nam i otišao sa kolegom ka Skadarliji.

Do moje zgrade nismo progovorili ni reč. U prvi mah sam hteo da je izudaram kao vola, ali sam se predomislio. Nije ona kriva. Bila je deo većine, plašila se policije, gledala je svoja posla. Jedino se tu nije uklapalo studiranje prava, pošto bi studiranje prava sa sobom trebalo da nosi makar i minimalnu političku svest.

Kad smo došli, prvo me je ugnjavila keva.

„Ratko te već treći dan zove. Možda bi trebalo da mu se javiš.“

„Jebo te Ratko“, odbrusio sam.

Moji matorci bili su razvedeni već milion godina, ćale nas je ostavio bez ijednog dinara, a ona ga i dalje nije zvala Ratomir, već mu je tepala Ratko. Žene su stoka.

„Možda hoće da se pomirite“, bila je uporna keva.

„Nema mirenja s bagrom“, odgovorio sam. Vesna je otišla u moju sobu, nije htela da sluša tužne ljudske priče.

„Imaš u frižideru malo kolača, poslala nam je Kristina.“

„Komunističko đubre. Njena sranja neću da jedem, rekao sam ti hiljadu puta. Garantovano mi sipa otrov u njih.“

„Nemoj tako, tetka ti je.“

„Ko glasa za Miloševića, nije moja tetka. Mora da su je zamenili u porodilištu.“

Kad sam se konačno bacio na Vesnu, ona se pobunila što slušamo Devedeset dvojku.

„Pa sve si to danas čuo na mitinzima. Zar moraš još i radio da slušaš?“

Tu nesrećnu Devedeset dvojku su zabranjivali na nedeljnoj bazi. Trebalo je iskoristiti svaki trenutak. Posle vesti smo se svađali oko muzike koju ćemo slušati tokom tucanja, a kad sam napokon pustio neko neutralno govno i skinuo gaće, zazvonio je telefon. Nisam hteo da reagujem. Kad sam Vesni skinuo gaće, keva mi je pokucala na vrata od sobe.

„Ratko te zove!“ javljala je ona kvaki.

„Boli me kurac!“ dreknuo sam.

„Ajde javi se, nemoj da si tvrdoglav“, munula me je Vesna.

„Ratko te zove!“ ponovila je keva obaveštenje. Kroz staklo na gornjem delu vrata videlo se kako joj viri glava. Duboko sam uzdahnuo i podigao slušalicu.

„Gde si ti, ne mogu da te nađem danima!“ počeo je matori sa jedenjem govana.

„Borim se za slobodu. Krvarim. Dobio sam zastavu Pravnog fakulteta da se o njoj staram.“

„Ej, znaš šta, razmišljao sam mnogo u poslednje vreme. Mislim da bi trebalo da zakopamo ratne sekire.“

„Ma nije valjda. Video si da nisam umro od gladi, pa si resio da primeniš neki drugi metod?“

„Ne, ne, stvarno, pomoći ću ti koliko god budem mogao. Ni mi ne stojimo baš najbolje s parama...“

„Imate tri televizora, tri videorikordera, dvoja kola, mašinu za sudove i mikrotalasnu.“

„Pa to se kupovalo kad su bila bolja vremena, sad je stiska...“

„Stvarno? Kod mene je baš super. Plivam u parama.“

„Ej, nemoj da si tvrdoglav, ajde dođi na slavu u četvrtak.“

„Kakvu, bre, slavu, otkad ti slaviš slavu?“ „O, ovo će biti već treća godina. Sveti Nikola je slava naše porodice.“

„Kakva kurac slava, kad je deda lično streljao seoskog popa?“ „Nije, odakle ti to?“

„Koj' ću kurac na slavi kad ne verujem u boga? Izaberi neki drugi dan!“

„Ma ne verujem ni ja, pa slavim. To je samo lepa prilika da se okupi društvo. Ajde, dođi u četvrtak u osam uveče. Biće klopa, biće rođaci, odavno te nisu videli.“ Dobro, bar će biti klope. ,Važi, vidimo se.“

Tucanje s Vesnom trajalo je jedan sat i dvadeset osam minuta. Insistirala je da svršim u nju, ali sam ga ja u poslednjem trenutku izvukao i svršio joj na stomak. Jedan život bio je spašen.

*

„Ideš peške za Kragujevac? Nisam znao da u tebi leži takav luđak, matori“, mrmljao je Džeri u jastuk. Okrenuli su ga na stomak pošto je prethodnih mesec dana ležao na leđima. Ovog puta imao je pidžamu na sebi.

„Pa, dolazili su neki studenti iz Niša i Novog Sada peške ovamo, pa sam mislio da bi bilo dobro da i mi negde odemo peške.“

„Što u Kragujevac, jebote?“

„Pa jedino se to organizuje, i to ne studenti, nego Koalicija 'Zajedno'.“

Trebalo je posle posete Džeriju da se nađem sa Čelerom i ostalima ispred sedišta SPO-a, da se prijavimo za poduhvat. U Kragujevac smo išli Čele, Tamara, Radovan, neka dva Radovanova drugara i ja.

Dejan K. i dalje nije dolazio na manifestacije koje je organizovala Koalicija „Zajedno“. Bio je potpuno opčinjen ulogom barjaktara. Ipak, ne dovoljno opčinjen da mi ne bi redovno uvaljivao tu jebenu močugu.

Stajala je naslonjena na Džerijev krevet.

„A pičke? Kakve su?“ interesovao se Džeri.

„Ma, celo to studentsko sranje je počelo da mi ide na kurac, pravo da ti kažem. Previše je veselo za čabar u kome se nalazimo. Kao kada bi išao na sahranu igrajući i pevajući.“

„Mnogo mračiš matori, pitao sam te kakve su ribice, a ti mi sereš o sahranama. Kao da mi nije dovoljno mog sranja.“

„Pa, šta hoćeš da ti pričam?“

„Kakve su im sise, recimo.“

„Otkud znam kakve su im sise. Sve su u jaknama.“

Nabio je glavu u jastuk.

„Matori, uopšte mi ne pomažeš“, zavapio je.

„Super su im sise. Fenomenalne.“

„Čvrste, a?“

„Aha.“

„A velike.“

„Baš tako, veće i čvršće sise od demonstrantskih u životu nisam video.“

„A dupeta?“

„U, dupeta su im svima očvrsnula, od šetnje.“

„A, usta, mora da imaju usta za pušenje, svima su im se povećala usta od tolikog dranja i duvanja u pištaljke, a, matori, a?“ stenjao je on.

„Tako nekako. Duvaju i u one navijačke trubice.“

Džeri se tresao, lica zagnjurenog u krevet. Pojma nisam imao šta je zapravo pokušavao da uradi.

Okrenuo je glavu ka meni.

„Matori, ovo je strašno. Dvojica su umrla otkako sam ovde. Jedan je dobio sepsu, drugome se začepili neki krvni sudovi, odsekli su mu prvo stopalo, pa nogu do kolena, pa onda i ostatak noge, pa je na kraju umro. Ovo je horor, poslednjih mesec dana živim u 'Helrejzeru'. Moraš da me vadiš odavde.“

„Kako da te vadim, da li si ti normalan! Da li si uopšte u stanju da hodaš?“

„Nemam pojma, jedva su hteli da me okrenu na stranu. A onda, kad su videli na šta mi liče leđa, onda su po njima kopali, vadili neka sranja, drali mi kožu. Matori, uopšte mi nije jasno šta sam uradio da bih ovako najebao u životu.“

„Ne ide to tako. Nisi ništa uradio, život je jednostavno odvratan.“

On je ponovo zabio glavu u jastuk i počeo da stenje. Uzeo sam zastavu i otišao u sedište SPO-a.

Tamo su bili Čele, Tamara, Radovan i ta njegova dvojica. Gore nas je dočekala neka nadržana matora drtina. Uzeo nam je brojeve ličnih karti, brojeve telefona, zapisao naša imena i rekao nam da se postrojimo ispred spomenika Knezu Mihailu sutra, tačno u šest posle podne.

„Koliko još ljudi ima na spisku?“ interesovao se Čele.

„Dovoljno“, odbrusio mu je ovaj.

Slavska ceremonija bila je na Trgu. Došlo je milion velikih vernika, svi su popalili svece, izgledalo je kao da smo na Mišaru 1806, a ne u Beogradu 1996. Da nije bilo tog popovskog zapomaganja preko razglasa, cela stvar bi izgledala zastrašujuće, no mene je uvek bilo sramota kada slušam popove kako pevaju, tako da je i to veče pre svega delovalo neukusno. Izgladneli Srbi su se otimali za girice, a o vinu i kolačima smo mogli samo da sanjamo. Prošla je tetka s poslužavnikom i ja sam zgrabio dvadesetak girica.

Neki čiča me je zgrabio za ruku.

„Nemoj da si alav, dečko. Daj malo“, zapištao je. Hrana nas je posvađala.

„Evo ti sve“, rekao sam i bacio jebene girice u blato.

On me je par sekundi gledao kao da sam mu silovao unuča, onda se valjda premišljao da li da se pobije sa mnom, da bi napokon primetio jedan poslužavnik sedam metara severoistočno i potrčao ka njemu. Otišao sam u „Plato“ po zastavu.

Ušao sam u ćaletovu zgradu. Tamo je bio mrkli mrak, a ja sam imao običaj da nikada ne palim svedo u hodnicima zgrada. Tako su se bolje čuli zvukovi iz stanova, a mene su zvukovi iz stanova smirivali. Kad slušaš zvukove iz stanova, izgleda ti kao da je barem negde sve

u redu. Ne pada ti na pamet da su to možda zvukovi varanja, otimanja, silovanja, prebijanja, pljačkanja, opijanja i prizivanja đavola. Ne, bili su to zvukovi normalnog života normalnih ljudi u normalnoj zemlji. Na drugom spratu sam naleteo na neku babu u crnom, koja me je pošteno isprepadala. Sta je koji moj tražila u toj pomrčini?

Ništa nismo jedno drugom rekli, ona je nastavila da silazi, ja sam nastavio na četvrti. Stao sam ispred ćaletovih vrata i oslušnuo. Zagor. Smeh. Smejali su se, bludni sin se vraća. Bilo mi je loše, bilo mi je odvratno. Znao sam da nije trebalo da dolazim. Stan čoveka koji ne veruje u boga a slavi slavu, stan s ljudima koji ne veruju u boga a došli su na slavu, stan u koji se posle dve godine vraća sin koji nikada nije ni u šta verovao, koji je oca oterao u kurac kad ga je ovaj ulovio kako krade „leksilijume“ iz poslednje fioke ormarića u kupatilu. Svi su znali šta se desilo i svi će se kao poslednja govna keziti i praviti se da je sve super. Da sam ja gost na slavi na kojoj treba da se pravim kako je sve super, a zapravo se sve raspada od licemerja, prevrnuo bih sto, nokautirao domaćina, zaplenio kolača koliko mogu da ponese i napustio skup demona. Odlučio sam da se napijem kao svinja.

Otvorila mi je ćaletova žena i izljubila me kao najrođenijeg. Onda se sa mnom rukovao njen sin Dušan, proćelavi moron s cvikerima, dve godine stariji od mene, da bi me na kraju dočekao ćale, koji je bio najumereniji od njih troje. Samo mi je stegao ruku, promrmljao „zdravo“ i uputio me u dnevnu sobu.

Tamo su na red došla nova poniženja. Graknuli su svi uglas kad su me ugledali.

„Gde si demonstrant?“ tapšao me po ramenu stric.

„Kako fakultet?“ pitala je strina.

„Je 1' te sluša matori?“ pitao me neki debeli magarac.

„Kako si lepo smršao“, uvlačila mi se u dupe nepoznata crvenokosa svinja.

Ja sam se samo kezio kao som. Jedino što sam svima njima imao da kažem je „nosite se u tri pičke materine“. U dnevnoj sobi sve je sijalo. Majku li mu jebem, kako li izgleda kad nije stiska? Lignje, rečne ribe, morske ribe, pečurke ovakve, pečurke onakve, paprike, prebranac, pičke materine. Vino i pivo u hektolitrima. Skupa odela, kravate, znojava čela, zadržigla lica, bedževi Koalicije „Zajedno“, ikone na zidu, poslednji model televizora, ekran sedamdeset dva, persijski tepih, nove tapete, klima uređaj. Setio sam se mojih oronulih zidova, poslednji put okrečenih 1986, mog praznog frižidera, u kojem svetlo nije radilo od 1989, zamrzivača, koji smo prodali 1993. jer nismo imali šta da stavljamo u stomak a kamoli pod led, itisona iz 1982, mojih džempera iz 1990, crno-belog „junost“ televizora, ekran manji od 37, mog „kamakraun“ stuba iz 1990, kome je jedan dek radio trideset odsto sporije, a drugi jeo kasete. Nikada neću biti otac.

*

Onda su došli na red fazoni mog ćaleta. Odveo me je u sobu u kojoj je sedela omladina. Bila su tu moja tri brata od strica, dobri momci, šteta što ih nisam češće viđao, onda famozni Dušan, student mašinstva i njegova tri ortaka s cvikerima, neka njegova leva sestra i njene dve drugarice. U sobu jedva da je moglo da sedne pet ljudi, a oni su se svi nabili oko nekakvog stola, na kome je bilo potpuno isto posluženje, kao i u dnevnoj sobi, plus pečeni bademi. Dušan me je predstavio prisutnima, oni su mi kiselo mahnuli, posle čega sam zauzeo mesto u samom dnu sobe, pored najmlađeg od moje braće. Prozor je bio otvoren i ako bih se naglo okrenuo, neki od njegovih šiljaka bi mi se zabio u glavu i još jednom bih svima upropastio zabavu.

„Sta ćeš da piješ?“ pitao me je Dušan.

„Viski“, iskezio sam se.

Otišao je po piće. Dušanova soba bila je odmah pored WC-a i ja sam čuo kako neko pušta vodu.

Vrata od WC-a su se zatim otvorila i ja sam morao da zapamtim sat, minut i sekund. Pod hitno. Osam i deset i dvadeset dve sekunde.

Smeđa kosa. Crveni džemper s dekolteom. Smeđe oči. Osmeh. Usne. Crveni karmin. Minđuše u obliku slonova. Razdeljak, malo desno od sredine. Nos nakrivljen tri milimetra tikvo. Neko ju je udario kada je igrala između dve vatre. Farmerke. Crni ajlajner. Crveni lak za nokte. Oko vrata lančić s priveskom u obliku astečkog sunca. Crne „kikers“ cipele. Njeno lice nije bilo lice fotomodela, ipak, da joj je nos bio manje kriv i zubi manje isprepletani, bila bi ružnija. Ovako je bila savršena. Osam i deset i dvadeset tri sekunde. Stavio sam prste na vrat. Iznad sto pedeset. Osam i deset i dvadeset tri i po sekunde.

Bio sam zaljubljen. Kako, jebote? Otkud? Mislio sam da mi se to više neće dešavati. Osam i deset i dvadeset četiri sekunde. Protest? Milošević? Fakultet?

„U WC-u nešto strašno smrdi“, rekla je, a u meni je sve zatreperilo. Mrzeo sam ovakve preokrete.

„Da znate samo da nije od mene.“ Počela je da se kikoće, a onda se ustremila pravo ka meni.

„Ćao, ja sam Nada“, rekla je i pružila mi ruku preko stola.

„Umireš poslednja“, promrmljao sam i rukovao se s njom. Mala mekana šaka, hladna od pranja ruku, četiri velika srebrna prstena i debela srebrna narukvica s crvenim kamenjem. „Ja sam...“

„Znam ko si ti. Gledala sam te na televiziji kako bijes onog kamermana.“

„Pa, dobro, nisam ga baš tukao, malo smo ga samo, znaš...“

„Jao, ala si stidljiv. Ko bi rekao.“

Sela je tačno preko puta mene. U njenom tanjiru bilo je parče ribljeg repa i dve koštice od maslinki.

Dušan mi je doneo viski i ja sam ga stukao na eks.

„Ajde, dok si još na nogama, molim te“, rekao sam mu i on mi je uzeo čašu i otišao na izvor viskija.

Četiri viskija i tri šake pečenih badema kasnije, sedeo sam polupijan, naslonjen glavom na zid. Bio sam izopšten iz slavskih dešavanja. Omladina je čavrljala o protestu, a iz dnevne sobe čulo se degutantno urlanje matoraca. Masni vicevi, razgovori o jebanju sekretarica, razgovori o parama, razgovori o politici, ko je bolji, Vuk ili Đinđić, ali nisam čak bio u stanju ni da ih mrzim valjano. Nada je ugasila mržnju u meni, sav sam bio sastavljen iz želje da je odvedem u WC, pojebem je na veš mašini i obrišem kitu o čaletov peškir za lice.

Pokušavao sam da ubedim sebe da je u pitanju opsesija, izazvana mojom katastrofalnom životnom situacijom, da je nemoguće biti toliko zaljubljen u nekog ko je od upoznavanja s tobom progovorio jedva tri reči i stalno gleda kroz prozor u mrak. Znao sam, međutim, da rezoni nemaju nikakve veze s ljubavlju i da se u životu najstrašnije zaljubiš baš tako, u nekog ko se upravo vratio s pišanja i tako lepo trepće.

Iako gladan kao vuk, nisam bio u stanju da jedem, nisam smeo da jedem pred božanskim bićem.

Samo sam sedeo i šljemao i razmišljao šta bih mogao da učinim kako bih postao deo njenog života te večeri, a da pri tom ne izgubim i poslednji delić dostojanstva. Preduhitrio me je jedan od Dušanovih drugova. Četvorooki bubuljičavi mutant koji je većinu stvari izgovarao u svoj tanjir sa somovinom, skupio je muda da pita Nadu šta studira. Hteo sam da mu iskopam oči. Nada je rekla kako je odustala od studija još pre pet godina. Zajebavala ga je. Jedan od moje naivne

braće se upecao i rekao: „Pa, koliko si imala godina tad? Petnaest?" a ona je svojim odgovorom izazvala pucanje sijalice u predsoblju.

„Ne, imala sam dvadeset i pet", rekla je.

Moj ćale, stric i još jedan, okupili su se u predsoblju da zamene sijalicu, a pridružili su im se Dušan i jedan njegov ortak. Kurton koji se nabacivao Nadi nije ustajao. Ja nisam ni trepnuo.

„Pukla na samom grlu", postavio je dijagnozu stric.

„Ne diraj, ubiće te struja", brinuo se moj matori.

„Mislim da bi trebalo da zovemo elektrodistribuciju, za šta koj' kurac plaćamo te komunare!"

lupetao je treći.

Mene, međutim, ništa od svega toga nije zanimalo. Mene je zanimalo zašto je neko osobu od tri banke stavio među dvadesetogodišnjake. Zanimalo me je kako neko sa tri banke može da izgleda kao tinejdžer. Počeo je da mi se diže. Bila je to jedna od onih erekcija koju nisi mogao da zaustaviš, erekcija kojom si mogao da batinaš demonstrante, erekcija kojom si mogao da razvaljuješ stanove narkodilera.

Stavio sam čašu s viskijem među noge, kako bih nekako kamuflirao svoju nabrekli slabost.

„Baš izgledaš mlađe", nastavio je moj brat.

„Svi mi to kažu", hladno je odgovorila. Sedamnaestogodišnjaci je nisu zanimali. Verovatno ni dvedesetjednogodišnjaci s promašenim životima. Verovatno se jebala s doktorima nauka, verovatno joj je muž bio ambasador u Kanadi, verovatno joj je švaler bio direktor rafinerije. Mašinci su bili srpska liga sever, a ja liga bez briga. Bilo joj je muka što sedi s gomilom smradova, opsednutih studiranjem, italijanskim fudbalom i demonstracijama.

Sijalica nije mogla biti promenjena, jer je specijalni tim koji je na tome radio bio previše pijan. Na kraju su odustali i počeli da pevaju, najpre pored WC-a, a onda u dnevnoj sobi, gde su im se pridružile žene. Mesečina, mesečina, joj, joj. Hteo sam da im porazbijam glave, što je bilo dobro, bio je to znak da sam kako-tako uspeo da se vratim u svoje uobičajeno stanje. Ipak, moje uobičajeno stanje bilo je oslabljeno galopirajućim karcinomom u „kikers" cipelama.

Iz daljeg razgovora s Nadom mašinac što gleda u tanjir saznao je da joj keva živi u Los Anđelesu, a ćale joj je s najnovijom ženom živeo u Hamburgu, nemam pojma, bio sam previše pijan da bih to pamtio.

Uglavnom, kako se ona te večeri našla na slavi, nikome nije bilo jasno.

Posle desetog viskija, resio sam da stvari isteram na čistac.

„Otkud ti onda uopšte ovde!" zaurkao sam, usred razgovora o najnovijim dostignućima u projektovanju liftova u zgradama višim od trideset spratova.

„Molim? Hoćeš još jedan viski?" zbunio se Dušan.

„Ništa tebe nisam pitao. Nju sam pitao", zarežao sam i pokazao praznom čašom ka Nadi. Ona se kiselo nasmejala.

„Pozvali su me i ja sam došla. A otkud ti ovde?"

„Namamili su me hranom i dobrim ribama. Ispaljen sam po ko zna koji put u životu."

Onda mi je uputila neki pogled, pojma nisam imao kakav, mržnja, ljubav, bes, tucanje, tuga, trajao je do sledećeg treptaja, a onda se sagla da zaveže pertlu. Ja sam, onako pijan, to shvatio kao neki znak, pa sam se i ja sagnuo ispod stola. Kroz šumu farmerki, video sam je kako vezuje perdu. To je radila nekako krivo levo, potpuno neuobičajeno. Podigla je glavu, nakezio sam se.

„Gde si“, promrmljao sam.

„Pijan si kao čep.“

„Ma jok.“

„Dođi da ti pokažem nešto.“

*

Sasvim sam joj se približio, pazeći da dišem na nos, zbog alkohola koji je izbijao iz mojih usta.

„Jebote, gde su ti trepavice?“

„Odsekla.“

„Kad, jebote?“

„Pre nego što sam došla. Morala sam nekako da se smirim. Ovde je odvratno.“

Ustuknuo sam. Imala je ajlajner, pa se iz prve nije moglo primetiti da nema trepavice. Ponovo mi se digao. Pre nego što sam stigao da beknem, ona je pobegla natrag u spoljni svet, u kome nije vladao crvenkasti mrak, u kome ptice sede na stablima, a ne na farmerkama, u kome je pod nogama trava, a ne persijski tepih, u kome je raslo cveće, a ne parčence hleba koje je ispalo studentu mašinstva na pod.

Pripala mi je muka.

Probijajući se kroz ramena i glave, otišao sam u WC. Uleteo sam unutra i isповraćao se pravo u lavabo. Viski i bademi. Zatim neizbežni pogled u ogledalo, gospode bože, kako sam i dalje bio živ nikome nije bilo jasno. Oči su mi izgubile svaki sjaj, bile su mutne kao kod mrtvog psa, jedino što se u njima videlo bio je mrak, mržnja i želja za osvetom. Kita mi je, i pored povraćanja i gledanja u ogledalo, i dalje bila dignuta. Bio sam zaljubljen u devet godina

stariju osobu bez trepavica. Nije bilo nikakve šanse da je ikada u životu ponovo vidim. Nije bilo nikakve šanse da bilo kada u životu s njom ponovo progovorim.

Istrčao sam iz kupatila i naleteo na Nadu, koja je oblačila crni kaputić. Išla je kući, a ja sam ostao bez odgovora na hiljadu pitanja. Sta je studirala, zašto je odustala, čime se bavi, gde živi, s kim se jebe, da li voli odozgo ili odozdo, koju muziku sluša, gde voli da izlazi, za koga navija, ko joj je omiljeni glumac, da li ima brata ili sestru, da li je nekada išla na abortus, da li veruje u boga, da li priča u snu, da li nokte seče makazicama ili grickalicom, da li je ikada imala seks utroje, šta misli o devet godina mladim, politikom zaluđenim, nervno rastrojenim, trista šezdeset dana u godini gladnim studentima prava.

„Ej...“, promrmljao sam.

„Jao, vidi ga, mora da si povraćao“, rekla je i prošarala mi prstima kroz kosu, poslednji put opranu sedmog decembra, deset minuta pre ponoći, šamponom od koprive, koji košta pedeset para. Najezio sam se.

„Ideš?“ bio sam pronicljiv.

„Moram. Sutra ustajem rano. Ti sutra verovatno ideš na protest.“

„Idem peške za Kragujevac.“

„Stvarno!?“ obradovala se.

„Pazi samo da jednog dana sebi ne izgledaš kao budala“, ubacio se moj ćale, koji je došao da joj pridrži kaput, dok je ona vezivala crveni šal oko vrata.

„Čovek nikada ne može da ispadne budala, dok god radi nešto iz ubeđenja“, breknula se ona, a moj ćale se kiselo nakezio. „Vidimo se“, rekla mi je i otišla u svetlost dnevne sobe. Moj matori otišao je

za njom, a ja sam stajao ispred vrata od kupatila, razmišljajući šta se radi u ovakvim situacijama.

Ušao sam natrag u kupatilo i počeo da prekopavam po ormarima. „Brufen“, „acetisal“, „ambol“,

„diklofenak“, „fitosept“, „dimidril“, flasteri, hidrofилna vata, štapići za uši. Nigde nečeg konkretnog.

Matori se obezbedio, znao je ko mu dolazi u goste, verovatno je sve „leksilijume“ sakrio ispod kreveta, ili ih je, u najboljem slučaju, strpao u slavsko žito da spreči tuču među gostima. Popio sam pet „brufena“ i vratio se u Dušanovu sobu.

Tamo je atmosfera bila na ivici košmara, pošto je neko od mašinaca pustio piratski „Golden Rock Ballads“, a ostali su visili po stolicama i zevali u plafon. Sad, kad je moja boginja zauvek otišla, mogao sam neometano da jedem. Nabacao sam u tanjir neke pečurke i ajvar i počeo da ih proždirem. Posle dvadeset pet pečurki, tegle ajvara i četiri parčeta hleba konačno sam bio sit, pa sam se zavalio i slušao „Hotel California“. To je naravno izazvalo suze i svi su me gledali kako musav plačem. Posle je krenuo „Massachusets“ i ja sam zaspao.

U tri i deset probudila me je dreka. Moj stric se potukao s nekim od gostiju, pošto je taj rekao da bi sve Siptare trebalo pobiti. Žene su vrištale, flaše su pucale, a stric je na tog tipa bacio tanjir sa pijanim šaranom. Promašio je i tanjir je udario u činiju s rozen tortom, koja se prosula na patos, a kolače su zatim zgnječili njih dvojica, rvajući se. Na kraju se sve završilo pevanjem četničkih pesama. Obukao sam kaput i pošao kući. Na izlasku iz stana, čale mi je dao sto dinara za taksi i „da mi se nađe“.

Napolju uopšte nije bilo hladno i ja sam resio da uštedim pare i prošetam deset kilometara do kuće.

Koliko god da sam se trudio, nisam mogao da oteram iz glave Nadine oči bez trepavica i njen crveni šal i crni kaputić iz kojih je

virila njena smeđa kosa. Kod „Fontane“ sam počeo da trčim, trčao sam preko Brankovog mosta, preko Terazija, niz Dvadeset deveti, stepenicama na deveti sprat, u kupatilo na pišanje i u krevet, na zaborav. Izbrojao sam do deset i zaspao.

*

„Kolege“, započeo sam svoj govor pred njih stotinjak u „petici“. „Došao je trenutak da vam kažem kako stoje stvari. Ja nikada nisam učestvovao na bilo kakvim sastancima, niti u pravljenju bilo kakvih planova, kad je u pitanju protest. Da jesam, mi bismo odavno nabavili oružje i svaki kordon koji bi se isprečio između nas i Dedinja bio bi srušen sa zemljom!“

Konferansije Todor se samo uhvatio za glavu, a Čele je skočio.

„To, majstore! Dajte nam jebene puške, dajte nam kame, dosta je bilo, dosta je bilo!!!!“ vrištao je, a na čelu su mu se pojavile tri žile ludare. Izgledalo je kao cirkuska tačka dva umna bolesnika.

„Evo, danas idemo kao da blokiramo mostove“, nastavio sam, „pa, zar vi stvarno mislite da on razume taj jezik? Zar vi stvarno mislite da će on da poništi izbornu krađu kad mu tri našminkane devojkice izađu na Brankov most? Džukac je to, koji je u jednom danu pobio ne znam ni ja koliko hiljada ljudi u Srebrenici! Kada krene lemanje, jednom rukom će da vas biju, a drugom će da vam skidaju gaće!“

Dvoje, troje je zatapšalo. Izgubio sam magiju. Iz mene nije govorila revolucija, nego zaljubljenost, histerija, spoznaja da sam noćas prvi i poslednji put u životu video Nadu u crnom kaputiću i sa slonovima na ušima. „Okej, evo, upoznao sam noćas jednu ribu. Rekao bi naše godište, a kad ono, devet godina starija.“

„Opa!“ viknuo je Čele.

„Je l' znate šta je ljubav na prvi pogled? Ako je jednostrana, onda je to nešto najgore što može da vam se desi, ako je obostrana, onda je to nešto zbog čega vredi rizikovati život, otići na Dedinje, izvući

Miloševića za uši, obesiti ga na Terazijama, a oko vrata mu obesiti natpis 'Samo sam hteo da živim normalno!'"

Ovog puta je čak i Todor počeo da aplaudira. Čele je otrčao do prozora i počeo da ga otvara i zatvara, da udara njime kao lud, sve dok prozor nije pukao.

„Na plato, pa na kordon! Ja bacam prvi kamen!" razdrao sam se.

v

„Ne, ja bacam prvi, ja bacam prvi!" vrištao je Čele.

Naša grupica je nešto kasnije krenula sa platoa u šetnju, pošto se Tamara muvala s nekom barabom sa DIF-a. Kad smo stigli do Prizrenske, kolona je već stajala. Bez razmišljanja sam potrčao ka mostu, rame uz rame sa mnom trčao je Čele, a kad sam se osvrnuo, video sam i naš barjak dvadesetak metara iza, oko kojeg su se kroz masu gurali Radovan, Dejan K., Tamara i njen difovac.

Sigli smo do čela kolone, koje je bilo na Zelenjaku. Tamo su stajale cice s natpisom „Beograd je svet", a studentsko obezbeđenje kanapom je odvojilo kolonu od murije koja je stajala u Brankovoj. Bili smo dvadesetak metara od njih. Čele je izvadio kamen i bacio ga na pandure. Jedan od pandura je viknuo „Nemoj da ti jebem mater!" Čele je urliknuo „Dođi, dođi, samo!" neki čovek je s trotoara dreknuo

„Pustite decu, barabe!" neke dve tetke su sa trećeg sprata „Beobanke" uporno pištale „Uaaa, uaaa". Onda sam i ja gađao pandure i pogodio jednog u nogu. Sa strane je ka kordonu poleteo kišobran, iz jedne od kancelarija heftalica. Uzmuvali su se, domunđavali su se, bili su na ivici da počnu da biju. Onda je jedan iz obezbeđenja otrčao do samog kordona, okrenuo se ka nama i počeo da vrišti: „Ne gađajte, ljudi, ovo je naša milicija!" a Čele je izvadio još jedan kamen i gađao tu budalu. Dvojica iz obezbeđenja pokušala su da dođu do Čeleta, stvorio se krkljanac, ludnica i opšte psovanje. Cice na samom čelu su drhtale, užasavalo ih je što su bile zarobljene tom ogromnom krpetinom, što će one prve najebati ako dođe do tuče.

„Nemoj da gađaš, nemoj da gađaš više", drao se jedan iz obezbeđenja na Čeleta.

„Šta, bre, da ne gađam! Ti si njihov čovek! Ljudi, evo ga jedan njihov u civilu!" urlao je Čele, a jedna baba s cegerom se primila i počela da skici: „Uaaa, uaaa!" Onda je taj iz obezbeđenja počeo da se

pravda „Nisam ja nikakav u civilu, evo indeks, druga godina arhitekture...“, a Čele je urlao „Znam ja kako izgledaju vaši indeksi! Znam ja ko vama upisuje ocene!“

Situacija se razrešila na najdebilniji mogući način. Neko pseto je prošlo između nas i kordona i neke budale su počele da se prave duhovite i da viču „av, av, av“. Svi su oduševljeno prihvatili i atmosfera je neočekivano postala karnevalska. Organizatori protesta su ovo iskoristili da obaveste studente kako je blokada mosta, uz pomoć policije, uspela i da možemo Balkanskom da se vratimo na plato. Kao i prošli put, studenti su jedva dočekali da zbrišu, a Čele, ja i ostali smo Prizrenskom otišli na Terazije. Tamo sam Dejanu K. zaveštao zastavu Pravnog, za slučaj da se ne vratim sa hodočašća, a u nadi da mi je po povratku iz Kragujevca više neće uvaljivati.

„Važi, ali čim se vratiš, ti si zadužen za nju.“

„Ma, da, naravno.“

S tom zastavom je bilo kao sa loptom za mali fudbal. Super je kada igraš, ali je smaranje kad moraš

da je nosiš kući.

Na Trgu smo u šest bili Čele, ja i još njih tridesetak. Radovan i njegovi igrali su bilijar u „Balkanu“, uz obećanje da će u šest sigurno biti kod konja, a Tamara je posle studentske šetnje otišla kod zubara, ali se zaklela u brata da odmah potom dolazi na Trg. U šest i dvadeset kolona je krenula za Kragujevac, a niko od njih se nije pojavio. Čele je bio van sebe od besa. Izdali su nas najbliži saradnici.

„Ona valjevska govna i ono malo radikalsko đubre, jebaću ih loše kad se vratimo!“

Ekipa koja je išla peške za Kragujevac bila je sastavljena od sve samih bolida. Bilo je tu desetak matorih četnika, koji su od Trga do Slavije pevali „Od Topole, pa do Ravne gore“, a kad je došla na red

uzbrdica u Bulevaru JNA, pesmu je zamenilo puftanje. Bio je tu neki fanatik s ribom, i to je bila jedina ženska osoba među nama. Ostali su izgledali kao odbegli, što iz ludnice, što iz zatvora. Nije da mi nije prošlo kroz glavu da sam se zajebao što sam pristao na celo to sranje s pešačenjem do Kragujevca, ali postoji nešto što se zove obećanje samom sebi, a ako pogaziš obećanje samom sebi, onda stvarno nisi ni za kurac. Tu je bilo i nešto što se zvalo Nada, staro jedva jedan dan, visoko jedva metar šezdeset, ali teško najmanje hiljadu godina i dve planete sunčevog sistema. Šetnja će pomoći.

Hodali smo prilično brzo, a sitna kiša padala nam je na glavu. Bilo je desetak stepeni iznad nule.

Na uzbrdici ka Bujanj Potoku odnekud su se pojavila crna kola s rotacionim svetlom, koja su išla iza kolone, valjda da nas neki kamion ne bi oduvao u njive. Kod benzinske pumpe, preko puta groblja, jedan deda je odustao. Bila je to prva žrtva našeg pohoda. Okačio se meni i Čeleru na ramena i prostenjao: „Momci, ja ovo ne mogu. Priznajem, zajeb'o sam se. Ovo je nešto uzbrdo u pičku materinu.”

„Ako, čiča, nema veze”, rekao sam ja.

„Ajde, ćale, barem do Bujanj Potoka, nemoj da si sisa”, zajebavao ga je Čele.

„Može, ako ćeš ti posle da mi izdržavaš porodicu. Aj' zdravo”, rekao je matori i pošao autoputem, po mrklom mraku, ka Beogradu.

Odmah posle uzbrdice, počele su halucinacije. Prvo mi se, kad sam pogledao ka noćnom nebu, učinilo da je na sekund blesnuo Nadin lik. Pretrnuo sam. Lik se pojavio negde gore desno, ka Arandelovcu. Bila je nasmejana. Nisam smeo ovo da prijavim Čeletu. Čvrsto sam zatvorio oči, a kad sam ih ponovo otvorio, Nade na nebu više nije bilo. Malo kasnije, sagnuo sam se da zavežem pertlu i u jednoj bari ponovo ugledao njen lik. To je, dakle, bilo to. Sledeće što je trebalo je valjda da se bacim pod prvi šleper. Osvrnuo sam se, a desetak

metara iza mene su samo lagano išla kola s rotacionim svedom. Iza njih i oko njih bio je mrak.

„Šta ti je, šta se osvrćeš?“ pitao me je Čele.

„Ma, nešto mi se učinilo.“

„Nešto si mi ceo dan čudan. Šta je bilo s tom ribom o kojoj si pričao u 'petici'?“

„Nema nikakve ribe. To sam izmislio, jer mi je govor zaškripao.“

„U jebote. A ja se primio da stvarno postoji. Koji si ti lažov, svaka ti čast.“

Ćaskanje je oteralo prikaze. Neki gad iz sredine kolone došao je do nas.

„Šta se domundavate vas dvojica? Što ne pevate?“ Oni su pevali „Na planini, na Jelki“ poslednjih pola sata.

„Šta te boli kurac“, breкнуo sam se.

„Požurite malo, mnogo se vučete“, prosrao se on i otrčao napred.

„Znaš šta, debelo smo se zajebali što smo krenuli na ovo sranje. Da se ja pitam, sve iz ove kolone bih postreljao“, poverio mi se Čele.

„Ma, boli nas, bre, kurac, barem ćemo moći da pričamo unucima kako smo '96. išli peške za Kragujevac.“

Ipak, kod Bubanjskog Potoka sačekao nas je autobus. Neki manijak u kožnoj jakni nas je postrojio i objasnio nam kako stoje stvari.

„Evo, ovako ćemo: jedna grupa će se voziti autobusom do pumpe 'MagA' a druga će do tamo da pešači. Onda će od pumpe 'MagA' grupa koja se vozila da pešači, a grupa koja je pešačila će da se vozi, i tako na smenu, sve do Kragujevca. Morate da stignete tamo na veliki miting opozicije sutra u podne. Je 1'“

jasno!"

Niko nije rekao ni reč. Pešačenje je dakle bilo prevara, nije se pešačilo ni osamdeset kilometara, kad se sve sabere. Majmun nam je salutirao, a onda je seo u crni auto i nekud se odvezao. Onaj govornar koji nam je kenjao što ne pevamo, razvrstao nas je u dve grupe. Ček i ja bili smo u grupi koja se vozila.

U restoranu pored pumpe četnici su se ponapijali i baš me je zanimalo kako će ta bagra kasnije pešačiti. Ja sam, opet, imao drugih problema. Pošto sam za šetnju do Kragujevca obuo cipele, osećao sam kako mi se, već za ovih prvih trideset kilometara, na levom stopalu stvorio plik veličine Marsa, odmah ispod palca. Isti takav pojavio se i na desnoj peti. Došla je kelnerica.

„Šta pijete?"

„Toplu čokoladu", rekao je Ček.

„Indijski čaj", rekao sam ja, osokoljen novcem koji sam dobio od matorog.

„Nema tople čokolade, nema indijskog čaja", rekla je.

„Pa šta ima onda?" pitao je Ček.

„Nana, kamilica, šipak, kafa, vinjak i loza."

Čele je naručio šipak, a ja nanu. Onda sam se nekako pridigao i krenuo ka klonji. Žuljevi su mi sevali, jedva sam se oslanjao na noge i bilo je veliko pitanje kako ću stići do mesta za pišanje, a kamoli do Kragujevca.

Bio je to pravi drumski klozet, odvratan da ne može biti odvratniji. Pisoari su bili previsoki, kao da je neko hteo da onaj ko piša bude krilo Njujork Niksa ili je hteo da onaj ko piša dodirne dokom ivicu pisoara, ili je hteo da onaj ko piša zapisa ceo patos, pošto nije želeo da dokom dodirne ivicu pisoara.

Odjednom sam čuo kao nekakav zvuk, neko mrmljanje, u ćošku iza mene. Osvrnuo sam se. Nije bilo nikog. Bile su tu tri kabine, tri pisoara, dva lavaboa i plave pločice. Vrata na kabinama bila su razvaljena, tamo nije bilo nikog osim nekoliko usamljenih govana, pogrešno iskenjanih na deo čučavca predviđen za stopala. Čulo se šuštanje vode u cevima, a kroz prozor su se čuli zrikavci. Ušao sam u srednju kabinu i taman sam se namestio da pišam, kad mi se opet učinilo da je neko tu. Čuo sam nečije teško disanje, a trnci su mi potrčali uz kičmu. Bilo me je strah da se okrenem. Stajao sam otkopčanog šlica i čekao. Neonka je zujala na plafonu i meni se učinilo da sam krajičkom oka video nečiju senku kako se pomerila ka prozoru. Opipao sam vrat. Preko sto šezdeset. Nešto mi je steglo grudi. Mali pauk s ogromnim nogama pretrčao je s jednog kraja kazančeta na drugi. Iz čučavca je izletela muva i odletela u drugu kabinu. Nisam tačno znao šta da očekujem. Udarac, nož, pendrek, ne, sve je to bilo sitno u odnosu na ono što je meni pretilo. Onda su dva četnika ušla u WC i to što je bilo iza mojih leđa pobeglo je kroz prozor.

„Opa, ovde miriše kao kad moja žena kuva škembiće!" urliknuo je jedan.

„Tebi onda i nije tako loše u životu!" nasmejao se drugi.

Otišli su do pisoara i pišali zviždućuci. Ja sam i dalje stajao u kabini, okrenut leđima.

„Burazeru, šta ti je to na kiti?" rekao je jedan.

„Nemam pojma, pojavilo se pre desetak dana."

„Izgleda odvratno. Bolje idi da ti neko to pogleda."

„Sta, bre, ima da gleda? Na psu rana, na psu i zarasla."

„Ne, ne, bez zajebavanja, idi da ti to pogledaju. Jednom Slovencu se, dok smo bili u vojsci, isto pojavilo takvo neko sranje, posle su morali da mu seku kitu."

„Šta sereš, bre, kako da mu seku kitu?“

„Otkud znam, valjda skalpelom. Ne verujem da ih seku motornom testerom.“

Ispisali su se, zaobišli pranje ruku i izašli iz WC-a. Ja sam pokušao da se ponovo koncentrišem na pišanje, ali me je iznenada ponovo spopao neviđeni strah, pa sam zakopčao šlic, okrenuo se i izašao napolje. Nisam smeo da gledam u ogledalo iznad lavaboa, plašilo me je šta ću videti iza sebe.

Za stolom su bili Čele i dva čaja. Kad sam se pojavio, Čele mi je pritrčao.

„Šta ti je, jebote, šta se desilo?“ rekao je, pridržavajući me.

„Zašto, šta mi fali? Šta me pipaš, koj' kurac?“

Nekoliko četnika nam je prišlo.

„Mali, je P sve u redu, je P treba neka pomoć?“ rekao je jedan.

„ANeka, mogu sam da popijem čaj, hvala.“

Čele je dohvatio papirnu salvetu i nabio mi je na usta. Iz obe nozdrve liptala mi je krv.

Konzilijum u sastavu pijani četnici i Čele većao je narednih pola sata o tome šta mi se desilo tokom pišanja.

„Vidi ga kako je usukan. Premoren je“, rekao je jedan bradati. „Za sve to su krive smrdljive komunjare, vidi šta nam rade od dece“, rekao je drugi bradati.

„Mora da je sida“, šapnuo je u poverenju treći bradati četvrtom, ne dovoljno tiho.

„Rak, curi mu na obe nozdrve, to mora da je rak. Tako je mojoj tetki pred smrt“, graktala je konobarica koja je došla da promeni piksle.

Za sve to vreme ja sam sedeo sa salvetom u nosu i gledao u plafon. Malo su se svađali da li glava kod krvarenja iz nosa ide gore ili dole, na kraju su prostom većinom izglasali da je gore, pa su mi naredili da je ne spuštam dok krvarenje ne prestane. Bio sam uveren da krv odavno nije tekla, ali oni mi nisu dali mira.

„Ne, ne, ne da spuštaš glavu još!" drali su se.

Onda je stigla nova tura vinjaka i više im nisam bio zanimljiv. Za stolom smo ostali Čele i ja.

„Bratac, šta ćeš da radiš?" pitao me je bojažljivo.

„Idem za Kragujevac."

„Možda ne bi bilo loše da nađemo nekog da te odveze za Beograd, znaš, baš si dosta iskrvario."

„Ne, ne, idem za Kragujevac. Nema u Beogradu ništa za mene."

„Šta se desilo u klozetu?"

Nisam znao šta da mu kažem. Ni ja nisam bio siguran šta se desilo u prokletom klozetu, nisam ni osetio kad je počela da mi curi krv, nisam ništa osećao ni dok je curila, jedino što me je bolelo bila su prokleta stopala i prokleti žuljevi na njima. Izvadio sam salvetu iz nosa. Bila je crvena kao Nadin šal.

„Matori, još krvariš", rekao mi je Čele. Oblizao sam usnu. Slana, masna krv. Vratio sam salvetu u nos.

Šetači su konačno došli i naša grupa je trebalo da nastavi putovanje. Četnici uglavnom nisu bili u stanju ni da govore, a kamoli da pešače po noći. Odmah su tužakali kod onog govornara koji je zavodio red u koloni kako mi već četrdeset pet minuta curi krv iz nosa.

„Četrdeset pet minuta! Ti više ne bi smeo da si živ!" čudio se on i zagledao krvavu salvetu koja mi je virila iz glave. „Jesi u stanju da nastaviš put?"

„Jesam.“

„Onda pokret!“ dreknuo je i pošao ka vratima.

Seo je u kola s rotacionim svedima, a mi smo lagano, trakom za zaustavljanje, krenuli ka izlazni za Mladenovac. Krv mi više nije curila, kiša više nije padala, veče je bilo lepo i toplo, a na nebu su se pojavile zvezde i mesec. Vampiri i drekavci gledali su nas iz okolnog žbunja. Bilo nas je jedva nešto više od deset u grupi. Osim Čeleta i mene, tu su bili onaj tip s ribom, onaj što ima nešto na kiti i njegov pajtos iz WC-a, onaj što je mislio da imam sidu i još nekoliko njih. Ostatak je pijan ležao u kafani. Zaorila se pesma. „Istruli mi dunja u fioci.“

Negde između autoputa i Mladenovca užasno mi se pripisalo. Morao sam da udovoljim zovu prirode, pa makar mi sva čudovišta ovog sveta stajala za leđima. Uleteo sam u žbun, otkopčao šlic i naciljao neke jadne travke. Kolona je odmicala, čuo sam kako su prošla i kola s rotaljkama, a ja sam i dalje šorao. Ostao sam sam sa Srbijom. Pesma je postajala sve udaljenija i tiša, da bi u jednom trenutku prestala. Zavladala je neprirodna tišina i ja sam ponovo dobio onaj osećaj iz WC-a, samo što je tu, u tom mraku i sa svim tim zverima okolo, bilo mnogo strasnije. Jeza mi se uz noge pela ka kičmi. Stresao sam se i sav se zapisao. Opet sam osećao nečiji pogled, nije to samo po sebi bilo strašno, neko te gleda, pa šta, ali dok pišaš, pa još usred tvog velikog pešačkog poduhvata, pa još po mraku, to je bilo previše. Okrenuo sam se, sa sve otkopčanim šlicem. Iza mene nije bilo nikog. Međutim, istog trenutka osetio sam kako me neko gleda, ponovo s leđa, ovog puta iz žbunja. Istrčao sam na put i požurio ka koloni koja se nazirala stotinak metara napred. To je sve vreme bilo iza mene i više nije bilo nikakve sumnje, To nije imalo telo, To je jednostavno bilo svuda okolo i nije bilo moguće pobeći mu. Prestigao sam kola s rotaljkom i pridružio se Čeletu.

„Mislio sam da si se izgubio“, rekao je i pogledao me. „Opet ti curi krv.“

Obrisao sam nos rukavom od kaputa. Cuo sam kako se auto iza nas zaustavio, vrata su se otvorila, pa zatvorila, pa se čuo bat koraka i auto kako ponovo kreće. Bio je to onaj smrad. Hodao je uporedo s nama.

„Kao prvo, nema više odvajanja od kolone“, rekao je.

„Išao sam da pišam.“

„Šta si radio dva sata u kafani, jebo te bog!“ pobunio se.

„Krvario.“

„Kao drugo, morate da idete po dvoje u koloni.“

„Pa i idemo po dvoje“, rekao je Čele.

„Ne tako po dvoje, nego kao u stroju. Jeste bili u vojsci?“

„Ne“, rekao sam ja.

„Ne“, rekao je Čele.

„Eh, s kim ja imam posla“, vajkao se on. „Malo reda samo, da ne izgledamo kao rasturena banda. A to tvoje krvarenje, to moraš da regulišeš do Mladenovca, ili ćeš tamo morati ujutru da sačekaš autobus za Beograd.“

„Kako, jebiga, da regulišem krvarenje? Da se ja pitam, ne bih krvario!“

„Ja samo znam da ne mogu za tebe da odgovaram u takvom stanju. Pod hitno moraš kod doktora.“

Je 1' ti često curi krv iz nosa?“

Jedan jedini put u životu curila mi je krv iz nosa 1984. kad je Zvezda izgubila kup od Hajduka.

„Najmanje jednom nedeljno, još od prvog razreda osnovne.“

„Bože me sačuvaj“, promrmljao je i otišao napred da upozori ostale o pravilima hodanja u stroju.

Ispred Mladenovca ponovo smo stali kod neke pumpe gde nas je sačekao autobus s ostatkom grupe. Trebalo je izaći napolje i kroz Mladenovac prodefilovati u punom sastavu, kako neko od mnogobrojnih svedoka našeg podviga ne bi nešto posumnjao. Meni krv više nije curila, bio sam veoma raspoložen da nastavim putovanje, pogotovu što je naša grupa, čim prođemo Mladenovac, trebalo da se vozi. Na nogama mi se pojavilo još plikova i činilo mi se kao da hodam po užarenim iglama za štrikanje.

Ispostavilo se kako je iz autobusa htelo da izađe jedva njih petoro, a ostali su mrtvi pijani dremali po sedištima. Autobus je zatim krenuo, mi smo malo sačekali, a onda smo započeli trijumfalni marš kroz Mladenovac. Bilo je četiri sata izjutra, ama baš nijedno svedo u kućama nije bilo upaljeno, a napolju, osim prohladnog vetra pred svitanje, nije bilo ni kućeta.

„Ajmo sad!“ zaurlao je naš samoproklamovani vođa i zapevao: „NI ŠEŠELJA, NI MILOŠEVIĆA, MI SMO VOJSKA VUKA DRAŠKOVIĆA!“

Ostali su prihvatili i apsurd je bio potpun. Dvanaest budala pevalo je idiotsku pesmu, viđalo zastavama i marširalo kroz uspavani Mladenovac. Nijedno svedo se nije upalilo, niko nije izašao da nas pozdravi, ili makar otera u kurac. Ništa. Kao da smo prolazili kroz Los Anđeles u filmu „Omega men“.

Vođa mi je pritrčao.

„Što ne pevaš ti, je li?“

„Zato što ja nisam vojska Vuka Draškovića.“

„Ma nemoj, a on jeste?“ pokazao je prstom na Čeleta, koji je do tog trenutka pevao.

„Znaš šta, barabo, borimo se da ovo postane slobodna zemlja. Ako mu se ne peva, ne mora da peva.

Prestani da ga drkaš!“ iznervirao se Čele.

„Kako to hodate, kao dva luđaka, što se ti tako gegaš?“ bio je naporan.

„Pusti ga, neka se gega, ako mu se gega. Nemoj da sam te čuo da si nam još jednom prisrao za način hodanja, je 1' jasno?“ bio je blizu ključanja Čele.

Tip je zatim otrčao napred. Prelazili smo nadvožnjak koji je prolazio iznad pruge, i ja sam, gledajući u one koloseke, dobio strahovitu želju da siđem dole, sačekam voz, odvezem se za Beograd, odem kući i skočim kroz prozor.

„Burazeru, opet krv“, upozorio me je Čele. Obrisao sam nos kaputom.

Nekoliko metara iza nadvožnjaka, skriven u jaruzi, čekao nas je autobus. Niko nije hteo da izađe napolje. Vođa je razmišljao nekoliko trenutaka i naredio nam da svi uđemo unutra.

Tek kad sam seo, shvatio sam u kakvom su mi stanju noge. Celi tabani su boleli, pokušao sam da mrdam prstima, ali se svaki pokušaj završavao oštrim bolom u donjem delu kičme. Autobus je krenuo.

Vozili smo se desetak minuta, a onda se, ponovo u nekoj jaruzi, autobus zaustavio.

„Ajde sad, ona grupa koja je pešačila do Mladenovca, na vas je red da izađete napolje“, objavio je vođa.

„More marš u pičku materinu“, eksplodirao je onaj s ribom. „Pa je 1' će ovde još neko da pešači osim nas desetoro?“ Četnici u dnu autobusa pravili su se da spavaju. „Moja devojka je mrtva umorna, onom tamo lipti krv iz nosa poslednjih pet sati, šta vi hoćete, da nas pobijete?“

„Slušaj, momak, šta bi bilo da si stvarno morao peške za Kragujevac, celim putem?“ zarežao je vođa.

„Boli me kurac šta bi bilo! Vi ste izmislili ovaj autobus, onda se i pridržavajte jebениh pravila!“

„Tako je!“ dreknuo je iznenada Čele.

„Tako je! Dole licemeri!“ dreknuo sam ja.

Vođa nam je pritrčao.

„Znate šta, dosta mi je vas dvojice. Sve vreme minirate poduhvat. Jeste vi neki ubačeni julovci, šta ste vi?“ siktao je.

„Jedini ubačeni julovac ovde si ti!“ dreknuo sam ja. „Ko je tebe uopšte proglasio za vođu! Ko je tebe ovlastio da nam sereš kako da hodamo i šta da pevamo! Možda bih ja rado da zapevam nešto od Pistolsa!“

„Vuk i Dana su me ovlastili, eto ko me je ovlastio! Imam odrešene ruke da radim s vama šta hoću!“

Autobus ima da stoji dok se ne odmorite, a onda svi zajedno nastavljamo pešačenje. Do nedelje u podne ima još ceo dan i po.“

„Trebalo da stignemo na miting u subotu“, dobacio je tip s ribom.

„Ne, treba da stignemo na veliki miting opozicije, u nedelju u podne!“

„Ne, nego u subotu u podne! Tako je rekao onaj u kožnoj jakni“, rekao sam ja.

„Koji, bre, u kožnoj jakni, nema ovde nikog u kožnoj jakni! Kako mislite da stignemo u subotu u podne, peške?!“ drao se vođa.

„Pa, zato smo i dobili ovaj autobus valjda!“ rekla je riba i mi smo se prepali od ženskog glasa među nama.

„Ovaj autobus nema nikakve veze s tim koliko nam treba peške do Kragujevca, pošto naizmenično pešačite! Je l' to jasno? Je l' imao ovde neko više od jedinice iz matematike?“

„Ti sigurno nisi, pošto ne pešačimo naizmenično, već pešačimo samo mi, a ostatak se napio i konjoše!“ zaurao je Čele.

Vođa je zatim otrčao u zadnji deo autobusa.

„Dižite se, dižite se, bando pijana! Je l' tako mislite da rušite Miloševića! Na noge, pa u šetnju, ajde!“

Četnici su se pravili da spavaju, ali kad je vođa počeo da ih drmusa, nekako su se pridigli i izašli napolje. Na noćnom nebu nazirali su se prvi plavi tonovi.

„Ajde, ajde, prijaće vam jutarnja šetnja“, zezao ih je vođa.

Kad su svi izašli napolje, njih dvadesetak, vođa je dreknuo šoferu.

„A sad vozi, u tri pičke materine!“

Ćim sam zatvorio oči, pred njima mi se ukazao Nadin lik. Bio sam bolestan, opterećen. Nisam bio tako napržen ni sa petnaest godina. Uopšte nisam bio zabrinut zbog krvarenja, od svojih opsesija nisam mogao ni da doprem do krvarenja. Moje telo se jednostavno, pod naletima mržnje, zaljubljenosti i histerije, cepalo po šavovima.

Nada je, u mojoj fatamorgani, treptala svojim očima bez trepavica i kezila se svojim isprepletanim zubčićima i meni se digao.

„Momak, ne znam šta se dešava, ali ja neću da ti pomognem da spustiš tu stvar“, rekao je Čele.

„Ti si od svega na svetu, u pet ujutru, u ovom smrdljivom busu, odabrao da mi gledaš među noge.

Pederčino", promrmljao sam, zatvorenih očiju.

"Izvini, ali teško je ne primetiti. Deluje mi nekako preteče, naročito kad sam samo ja pored tebe."

Prevrtao sam se, napolju je svitalo i to je bilo prvi put u mom životu da sam se obradovao zori.

Mislio sam, prikaze će nestati, krvarenja više neće biti, stići ćemo u Kragujevac, odgledati miting, vratiti se u Beograd, ali od povratka u Beograd nisam imao predstavu šta će se dešavati. Dobro, biće protesti, ali nisu mi protesti više bili prioritet. Kako da pronađem Nadu? Bio sam spreman i na najgora poniženja, da zovem svog ćaleta, da mu tražim njen broj, verovatno bi to iskoristio da ponovo prestane da razgovara sa mnom. Čak i da dobijem njen broj, čemu sam mogao da se nadam? Sta je trebalo da bude u njenoj glavi da uzme u obzir ispijenog, devet godina mlađeg luđaka, kome curi krv iz nosa i koji tripuje da ga neko gleda dok piša. Trebalo je da joj fali barem pola mozga samo da bi me saslušala. Ovakve stvari se obično završavaju potpunim fijaskom na svim poljima. Milošević će vladati još deset godina, ja za tih deset godina ništa neću pojebati, a od fakulteta ću verovatno odustati i početi da se bavim nečim još besmislenijim. Sunce se pomaljalo iza nekog brda na istoku, čulo se kako cvrkuću ptice. Izgledalo je kao da ceo autobus spava. Svi su bili izvrnuti na svojim sedištima, neki su čak i hrkali. Čele je žmurio, ali ne verujem da je spavao. Taj je bio previše nadržkan da bi spavao.

U deset do devet stigli su četnici. Bili su iznureni, oči su im bile krvave, kašljali su, dahtali i smrdeli. Vođa je dreknuo: „Sledeća grupa, na pešačenje!"

Nije bilo teorije da prepešačim nijedan kilometar više. Ne s tim nogama, ne s takvim njegovim ponašanjem.

„Ako nastavimo da pešačimo, nećemo stići na miting u Kragujevac“, pobunio sam se.

„Miting nije danas, nego sutra!“ dreknuo je on.

„Danas je miting, jasno smo čuli da je danas miting! To je rekao onaj u kožnoj jakni!“ dreknuo sam ja.

„Kakav, bre, u kožnoj jakni?!“

„Danas je miting, i ja sam čuo!“ viknuo je jedan od zadihanih četnika.

„I ja, i ja!“ povikala je riba.

Posada se pobunila i resila da preuzme brod.

„Vozi za Topolu!“ dreknuo je vođa šoferu i autobus je krenuo u smeru suprotnom od sunca.

U Topoli, na skretanju za Kragujevac, autobus se zaustavio i vođa nas je sve postrojio na parkingu.

„Evo ovako, dobio sam informaciju iz centrale da je miting sutra u podne, a da su među nas ubačeni julovski elementi. Svi dobro znamo ko su oni i ja predlažem da ih na ovom mestu izbacimo iz autobusa i nastavimo put, čisti kao suza!“

Gutali smo.

„Ko je za!“ viknuo je on, a neke tri bradate pičke podigle su ruke. Vođa je još malo sačekao, pa je ponovo uzviknuo: „Ko je za!“. Ona ista trojica podigla su ruke, a Čele je istupio iz stroja, prišao mu i udario ga pesnicom u stomak. Vođa se srušio, a Čele ga je šutnuo nogom u dupe.

„To ti je od julovskog elementa“, procedio je, a zatim nam se obratio: „Braco i sestro, moj kolega i ja idemo taksijem za Kragujevac, kako bismo stigli na miting. Ako hoće još neko s nama, može! Vi ostali,

dobro razmislite na čiji miting, kog dana i u koliko sati treba da stignete!"

Nadrkano se okrenuo i pošao niz ulicu, ja sam krenuo za njim, a za mnom su krenuli onaj tip i njegova riba. Pitali smo nekog dedu gde može da se uhvati taksi za Kragujevac, a on nas je uputio na autobusku stanicu u Topoli.

Taksista je vozio žutog „keca". Obavestio nas je da je u Kragujevcu situacija teška, da se jedva živi, pljuvao je Miloševića i komunjare, a prizivao kralja i otadžbinu. Devojka je sela napred, a nas trojica smo se naguzili na zadnje sedišta. Nikom nije bilo do razgovora, bili smo nadrkani što smo pristali na celu tu kretensku igru s pešačenjem, a najgore od svega bilo je što smo uvideli da i u našim redovima ima kretena istog ranga kao i u neprijateljskim.

Taksista nas je ostavio na autobuskoj stanici u Kragujevcu. Nikada u životu tamo nisam bio, nisam nikada poznao nekog iz Kragujevca, ali sam veoma brzo zaključio da nisam mnogo propustio. Prijave ulice s udžericama, namrgođeni prijavi ljudi, sivo nebo i ledeni vetar koji je iznenada počeo da duva. Sve što sam osećao bio je neopisiv bol u tabanima, žuljevi su pucali, a ispod njih stvarali su se novi. Krv, limfa i koža zalepile su mi se za čarape i ja sam se zapitao da li ću to ikada uspeti da skinem sa sebe.

U nekoj uličici nabasali smo na nekoliko kretena sa Miloševićevim slikama na motkama. U

Kragujevcu se održavao kontramiting. Izgledali su odvratno, s nekakvim kapama i džemperčinama, neobrijani i spremni na tuču. Odjednom, iz suprotnog pravca čula se dreka i mi smo videli kako njih tridesetak trči. Ovi su bili naši, pretpostavio sam to, bili su mlađi, a i izgledali su kudikamo normalnije.

Dotrčali su do komunjara i počela je tuča kakvu odavno nisam gledao. Mlatili su se krvnički motkama, plakatima, pesnicama i kamenjem, pucale su glave, tekla je krv. Mi smo samo stajali i gledali, iznemogli od putešestvija, nesposobni da se uključimo u

akciju. Onda je iz nekakve zgradurine izletelo pedesetak pandura sa isukanim pendrecima i potrčalo ka mestu okršaja. Naši ih nisu primetili i onda je počelo makljanje palicama, kamenjem, pesnicama, nogama, granama, svim živim, opšti krkljanac, uz urlanje i psovanje mrtve majke. Garantovano su svi bili u nekom srodstvu. Na kraju je iz neke petnaeste ulice navrlo njih preko sto, urlajući i viđajući batinama, pa su panduri i komunjare bili prinuđeni na povlačenje.

Neko vreme demonstranti su skakali i drali se, a onda su otišli u pravcu iz koga je došla poslednja grupa.

Poneka krvava fleka i razbacano kamenje bili su jedini tragovi bitke.

„Ipak je vredelo doći“, rekao je Čele, „Da su ljudi u Beogradu kao ovi ovde, Milošević bi odavno sklapao grejalice u Zabeli.“

Otišli smo na mesto koje su meštani zvali „kod krsta“. Bilo je tu prilično ljudi, treštala je muzika, trebalo je da počne veliki miting opozicije. U jednom trenutku primetio sam kako se kroz masu probija njih tridesetak sa zastavama. Bili su to naši drugari iz autobusa, predvođeni onim idiotom. Burno pozdravljeni, oni su se probijali ka bini, pevajući „Marširala kralja Petra garda“. Pogledao sam Čeleta.

Besneo je. Probio se kroz rulju i ja za njim. Svaki korak me je stravično bolelo. Pomislio sam da ću ostati bez stopala, rane će se inficirati i onda će me odneti u Džerijevu sobu, i prvo će mi odseći stopala, onda će se i to inficirati, pa će mi odseći noge do kolena, pa će se i to inficirati, pa ću, dok budem pišao u gusku, imati osećaj da me neko gleda, a onda ću napokon umreti od obilatog krvarenja iz nosa.

„Šta je, miting u nedelju, a!“ urlao je Čele, a govornari su ga ignorisali. Pravili su se da nas ne poznaju. Stigli su do bine, a ja sam uhvatio Čeleta za rukav.

„Ej, ajmo za Beograd. Stigli smo do jebenog Kragujevca, došli smo na miting, ispunili smo zavet.“

Nemamo više šta ovde da tražimo. Bole me tabani, bojim se da neću izdržati."

On je besno frknuo i krenuo da se probija ka ulici.

„Govna, sve su to ista govna, zato i ne možemo žgadiju da skinemo s vlasti, kad nas predvode ovakva govanca. Pisaču Vuku i Dani, sve ću im reći...", pizdeo je Čele.

Ušli smo u prvi autobus za Beograd. Trebalo je da pođe u jedan i deset, a kad smo ušli unutra, bilo je dvadeset do jedan. Desetak minuta kasnije, u autobus je ušao i onaj tip s ribom. Samo su nam mahnuli i otišli u dno autobusa da se žvalave. Ja sam se izvalio na dva sedišta, podigavši noge na naslon za ruke. U

cipelama mi je sevalo. Tabani su pulsirali, prsti su bili ukočeni, bolelo je, bolelo i bolelo i to je bio jedan od najgorih bolova koje sam ikada osetio. Podigao sam levu nogavicu i ispod čarape na peti ugledao tamnu krvavu mrlju. Ako hoćeš nekoga da pošalješ u pakao, pošalji ga u moje cipele dvadeset prvog decembra 1996. Čele se izvalio na sedišta iza mene. Glava mi je bila naslonjena na ogledalo, pa sam od njega video samo noge kojima je mlatarao gore-dole i čuo kako pevuši „Carstvo u drugarstvu" od Branka Kockice. Da je Čele bio riba, verovatno bismo se tucali.

U autobus su ušla još svega dva čoveka i ja sam pomislio da će nas izbaciti napolje zbog slabog interesovanja. Kako je autobus krenuo, zaspao sam.

Sanjao sam kako se Nada i ja jebemo. Bili smo goli i ja sam primetio da je ona sva u ožiljcima, nešto kao ona riba kod Bukovskog. U mom snu, doduše, ožiljci su bili kao od opekotina, celi delovi kože bili su smežurani, ispupčeni i tamnocrveni. Nju ni najmanje nije brinulo što je sva u ožiljcima. Smejala se i dirala se po njima i guzila se i stavljala noge na moj zid. Imala je mala stopala, nisu čak ni izgledala kao stopala, više kao papci, a meni je kita bila mnogo manja nego u prirodi. Ja sam joj ga stavio, a ona se upisala od smeha. Popizdeo sam. Sta se smeje, zar ne vidi kakve ožiljke ima. Onda sam čuo

kako keva prolazi pored moje sobe i lupa vratima od kuhinje, kako to obično radi kada hoće da mi stavi do znanja da je tucanje u mojoj sobi preglasno. Odjednom sam se našao u kupatilu i počeo da skidam pramenove kose s glave. Kroz ključaonicu sam video kako se Nada sa velikim nožem u leđima šunja ka mojoj kuhinji.

Pored vrata od kupatila je zastala, sagnula se i kroz ključaonicu me pogledala pravo u oko.

Trgnuo sam se i ugledao Čeleta kako mi nabija papirnu maramicu na nos.

„Moraš nešto da uradiš sa tim krvarenjem.“

Kad sam pokušao da pridržim maramicu, primetio sam da krvarim i iz nekoliko zanoktica na desnoj ruci. Nisam osećao ništa.

„Au, jebote“, rekao je Čele i ustuknuo, „šta se dešava s tobom?“

„Krvarim“, rekao sam uz osmeh.

„Šta radite tamo“, dreknuo je šofer, „sedaj nazad na mesto!“

Čele me je gledao zabezeknuto, preplašeno. O stigmatama sam čitao u „Martiju Misteriji“, ali nisam želeo da verujem da se takvo sranje baš meni dešava. Uostalom, Isus nije krvario iz nosa i zanoktica. Uostalom, Isus nije ni postojao.

Pritrčali su i tip i njegova riba i jedan sa šubarom i gledali me kao svetsko čudo.

„Ovo su đavolja posla“, rekao je čovek sa šubarom.

„Nisu, samo mali premor“, rekao sam ja.

„Ma nemoj, a to na prstima?“ insistirao je on.

„Ogrebao sam se o pikslu na sedištu, dok sam spavao.“

Bila je tu neka piksla i ja sam zaista sebe ubedio da sam se ogrebao na nju, pet puta i to baš

zanokticama. Ostale opcije nisam mogao da podnesem.

„Da nemaš leukemiju?“ pitala me je riba.

„Ne seri, znaš!“ dreknuo je na nju Čele.

„Polako, burazeru“, počeo je da je brani dečko.

„Alo, bre, nazad na mesta, nije vam ovo štrafta da se šetkate, zaustaviću vozilo!“ drao se šofer.

Oni su svi, međutim, ostali na nogama i gledali kako krv potapa maramicu u mom nosu, kako mi curi niz bradu, pa na kaput, kako mi krv iz zanoktica curi po sedištu. Onda je odjednom krvarenje prestalo. Izvadio sam maramicu iz nosa i duboko udahnuo. Sve je bilo u redu. Pogledao sam ruku. I zanoktice su se smirile, izgledale su uobičajeno rumene i izgrizene, ali bez krvi.

Evo, sve je okej. Neću više, majke mi“, rekao sam.

Čele je s olakšanjem seo na sedišta preko puta mog. Tip i riba su seli iza njega, a čovek sa šubarom mi je prišao i opipao mi čelo. Nije smeo da me pogleda u oči. Gutali smo. Preko Čeletovog ramena ugledao sam Kaluđericu, obasjanu poslepodnevnim suncem.

Izašli smo iz autobusa i Čele je navaljivao da me otprati do kuće.

„Znam ja šta je, samo izmišljaš razloge da bi me odvukao u krevet. Svinjo!“ zezao sam ga.

„Ne zajebavaj, bre! Je l' 'oćeš da te pratim, ili nećeš? Ljudi tako krvare iz nosa samo kad imaju neku tešku bolest!“

„Ma jok. Biće sve u redu kad odspavam partiju.“

Nisam imao jednu, već dve teške bolesti. Jedna je bio režim, koji me je već godinama izglednjivao i maltretirao, a druga je bila Nada, iznenadna kao grip i smrtonosna kao kuga.

„Dvojka“ se drmusala ka Kalemegdanu. Sunce je zalazilo iza Zemuna, a ja sam molio boga da ne naletim na demonstrante. Znao sam da je šetnja u toku, ko zna kojom trasom su tog dana išli, još bi mi samo falilo da prolaze oko mog tramvaja i urlaju na mene, misleći da sam neka crvena pičketina koju boli dupe za izbornu krađu. Bar smo tako Čele i ja gledali na govornare po autobusima i tramvajima, koji gledaju u patos i čekaju da kolona prođe. Tramvaj se popeo uz tvrđavu, zatim se tresao pored francuske ambasade, kod Kneza je zvonio kao lud, jer tamo pešake mrzi da čekaju zeleno, zatim se stušio niz Tadeuša Košćuška, pa je kod zoološkog vrta skrenuo u Cara Dušana. Vrata su se otvorila pored pekare u kojoj si mogao da kupiš picete za dinar i u tramvaj je ušlo desetak ljudi. Neko me je kucnuo po ramenu.

„Otkud ti, zar nisi u Kragujevcu?“ rekla je Nada.

Istog trenutka krv mi je krenula na nos i ona je brzo iz ranca izvadila maramicu.

„Jao, na šta to ličiš, šta ti se desilo?“

Jedva sam se izborio s osećanjem da je u tom trenutku možda najunosnije bilo pasti u nesvest.

Nada je imala skroz plavu kosu. Sve ostalo bilo je kao i na slavi.

„Tvoja kosa...“, promućao sam i kap krvi pala mi je na donju usnu.

„O, ja tako poludim s vremena na vreme i moram nešto na sebi da promenim. Blanš iz tri ruke i kao da je oduvek bila ovakva. Što, je 1' ti se ne dopada?“

Prva asocijacija bila je vila iz narodne pesme. Plava ravna kosa, smeđe oči, sprema čarobne napitke, tera muškarce da na konjima

padaju s litica.

„Ne, ne, baš ti je super. Izgledaš nekako, šta ja znam, kao iz srednjeg veka.”

„Ajde! I to je tebi super? E, pa, i ti izgledaš srednjovekovno, tako krvav i neobrijan. Koliko si Turaka pobio?” kikota se ona. Onda je odjednom postala mrtva ozbiljna. „Gde ćeš sad?”

„Nemam pojma. Kući.”

„Ajde kod mene, da ti skuvam neki čaj. Zao mi je da te gledam takvog.”

Više nikakvu kontrolu nad svojim životom nisam imao. Možda sam umirao, ali nije me bilo briga.

Ionako nam je to glavno zanimanje, samo neki umiru uspešnije od drugih. Moja plavokosa vila sedela je iza mene i vadila maramice iz ranca, sve dok mi kod Tehnološkog fakulteta krvarenje nije prestalo. Kod Pravnog smo naleteli na demonstrante. Bila ih je gomila, skretali su iz Beogradske u Bulevar i meni se od muke prisralo.

„Jao, evo su ovi tvoji!” oduševila se Nada. „Ćao, ćao, bravo, bravo!” vikala je i mahala im. Ako su u koloni bila barem dvojica kao što smo Čele i ja, znao sam šta će se desiti.

„Izlazite napolje!” počeli su da urlaju, a jedna limenka piva udarila je o staklo. Nada se prepala i prešla na sedište preko puta mog, dalje od njihovih pogleda. Ja sam samo gledao u krovove iznad njihovih glava. Znao sam repertoar napamet. Bando crvena. Pičke prodane. Šišajte kurac. Ubice. Ubice. Ubice.

Kolona je prošla i tramvaj je krenuo i Nada se vratila na sedište iza mog.

„Au, ala su ljuti.”

„Jebu se po ulicama preko mesec dana. Naravno da su ljuti“, promrmljao sam.

„Na sledećoj silazimo.“

*

Nada je živela u Deligradskoj, dva ćoška iznad Slavije. Stan se nalazio na poslednjem, sedmom spratu, pored kućice za lift. Svaki put kad bi se neko vozio liftom, iz kućice je brundalo i u Nadinom stanu se sve treslo. Iz malog predsoblja ulazilo se u prostranu dnevnu sobu. Iz sobe su jedna vrata vodila u kupatilo, druga u kuhinju, a treća na terasu. Bio sam opsednut terasama i pogledima, i čim smo došli, izašao sam napolje i zastao, opčinjen. Od sunca je ostao samo crvenkasti trag na horizontu, a ceo Novi Beograd sveducao je pod uličnim sijalicama i sijalicama u stanovima. U zgradi preko puta Nadme sva sveda bila su upaljena i mogao si da vidiš ljude kako prave večeru, kako gledaju televiziju, braću i sestre kako se tuku i štence rotvajlera kako kenjaju po parketu. Dole je bilo veliko dvorište s klackalicama i klupicama i deca su trčala, a starci sedeli. Izgledalo je kao zemlja iz bajke, zemlja bez fakulteta, bez protesta, bez krvarenja iz nosa, bez licemernih očeva, nezaposlenih majki i poludivljih prijatelja sa slikom Vuka Draškovića u novčaniku. Nada je izašla za mnom na terasu.

„Stavila sam vodu za čaj. Hoćeš crni ili zeleni?“

„U čemu je razlika?“ pitao sam, glup za čaj.

„Ulazi unutra, smrznućeš se!“ rekla je i otišla u kuhinju.

Na sredini sobe bio je ogroman krevet. Ceo jedan zid prekrivao je plakar, na čijim je vratima bilo veliko ogledalo, a na drugom zidu bile su slike. Nisam se razumeo u slike, a ove su uglavnom bile neki mračnjački pejzaži, neke šikare, pomrčine, kućerine, siva neba i blatnjave rečice. Zidovi su bili okrečeni u bordo, osećao se miris indijskih štapića, a jedina svedost dopirala je iz male stone lampe, koja je stajala na podu, pored muzičkog stuba. Ispod slika, takođe na

patosu, bio je televizor, ekran pedeset četiri. U sobi je bila i pletena fotelja, na koju je bila natrpana odeća. Nadin stan bio je malo morbidno utočište. Gde god da se okreneš, preplavljivala te je neobična mešavina jeze i opuštenosti, koktel neopisivog straha i nemeerljive sreće. Seo sam na patos. Nada je došla s čajem.

„Napravila sam ti crni, bolje ti stoji“, rekla je. „Skinu kaput i slobodno sedni na krevet, zato i služi taj prekrivač, da i neko ko se dva dana nije presvlačio može da sedne na krevet, a da ja ne dobijem nervni slom.“

Skinuo sam kaput, bacio ga na parket i seo na ivicu kreveta. Srknuo sam malo čaja. Gorak.

„Ja nikada nisam pila kafu. Keva me je naučila da pijem čaj, pa je tako ostalo i danas. Sad svi misle da sam bolesna, jer stalno pijem čaj, hi hi hi“, smejala se, a ja sam toliko bio očaran njome da nisam bio u stanju ni da beknem. Ponašao sam se kao potpuni som, ali nisam ni imao izbora. Sedeo sam u sobi Njenog veličanstva, Nade, juče crne, danas plave, Nade koja čas ima, čas nema trepavice, koja pravi gorak čaj i ima terasu s najlepšim pogledom na svetu. Bio sam patetičan i ranjiv, mogla je da me zagrebe s bilo koje strane i iz mene bi iscurilo sve. U jednom trenutku sam shvatio da je moje mozganje za nju u stvari neprijatna tišina i pretpostavio sam da se gorko kajala što je u svoj dvorac pozvala mutavu budalu.

Morao sam da spasem svoj obraz.

„Ni ja ne pijem kafu“, promućao sam. Odlučio sam da ne govorim više. Ona me je pozvala u goste, ona neka vodi igru.

„Hoćeš da smotam?“

E, to je već ličilo na nešto. Otvorila je vrata od plakara, moj usplahireni lik je za trenutak nestao, a kad ih je, izvadivši iz plakara ogromnu kesetinu, zatvorila, moj usplahireni lik se ponovo pojavio. Brada mu je bila krvava. U kesi je bilo bar dve kile marihuane.

„U jebote, odakle ti to?“

„Volim da imam malo više. Da ne moram stalno da idem u nabavku.“

Gledao sam zaprepašćeno u granje koje je ona prevrtala po rukama. Zatim je iz jedne manje kese, koja je stajala pored pletene fotelje, izvadila četiri pomorandže i u nju strpala dve oveće grane.

„Evo, da ti se nađe. Ja častim.“

Nasmejao sam se glupavo i nagurao kesu u džep od kaputa. Nada je motala kao svetski šampion i za nepuna dva minuta raketa je bila gotova. Pripalila je džoint, zapalila indijski štapić i sela pored mene.

„Nema šanse da se ubajati tamo u plakaru“, rekla mi je zadržavajući vazduh. Udahnula je drugi dim i dodala mi spravu. Ja sam uvukao jedan, dva, tri kratka, kako sam to obično radio na početku, zatim sam udahnuo još litar vazduha preko toga i resio da se ne bavim plućima barem pola minuta. Dodao sam joj džoint, a ona je povukla jedan dug dim i odmah mi ga vratila. Već posle nekoliko minuta osetio sam kako mi obrazi zuje, a srce udara mambu. Ležao sam na leđima, dupe mi je bilo na samoj ivici kreveta, a noge na patosu. Nada je povukla novi dim i vratila mi džoint, i ja sam povukao dim i vratio joj džoint i ona je stavila džoint u pikslu.

„A uzela sam je u maju“, promrmljala je.

„Šta?“

„Travu. Uzela sam je u maju.“

Prasnuli smo u smeh. Ja sam se iskrivio na boku i jednim udaljenim delom mozga bio svestan kako joj flekam krevet suzama i krvlju. Ona je legla na stomak i zabila glavu u jastuke. Dupe joj se treslo u ritmu kojim se smejala. Bilo je to najslađe stvorenje koje su moje oči ikada videle. Uzeo sam džoint iz piksle i povukao dim.

„Stojim ja tako u WC-u. .“, započeo sam, ali smo počeli da se smeju još jače. Nada se sva zacrvenela. „Stojim ja tako u WC-u... usred Šumadije...“, pokušavao sam, ali su napadi smeha postali toliko jaki, da sam se s kreveta skotrljao na patos i glavu zario u kaput. Kako je samo smrdeo. Od 1990.

nijednom nije bio opran. „Stojim ja tako u WC-u, usred Šumadije“, dreknuo sam s patosa, , a sve osećam, kao da, kao da...“, Nada se skotrljala do mene.

„Kao da te neko gleda?“ rekla je.

„Da, kako si znala?“

„To se svima dešava“, promrmljala je ona i trepnula bez trepavica. Jedan dugi pogled i Nada mi je nabila svoju glavu na bradu. Onda je polako počela da je podiže. Prvo joj je čelo bilo na mojim ustima, pa jedno oko, pa drugo. Onda je nosom obrisala moju bradu i usta. Pogledao sam je. Male crvenkaste mrlje od usirene krvi bile su joj na licu. Na kraju, njena usta stigla su do mojih, ona ih je lagano otvorila i ja sam osetio kako njen topli dah ore po mojim usnama. Digao mi se i ja sam je zgrabio za glavu i poljubio.

Žvalavili smo se divljački, ujedali smo se, režali i stenjali. Opkoračila me je i počela da radi kukovima kao da se tucamo. Lizala je celo moje lice. Skinula je majicu i meni je srce počelo da preskače.

Otkopčao sam joj brushalter i trećinu sekunde se divio najlepšim sisama koje su se ikada pojavile na planeti. Zgrabio sam je za ramena i bacio je na krevet. Dok sam joj otkopčavao farmerke, osetio sam kako ona to isto radi i meni. Tako silovito sam joj ga nabio da sam očekivao da me otera u pičku materinu. Ona je međutim razrogačila oči, uhvatila me rukama za dupe i nasadila se još jače. Nismo ispuštali nikakve zvukove. Ja sam je jebao i jebao i jebao, kao lud, iz sve snage, a ona se mrštila, oblizivala i uzdisala.

Sčepala me noktima za jaja, pa mi ih je zabila u dupe, a kad sam malo promenio ugao, zarila mi je zube u vrat i počela da sisa. Pravila

mi je šljivu, kao da smo osmi razred osnovne.

„Od kad sam te... prvi put ugledala...“, počela je da stenje, „...samo o ovome maštam, samo o tebi maštam... samo o ovome maštam... ovo sanjam... jebi me... jebi me...“

Potpuno sam sišao s uma, okrenuo sam je na stomak i stavio joj ga otpozadi. Pridržavala se rukama za zid, grebala malter, okretala se da me vidi. Nije tu imalo šta da se vidi, krvava koščata životinja, šlepa od zaljubljenosti. Pokušao sam da joj okrenem glavu nazad ka zidu, ali je ona ustima uhvatila moj srednji prst i počela tako snažno da ga sisa da sam počeo da urlam. Nikada u životu tokom seksa nisam ispustio nijedan jedini zvuk. Ona se zatim okrenula na desni bok i levu nogu mi podigla na rame. Primetio sam da ima tetovažu na članku. Osmica. Ne, položena osmica, besmrtnost. Onda je počela da meša tako da sam se ja zapitao kako mi se do tog trenutka nije svršavalo. Počeo sam da menjam ritam ne bih li nekako produžio tucanje, ali ona je to iste sekunde osetila i zauralala: „Ne, ne, nastavi, nastavi, hoću da svršiš, jebaćemo se još sto puta, još milion puta!!!“ „Ali...“, zamucao sam, „U mene, u mene, slobodno!“

zarežala je i ja sam svršio, uz krik koji komšije sigurno nisu pripisale kućici za lift.

Ležali smo na krevetu, koji se od siline tucanja pomerio dva metra ulevo, skroz do prozora. Meni su farmerke bile oko članaka, nisam stigao o njima da razmišljam u onom naletu hormona. Okrenuo sam se ka ogledalu na vratima plakara. Sa strane je izgledalo kao bajka, vitez hiljadu bitaka na zlatokosoj. Baš kad sam pomislio da je možda zaspala, ona je okrenula glavu i cmoknula me po nosu. Legao sam pored nje.

„Znala sam“, šapnula je, „znala sam da će biti ovako. Znala sam da ćemo se sresti.“

„Kako si znala?“ bilo je jedino što mi je palo na pamet.

„Jednostavno sam znala. Neke stvari naučiš tokom godina i ne pitaš se zašto se dešavaju. Nekad jednostavno znaš da ćeš nekoga sresti i da ćete se jebati najbolje na svetu.“

„Znači, dešavalo ti se i pre“, progovorila je ljubomora iz mene.

„Hoćeš da jedeš nešto? Kad si poslednji put jeo?“

„Na slavi.“

Ona je kao oparena skočila iz kreveta i onako gola otrčala u loihinju da mi napravi sendvič. Počeo sam bojažljivo da odvezujem pertle. Bolelo je pri svakom pokretu. Pvašnirao sam ih skroz i pokušao da skinem desnu cipelu. Prošlo je glatko. Zatim sam, osokoljen uspehom, skinuo i levu. Onda sam gledao u svoje crne čarape, koje su odozdo poprimile još tamniju boju od crne, krvavo crnu. Razmišljao sam šta raditi s njima. Da li ih stignuti u jednom potezu, kao flaster sa dlakave noge, ili pokušati polako i nežno, plik po plik, krastu po krastu. Divljački sam cimnuo desnu čarapu i to je bio bol kakav nisam osetio čak ni kad mi je u desetoj godini ujakov cirkular zamalo odsekao desnu ruku. Ispustio sam bolni krik, krišom se gledajući u ogledalo. Izgledao sam odvratno. Nada je uletela u sobu.

„Sta bi, nisi valjda opet svršio?“

Previjao sam se po krevetu, držeći se za desno stopalo, koje je krvarilo iz svakog mogućeg milimetra. Tako mi se barem činilo. Nada me uhvatila za glavu.

„Ti nisi normalan, mi smo se tucali, a tebi su noge skroz krvave!“

Nikakav bol nije mogao da se meri sa željom da je jebem.

„Ma, nije to ništa, žulj ili dva“, prostenjao sam.

„Jebote, pa mora da postoji neki lakši način. Možda da staviš noge u lavor, pa da se to malo raskvasi. Ili da ti makazama isečem čarapu?“

„Daj mi samo malo vremena da razmislim“, rekao sam, a ona me je poljubila i ponovo gologuza otišla u kuhinju.

Zamislio sam Slobodana Miloševića kako nam se svima smeje iz svoje rupe na Dedinju, kako okreće telefone, izdaje naređenja, pretucite ovoga, uhapsite onoga, prosvirajte metak kroz glavu ovome, nabijte pendrek u dupe onome, bez hiljadu mrtvih nemojte da se vraćate, i kad mi je bes bio na vrhuncu, strgao sam i levu čarapu s noge.

Nada me je šašoljila po kosi.

„Pile, evo spremila sam ti sendvič.“

Mora da sam se onesvestio od bola. Shvatio sam da su mi noge u laboru, a glava u njenom krilu.

Verovatno je mislila da sam zaspao. Gurala mi je pod nos parče hleba na kome sam uspeo da prepoznam mortadelu i kačkavalj. Mahinalno sam zagrizao, krenulo mi je u vilici i to parče hleba, kao i manje-više sve drugo vezano za Nadu, bilo je najukusnije od svih parčića hleba s mortadelom i kačkavaljem koje sam u životu zagrizao. Hranila me kao napušteno kuče, musavog, prljavog i izbečenog. Mrljavio sam sendvič pola sata, ali ona je bila strpljiva, pažljivo je pratila svaki moj zalogaj, govorila mi da ne žurim, da će sve biti u redu, a ja sam žmureći žvakao i gutao. Zatim je iz plakara izvadila ogromni čaršav, prebacila ga preko kreveta, pažljivo vodila računa da se ne pomeram previše dok mi ga je podvlačila ispod dupeta.

Onda je na krevet bacila dva debela jastuka, pa je iz plakara izvadila i jedno ogromno ćebe, kojim se ogrnula i malo skakutala po sobi, imitirajući Betmena. Onda je skočila na krevet i oboje nas pokrila.

„Ej, ovaj, ja večeras ne idem kući, a?“ zamucao sam bojažljivo.

„Budalo. S tim nogama?“

Umiljavala se oko mene. Gnezdila se i gnezdila, da bi se na kraju umirila sa svojom desnom rukom na mojoj glavi i desnom nogom na mom stomaku. Ja sam ležao na leđima, s nogama u laboru, i gledao slike. Kućica za lift je zabrundala. Neko se vraćao kući. Ili je odlazio od kuće. Ili je išao da nekog ubije.

Ili da baci đubre. Ili da postavi bombu. Ili da izvede kuće.

Sanjao sam kako stojim na vratima svoje sobe, a na kuhinjskim vratima stoji mali crnokosi klinac.

Bio je bled kao krpa i gledao me s neopisivom mržnjom. Ja sam se samo podrugljivo smeškao i čekao da se pomeri, kako bih mogao da odem u kuhinju po jogurt. Onda je naišla moja keva i pitala me što stojim tu, a ja sam joj rekao da, zbog lobanje koju je donela s posla, naš stan opsedaju duhovi. Keva je u mom snu jednu malu lobanju držala kao ukras, pored televizora. Keva je u mom snu imala televizor. Keva je u mom snu imala posao. Mali je otvorio usta kao da će nešto da kaže. Ništa se nije čulo, ali su vrata od stana pukla i ja sam video kako nepoznata žena u crnom stoji ispred i prisluškuje. Onda je odjednom nešto počelo da prolazi kroz mene, odozgo, odozdo, sa svih strana, počela je da me drma jeza, počele su da mi se tresu ruke, da mi cvokoću zubi. Klinac se pomerio ka meni, bio je sve bliži i bliži i ja sam jasno video njegove žute oči, musava usta i razmaknute pocrnele zube u njima. Kad je bio na metar od mene, trgnuo sam se iz sna, potpuno obliven znojem. Opipao sam vrat. Dvesta. Osvrnuo sam se. Pored nije bilo Nade. Sva svetla u njenom stanu bila su pogašena. Opipao sam nos. Nije bilo krvi. Nalaktio sam se i pokušao da dođem sebi. Pod hitno je trebalo da prestanem da sanjam takva sranja. Vrata od kupatila su se otvorila i Nada je lagano krenula ka krevetu.

„Ko je to meni ružno sanjao“, prošaputala je. Nisam bio u stanju da odgovorim na to. Približavala se tiho, kao duh, odblesci od sna još uvek su mi milili po mozgu, a noge su mi, umesto u laboru, bile grčene na krevetu. Počeli smo divljački da se ljubimo.

&

Probudio sam se u pola dvanaest, a Nada je još spavala. Glava joj je bila zaronjena u jastuk, a iz čebeta je virio samo čuperak kose. Stavio sam joj ruku na dupe. Bila je vrela. Meni je bio tvrd, ali mi se istovremeno i užasno pišalo, kako to obično kod jutarnje erekcije biva. Skupio sam hrabrost da pogledam tabane. Izgledali su kao da sam hodao po vatri, a ne po srpskim putevima. Na levom sam izbrojao sedam raspuklih i dva aktivna žulja, a na desnom šest raspuklih i čak četiri aktivna. Voda u lavoru bila je bordo, od prljavštine i krvi, i ja sam poneo lavor u kupatilo, da tu gadost prospem u WC. Koraci, na moje iznenađenje, nisu toliko boleli.

U kupatilu nije bilo prozora. Neko je na pločice zalepio sličice Paje Patka i Hromog Dabe. Veš

mašina, ogromna kada, WC šolja sa svedoplavom daskom. Prosuo sam ono sranje iz lavora u solju i isprao lavor vodom. Zatim sam primenio stari trik, kako pišati s dignutom kitom. Odmakao sam se na metar od šolje, koncentrisao se, nanišanio i počeo da šoram. Kako je mlaz jenjavao, tako sam se ja približavao, a kad se pišanje završilo, meni se kita spustila. Vratio sam se nazad u sobu, gde je Nada spavala u nepromenjenom položaju. Roletne na prozorima bile su spuštene, ali na vratima od terase nije ih bilo, pa sam stao pored njih i divio se novobeogradskim pejzažima. Zatim sam iz kaputa izvadio ključeve od svog stana i njima izbušio preostale žuljeve, kako bih što pre bio u stanju da nastavim s protestovanjem. Peklo je, ali ne dovoljno da bih ispustio bilo kakav zvuk.

Ubrzo mi je postalo neviđeno dosadno, kako se to obično dešava kad si budan, a neko bitan spava.

Uključio sam televizor. Ubo sam pravo u podnevne vesti RTS-a.

„Ja ne robijam idolima, ja od ljudi ne pravim svece ali verujem svom predsedniku Slobodanu Miloševiću koji je i pored svih prljavih igara neprijatelja ove zemlje uspeo da sačuva naše domove od rata“, čitala je neka rugoba izjavu anonimnog kontramitingaša. Punio sam se besom, čije su zalihe, posle neviđenog seksa i sendviča s mortadelom, bile na rezervi. „U Gnjilanu je danas održan miting

podrške predsedniku Srbije Slobodanu Miloševiću, pod nazivom 'Miting za odbranu slobode i dostojanstva naše zemlje'." Počelo je da mi pulsira u slepoočnicama. „Kosovo i Metohija nisu na prodaju i postojaće dok mi postojimo i nećemo dozvoliti da našom zemljom i našim sudbinama upravljaju drugi". Zrak sunca upao je kroz kuhinjski prozor u sobu. Ustao sam i zatvorio kuhinjska vrata. „Vaša mudra i principijelna politika sačuvala je slobodu narodu, a Srbiji suverenitet i dostojanstvo. Obezbedili ste nam mir i spokojstvo, sačuvali Srbiju od ratnih razaranja, a narod od stradanja. To su vrednosti Vaše politike koju svaki pošten čovek mora da ceni. Veliku zahvalnost Vam i ovog puta upućuju deca i omladina kojima ste obezbedili miran san."

Isključio sam televizor i počeo da se oblačim. Odjednom me je žestoko grizla savest što juče nisam bio u šetnji, bez obzira na tabane. Protiv ovakvih sranja morao si da se boriš i bez tabana. Majica, džemper, farmerke. Obukao sam i one skorele čarape, bolje to nego cipele na bosu nogu.

„Gde ćeš ti", promrmljala je bunovno Nada.

„Idem u rat", rekao sam joj.

„Čekaj, bre, gde ćeš sa takvim nogama, hoćeš da pojedeš nešto?"

„Ne", rekao sam i krenuo ka vratima.

„Svрати posle! Biću kod kuće!" viknula je, dok sam besno izlazio iz svog kratkotrajnog predivnog sna.

Odjednom, sve ono sunce je nestalo i nad Beogradom se pojavila gomila oblaka. Seo sam u

„dvojku" i odvezao se kući.

„Gde si ti, mislila sam da su te uhapsili", masirala me keva, „baš sam htela da pozovem Ratka..."

„Jebo te Ratko“, prosiktao sam i ušao u svoju sobu. Kesu s travom stavio sam iza radijatora. Čarape sam bacio u đubre i na noge navukao novi par, sa istanjenim petama i rupom ispred drugog prsta, koji je kod mene veći od palca. Okrenuo sam Čeleta.

„Ajde, diži se, da stignemo na studentske demonstracije!“ urlao sam.

„Ne, ne, juče i danas studenti su posle Koalicije 'Zajedno'. U šest.«

„Kako, bre, to, otkud to sad?“

„Imaju neku akciju, neko skidanje mraka. Studentske duhovitosti, znaš već.“

„Jebalo ih skidanje mraka! Ako misle da će takvim zajebancijama da ruše onu svinju, gadno su se zajebali!“

„Nego, gde si ti, zvao sam te.“

„Jebao sam najbolju ribu na svetu, celu noć.“

„Aha, važi! Vidimo se u tri, na stanici 'dvadeset šestice'", smejaio se Čele i prekinuo vezu.

Odmah zatim, zvala me je Vesna.

„Gde si ti! Zvala sam te! Mislila sam da su te uhapsili!“

„Bio sam tu sve vreme, spavao sam.“

„Ne! Razgovarala sam s tvojom kevom! Rekla je da se uopšte nisi vratio iz Kragujevca, da je zabrinuta i da će zvati policiju!“

„Pa, to sam joj ja rekao da kaže, ako neko zove.“

„Ali, zvučala je kao da je stvarno tako. Čak je i plakala!“

„Valjda dobro laže, otkud znam.“

„Ej, a kad se vidimo?“

„Nemam pojma, studenti su danas uveče umesto u podne, valjda zato što su govna juče izašla u grad, pa ih danas mrzi da dignu dupe pre pet.“

„Svрати ako budeš mogao. Keva me ugušila s nekim sarmama.“

„Sa suvim mesom!“ čuo sam Vesninu kevu kako dobacuje.

„Sa suvim mesom“, rekla je Vesna.

Zatim sam okrenuo 988 i zatražio broj telefona stana Kostić, u Deligradskoj 12. 648 455.

„Da?“ javila se Nada.

„Ej, gde si?“ rekao sam, raspilavljen.

„Odakle ti broj?“

„988.“

„Mišu moj pametni. Nisi na demonstracijama?“

„Zajebao sam se. Mislio sam da su studenti u podne, ali nisu. U šest su. Ići ću prvo na one u tri, pa ću onda... “

„Kad se vidimo?“ prekinula me je.

„Doći ću posle studentskih. Možda i pre, ako me budu nervirali.“

*

U tri su na Trgu, osim Čeleta, bili i Radovan i Dejan K. Dejan K. vukao je sa sobom zastavu Pravnog.

„Otkud ti?“ pitao sam ga.

„Popizdeo sam, bre, pun mi je kurac i studenata i njihovih sranja. Je 1' ti vidiš šta ovi rade, ove kontramitinge, ova hapšenja, mamicu im jebem banditsku!" penio je K., opterećen svojom iznenadnom prosvedjenošću, a ja sam se samo pribojavao da mi ponovo ne uvali zastavu. „Od danas idem i na jedne i na druge demonstracije, do pobeđe!" zaurlao je, a neke babe su viknule: „Tako je dečko!"

„Je 1' neko video Tamaru?" pitao sam ih.

„Bila je juče", rekao mi je Radovan.

„Aha. I je 1' pominjala možda nešto? Neku izdaju možda?"

»Ne.«

„Aha. A ti, kako je bilo na bilijaru, a?"

„Ej, pa nemoj sad zbog toga da se kačimo. Rekao mi je Čele da je ionako bilo sranje."

„Aha. A ti si znao da će biti sranje, pa zato nisi ni došao, je 1' da?"

„Pa, nisam, nego smo... "

„Nego ste pičke. Da, tu se slažemo."

„Nismo, nego smo... "

„Pičke. Najobičnije pičke, bez muda da krenete peške za Kragujevac."

„Pa, ni vi niste išli peške za Kragujevac!"

„Da, ali pre nego što smo krenuli za Kragujevac mislili smo da ćemo ići peške, a to je ono što se računa. Računa se ono na šta si spreman! Ti si bio spreman da kao pičkica igraš bilijar sa svojim pajtosima iz sela, a ja sam bio spreman da idem peške za Kragujevac! Zbog takvih kao što si ti, izjaloviće se šta god da uradimo! Ako se izborimo protiv izborne krađe, to će se izjaloviti! I

ako smenimo rektora, i to će se izjaloviti, dok god ima ljudi koji ti u oči kažu da će ići s tobom peške za Kragujevac, pa onda ne odu, a zatim dođu na demonstracije i objašnjavaju ti kako su oni bili u pravu što nisu otišli, a ti si bio jajara što si pola pešačio a pola išao autobusom! Zbog takvih kao što si ti, Srbija će propasti!"

„Druže, ponovo ti je krenula krv“, rekao mi je Čele. Besno sam obrisao nos rukavom. Radovan je ćutao nekoliko sekundi.

„Okej, priznajem. Mrzelo me je da idem peške za Kragujevac, delovalo mi je kao potpuno izivljavanje. Izvinjavam se obojici“, rekao je i sasvim mi poremetio planove, pošto sam mislio da će se cela stvar završiti tučom. Zatim je naišla Tamara.

„Gde ste frajeri“, procvrkutala je, a kad je shvatila da sam i ja tu, raspoloženje joj je splaslo, a desni brk zaigrao. „Ej, stvarno nisam mogla da stignem, majke mi, bila sam kod zubara, vadio mi je zub, dao mi je injekciju, evo, gledaj!“ Zinula je i prstom mi pokazivala neku rupčagu u svojim ustima. „Ne bih mogla da izdržim, kunem ti se, izvini molim te!“ Izvadila je maramicu iz tašne i nabila mi je na nos. Bila je previše slatka da bi išla sa nama u Kragujevac. Sama pomisao da se upusti u takvo nešto bila je više nego dovoljna.

„Nosićeš zastavu Pravnog danas i sutra i biće ti oprošteno.“

„Mogu ja i preksutra da nosim zastavu.“

„Niko preksutra neće nositi zastavu. Preksutra je kontramiting.“

Posle protestne šetnje, na kojoj je većina demonstiranata bila namrgođena i zlovoljna, otišli smo na plato gde su studenti po običaju izigravali vesele budale, potpuno nesvesni ozbiljnosti situacije. Jedva sam čekao da policija počne da ih bije, da malo oseće šta je prava borba.

„Ajmo gore“, rekao sam Čeletu, i nas dvojica otišli smo u kafić na platou.

Tamo je, kao i prvi put, vladala radna atmosfera. Za stolovima su sedele grupice nedoraslih političara u odelima i bistrile sledeće demonstrantske poteze. Baletić nas je odmah primetio i prišao nam.

„Gde ste, majstori. Čujem da ste išli peške za Kragujevac.”

„Nego šta smo”, odgovorio sam mu.

„Pa, kako je bilo?”

“Više od pola smo prešli autobusom.”

„O, pa vi ste još i pešačili. Nišnije su pešačile samo od Bujanj Potoka.”

Sve je dakle bilo prevara. Dobro, od studenata se nije ni mogla očekivati neka posebna požrtvovanost.

„Šta se planira za utorak?” pitao sam ga.

„Ništa. Što?”

„Pa, kontramiting je. Biće sranja po celom gradu.”

„Mi ćemo u svakom slučaju da izbegavamo sranja. Nećemo da se bijemo sa svojim narodom.”

„Znaš šta, i Milošević je deo mog naroda, pa bih ga vrlo rado prebio”, zarežao je Čele.

„Znam ja sve to”, nagnuo se Baletić ka nama, „ali ne možete očekivati od studenata da se s nekim biju. Pa među nama ima više od pola devojaka. Oni primitivci bi ih pojeli za doručak. Bolje da glumimo nenasilje, jer kad bi popili batine, sledećeg dana nas ne bi bilo više od sto na platou. Svi bi pobegli kućama na učenje.”

„To znači da nikada ništa nećemo uraditi, pošto svinja razume samo rečnik sile”, rekao je Čele.

„Pa, ovo je najviše što u ovom trenutku možemo da uradimo. Nije još ovaj narod spreman na silu.

Treba još mnogo govana Srbi da pojedu da bi im došlo iz dupeta u glavu šta je dobro za ovu zemlju.

Navikli su da budu u govnama do guše, ne znaju šta je normalan život. Njima je dovoljno da imaju kravu, da ožene sina, da imaju za veknu hleba, da odu u crkvu, njima je super kad izbije neki rat, rat je Srbini najznačajniji događaj. Zato je svaka generacija i imala najmanje jedan rat, da ne bi propustila najbolji provod u životu. Ako nešto uspemo da uradimo u narednih sedam godina, biće to luda sreća."

Baletić mora da je imao ogromno poverenje u nas, čim nam je pričao sve to. Ili je možda mislio da smo toliko bezopasni da može da nam priča takve stvari bez bojazni po svoju funkciju. U svakom slučaju, morao sam sebi da priznam da je bio u pravu.

„Šta je tvoja funkcija u ovom protestu, uopšte?" pitao sam

„Pomoćnik koordinatora Organizacionog odbora protesta Pravnog fakulteta."

Do đavola, bilo ih je još iznad njega i svi do jednog, radili su iz senke.

„A koja je moja funkcija u ovom protestu?" pitao sam, više iz zezanja.

„Tehnički koordinator pomoćnika koordinatora Organizacionog odbora protesta Pravnog fakulteta."

„E, baš fino, ako mi jednog dana budu nabijali pendrek u bulju, da znam šta da im kažem."

Baletić je zatim otišao za svoj sto, a Čele i ja smo seli za šank. Šetnja je uskoro počela i toliko je debilno izgledala da me je prosto

bilo sramota što sam s tim ljudima. Viđali su baterijskim lampama i upaljenim svećama, skidali su mrak Srbiji. Kad je kolona skretala u Kneza Miloša, ka televiziji, odlučio sam da odem kod Nade.

„Ljudi, imam hitan sastanak na Slaviji za deset minuta. Vidimo se sutra u amfiteatru“, rekao sam im i zbrisao iz kolone. Za nepunih deset minuta bio sam u Nadinom liftu i on je tandrkanjem obeležavao moj skori dolazak. Zazvonio sam na vrata, a Nada mi je otvorila u izdanju koje izaziva kolaps solitera. Na nogama je imala mrežaste dokolenice, a gore je imala samo žutu majicu na bretele. Gaćice nije imala. Već na vratima počeo sam da otkopčavam šlic.

„Imam žutu majicu, jesi video?“ stenjala je pod mojim nasrtajima, „boje Demokratske stranke, specijalno za tebe.“

„Ja nisam član nijedne stranke“, groktao sam, „mada sam bio dva meseca u radikalima.“

„Stvarno? Kad?“ dahtala je, uvlačeći me u sobu.

„U prvoj godini. Bilo mi je simpatično kad su hapsili Sešelja“, stenjao sam, skidajući čizme sa žuljeva koji su ponovo prokrvarili.

„Jao, kako si samo naivan. Budalice, budalice...“, tepala mi je ona dok sam skidao gaće.

Posle više od tri sata tucanja, Nada je počela da mota džoint. Spojila je dve velike rizle i počela unutra da gura Sve same hedove, bez imalo duvana.

„Stara jamajkanska legenda kaže da žene treba da motaju džointe dužine penisa u erekciji njihovih partnera“, pogledala me je značajno, ližući rizlu.

„Sereš?“

„Serem“, zakikotala se.

„To čudo ima preko dvadeset pet santimetara“, promrmljao sam.

„Nemoj samo, molim te, sad da pričamo o dužini kurca“, rekla je i pripalila.

„Zašto? Je l' mi fali nešto? Niko se dosad nije žalio.“

„Ti nisi normalan! Je l se ti još s nekim jebeš ovako?“ rekla je, mršteći se od dima koji joj je upadao u oči. »Ne.«

„Eto vidiš. Ni ja, a mnogo sam iskusnija od tebe, veruj mi.“

„Šta to znači mnogo iskusnija?“

„Daj, nemoj samo, molim te, sad da pričamo o tome s koliko sam ih se tucala. Nemoj da si baš

toliki klinac.“

Nisam mogao da pomognem, ljubomora mi je curila iz ušiju.

„Pa, ti si prva pomenula i dužinu kite i iskustvo.“

„Tvoja dužina je taman, a moje iskustvo mi govori da mi ni sa kim nije bilo tako lepo kao s tobom.“

A ti si mali paranoični meda.“

Povukao sam dim.

„A sa koliko si ih se tucala dosad, onda?“

„Ne, ne, debil, šta te to sad koj' moj interesuje?!“

„Pa to svakog interesuje.“

„Ma daj, bre, pa mogu i da te slažem. Kako ćeš da proveriš?“

„Ako se toliko dobro tucamo kako kažeš, onda ćeš mi reći istinu.“

Nada je nekoliko sekundi gledala u naš odraz u ogledalu.

„Dvadeset osam. Sa tobom.“

„U jebote.“

„Zezam se. Osam, sa tobom.“

„Pa šta je sad, osam ili dvadeset osam?“

„Kakve veze ima, bre? Sa koliko si se ti riba tucao?“

„Sa šest“, rekao sam, računajući tu i kad sam ga samo jednom stavio nekoj Ani na nekoj žurci i sledeće sekunde joj svršio na džemper, i kad sam jednu Mirjanu tucao među sise, dok je imala menstruaciju. Čim joj je prošla, oterala me je u kurac.

„Pa, eto, ja sam u tvojim godinama bila samo sa dvojicom.“

„Znači, ipak je dvadeset osam!“

„Nije, bre, bitno koliko je, nek' je i sto osam...“

„Nije valjda što osam?“

„Nije, ali nema veze, važno je da je nama super, ovde i sada, mučni malo tom tikvom! Ti si nešto najlepše što mi se desilo od... od... od koncerta Mejdena, 1986“, rekla je i upisala se od smeha. Trava ju je radila, ali mene nije. Trava nije imala nikakvog efekta ako bih duvao nadržkan. Takva je to biljka, vesela i pozitivna. Dodala mi je džoint, koji nismo poduvali ni dopolovine. Umirala je od smeha, a onda je četvoronoške počela da se vrti oko mene, izigravajući recimo mačku. Onda je počela da mi liže leđa i da cijuče.

„Ciju čiju.“

JEj, ja sam mrtav ozbiljan, stvarno nije u redu da me tako zajebavaš!“

„Ciju ciju.“

„Nado!"

„Ciju ciju ciju ci!"

Krenuo sam u kupatilo da šoram. Primetio sam veliku crvenu fleku na svom brežuljku. Pipnuo sam.

Peklo je. To je Nada uradila. Toliko divljački se nabijala i trljala, da sam pomislio da ćemo pronaći nov način paljenja vatre. Dvadeset osam. Osam. Sto osam. Nismo bili dovoljno bliski da bih bio ljubomorani.

Bilo je to ludilo. Bila je to potpuna zaslepljenost. Uhvatio sam Nadu i nisam mogao da je pustim, ni u budućnost, ni u prošlost.

Izašao sam iz kupatila, a ona je skroz raširenih nogu ležala na krevetu i pružala ruke ka meni.

„Ciju ciju?" bekeljila se.

Kako sam joj se približavao, bio mi je sve tvrdi i tvrdi, i u pet koraka, koliko mi je trebalo od kupatila do njenog kreveta, moja zaslepljenost dobila je svoje uobičajeno lice. Okrenuo sam je na stomak.

„Braćo studenti i sestre studentkinje!" započeo sam svoj govor u amfiteatru broj pet, „sutra je dan odluke! Diktator je pozvao svoje mračne horde u Beograd! Ako ste ikada gledali crtani film 'Gospodar prstenova', to vam je to! Oni su ružni, prljavi, bez zuba, jedino što vole je Slobodan Milošević, a sve što mrze smo mi! Ne padajte na one priče, kao mi smo isti narod, kao oni su zavedeni! Niko nije zaveden!"

Ljudi se dele na njih i nas! Do pobede!"

Nekoliko njih kilavo je zatapšalo. Nisam bio u formi. Omekšao sam. Posle mesec dana uzaludnog pešačenja. Posle dve noći osvajanja Nadinih jama i potoka. Pretvarao sam se u fleku, nesposobnu da

održi jedan jebeni vatreni govor. Vratio sam se na mesto. Za govornicu je izašao Baletić.

„Kolege i kolegice, kao što znate, sutra je kontramiting, ali nećemo dozvoliti da to utiče na naše planove. Kao i obično, naći ćemo se ovde u jedanaest, onda idemo na plato, a odade u protestnu šetnju.

Izbegavaćemo svaki kontakt s kontramitingašima, nemojmo im davati povoda! Oni će da dođu sutra i biće tu dvatri sata, a prekosutra, Beograd je ponovo naš! Ponovo ćemo šetati gde hoćemo i koliko hoćemo, to barem niko ne može da nam oduzme!"

Usledila je bura aplauza. Popizdeo sam i ponovo izašao na binu.

„Kolega, već ste govorili", rekao je Todor.

„Replika", odbrusio sam mu.

„Kakva sad replika, pa niko vas nije pominjao!"

„Neka, pusti čoveka da kaže šta ima", rekao mu je Baletić.

„Upravo je u tome problem", zaurlao sam, „što prekosutra neće biti sve kao i pre! Svakog dana je sve gore i gore, a prekosutra će biti gore nego sutra i ako sutra ispadne neko sranje, ispašće i prekosutra i nakosutra, videćete! Govedo tačno zna kako da nas izazove! Nemoguće je izbegavati ih! Nemoguće je, videćete! Prvi ja, kad ih budem video, gađaću ih svim što mi padne šaka! I ja nisam jedini! Svako normalan će da ih gađa! Baletić je možda u pravu kad kaže da bi ih trebalo izbegavati, ali to nije moguće!"

Požar se ne izbegava, požar se gasi! A ovaj požar možemo da ugasimo samo batinama!" Čele je urliknuo, a za njim još dvojica, negde u dnu sale. Ostali su me pažljivo slušali. „Dobro se zagledajte u sebe, i dobro se zapitajte zašto ovo radite! Zbog krađe glasova? Zbog lokalnih izbora? Da Đinđić postane gradonačelnik? Ne, svi ovo radimo, jer se potajno nadamo da će rezultat ovoga biti Srbija bez Slobodana Miloševića! A on na nas sutra pušta svoje zveri, i one u

uniformama, i one u gunjevima, i one u plavim mantilima! A protiv zveri se ne bori pištaljkama, protiv zveri se bori mrežama i kopljima!" Amfiteatrom se zaorio aplauz. „Na plato!" dreknuo sam.

Pošto nas je bilo nekoliko stotina, zauzeli smo čitave dve kolovozne trake. Studentkinje su duvale u pištaljke, Tamara je viđala zastavom, a Čele i ja išli smo uzdignutih čela odmah iza nje.

„Sutra sa fakulteta pravo u tuču, a?" pitala me nasmejjano, ali sam joj u očima provalio iskricе straha.

„Ja mislim da ne bi trebalo da idemo sutra na fakultet. Koji ćemo kurac", rekao sam.

„Slažem se, trebalo bi da se nađemo negde u gradu. Da budemo u centru dešavanja", rekao je Čele.

„Onda, u Meku na Terazijama, u jedan?" predložio je Radovan.

„Neka svako ponese po neku močugu, za svaki slučaj", dodao sam.

U tom trenutku čuli smo neko vrištanje pozadi. Okrenuli smo se i ugledali kako je neki konj u belom jugu uleteo pravo u našu kolonu. Jedna koleginica sedela je na asfaltu i plakala. Ostali su stajali okolo i urlali na šoferа. Jugo se cimao napred-nazad, pokušavajući da prođe. Oteo sam Tamari zastavu i potrčao ka kolima.

„Da li ste vi normalni, zamalo da je ubijete!" delio je lekcije Baletić nekakvoj budaletini, koja je samo namrgođeno gledala preko ramena, pokušavajući da se iskobelja iz kolone u rikverc. Na zadnjem sedištu sedela je klinka od nekih pet godina i usplahireno gledala šta se dešava oko nje. Pritrčao sam i motku od zastave nabio u staklo na vozačevim vratima. Naprslo je, a u drugom pokušaju je puklo. Zatim sam ga motkom još nekoliko puta pogodio u ruke kojima je štutio glavu, a onda se Čele progurao pored mene, otvorio vrata od kola i izvukao ga napolje. Nisam mogao da verujem, tip nas je iz sveg srca psovao.

„Jebaću vam mater, pederi, jebaću vas u usta!"

Klepio sam ga motkom po glavi, a Čele ga je šutnuo u stomak, ali on je i dalje bio uporan.

„Platićeš mi za to staklo, dripčino! Jebaću ti sestricu u pičku", vrištao je. Pošto sam video gde ga najviše boli, popeo sam mu se na haubu i udario iz sve snage po šoferšajbni. Jedva da je naprsla, ali ja sam udario još jednom i još jednom i ona je pukla. Onda sam počeo da cepam po haubi i po krovu.

Nekoliko njih me je uhvatilo, čuo sam Baletića kako urla: „Pazi, dete je u kolima!" video sam kako prolazi gradski autobus i čuo kako se iz njega neko dere „ubijte govno komunističko!" Pritrčala mi je Tamara i nabila mi maramicu na nos.

„Je 1' te jako udario?"

„Niko me nije udario", procedio sam, a Čele je odnekud doviknuo: „Ma, opet mu curi krv iz nosa!"

Čele je s još jednim likom sedeo majmunu iz kola na leđima i situacija je bila vrlo glupa. Pošto niko nije imao nameru da ga ubije ili nešto slično, morali smo da ga pustimo, a pošto je bio agresivan, morali bismo onda ponovo da ga bijemo. Neke dve jadnice dovikivale su se s onim detetom u kolima. „Pile, je li sve u redu?" vikale su, „evo, sad će tata!" vikale su. Otrgnuo sam se od ovih koji su me držali i dodao zastavu Dejanu K. Naišao je zatim nekakav debeli saobraćajac.

„Kakva je ovo gužva?" pitao je.

„Uleteo je u kolonu i kolima udario jednu devojkju", raportirao je Baletić.

„Aha. Toliko ju je jako udario da je ispao iz kola i sad sav plav leži na zemlji?"

„Pa... ”

„A šta vi tražite na kolovozu, što se ne šetate po trotoaru, kao sav normalan svet?" pravio se lud debeli.

„Previše nas je za trotoar", doviknuo mu je Čele.

„Burazeru, onaj luđak u kaputu, onaj tamo, razbio mi je auto, a ovaj što sere me je tukao!"

dovikivao je majmun sa asfalta.

„Koji te je tukao?"

„Ovaj što sere o trotoaru! A onaj u kaputu mi je zastavom razbio auto! Imam bolesno dete u kolima, krenuli smo u bolnicu... ”

„Pa ni manje ni više, nego preko studentkinja?" pitao ga je pandur.

„Nisam je video, majke mi, evo zovi poručnika Đošića u stanicu milicije 'Palilula'... ”

„Sta, on će da mi kaže šta se ovde desilo?"

„Ne, nego to mi je kum."

„Šta to mene boli dupe! Nije dosta što ovi balavci svaki dan zaustavljaju saobraćaj, još mi treba i kreten da ih gazi. Posle se čudiš što te biju!" Pandur se zatim obratio Baletiću. „Ajde vi polako razlaz.

Trotoarom, pa kud koji, mili moji. Nemoj da sam vas video na kolovozu."

Bez reči smo krenuli na plato. Trotoarom.

Druženje na platou počelo je čitanjem patrij arhovog pisma studentima.

„Obraćam se vama, studentima Beogradskog univerziteta, koji evo već mesec dana izražavate svoje osećanje istine, pravde i demokratskog poštovanja slobodno izražene volje naroda, što je uvek plemenita osobina mladosti.“ Studenti su počeli da vrište u ekstazi, a govornik ih je mahanjem ruke umirio. „No, dobro je što tu svoju privrženost uzvišenim idealima vi izražavate na miran, dostojanstven način, što nije uvek osobina mladosti u prilikama kad izađe da ih zajednički iskaže i pokaže.“ Tamara mi je nabila maramicu na nos, pošto je očigledno ponovo počeo da krvari. „Težina nesreća koje su snašle naš narod u toku građanskog rata, takva je i tolika da je pritisla sve, a vašu mladost pobudila da se zamislite o pitanju cilja života, smisla stradanja i stava da li je drugo postupati kao čovek, a drugo kao nečovek.“ Pogledao sam ekipu oko sebe. Svi su hipnotisano gledali ka bini. Pogledao sam u nebo. Ništa posebno. „Ovakav vaš stav, evanđeljski i ljudski, Srpska pravoslavna crkva podržava i blagosilja. Moli se bogu za njegovu pomoć, da u interesu pravde, spasenja naroda, njegove slobode i ugleda, znate i možete uvek, i sada i u budućnosti koja je pred vama, uzdići se iznad svega od toga i nižeg i manje važnog, pogotovo nečovečnog. S blagoslovom svetog Save i sviju svetih, iz roda našega, očinski vas pozdravlja patrijarh srpski Pavle.“

Usledio je aplauz od barem dva minuta.

„Kad se setim šta si samo kenjao o čoveku“, rekao je Čele, „nije ni čudo što ti curi krv.“

„I dalje mislim sve što sam rekao. Ajmo u kafić.“

U kafiću sam otišao do Baletića i rekao mu naš plan za sutra.

„Okej, okej, super je što nećete da mešate studentski protest u sve to. Ti znaš da ja lično podržavam sve što si rekao u amfiteatru, ali kad ne ide ne ide. Prekosutra sve po starom?“

„Prekosutra više ništa neće biti po starom, ali neka ti bude“, promrmljao sam.

Studentska kolona obilazila je fakultete, valjda s ciljem da malo iznervira bednike i štrebere koji su i dalje išli na predavanja i učili. Prvo smo naišli na Pravni i studenti su uzvikivali „izlazite napolje“, i ja sam se zapitao zašto uopšte studiram to govno. Prava me nikada nisu zanimala, nikada se nisam palio na „Zakon u Los Angelesu“. Boleo me kurac da branim ubice, pedofile i ratne zločince. Boleo me kurac i da im sudim. Da sam se ja pitao, sve bi ih pobio. Blage veze ja nisam imao s pravima. Dohvatio sam jedan kamen i bacio ga na prokletu zgradu. Prišao mi je neki s crvenom trakom oko ruke.

„Nemoj da gađaš!“ pripretio mi je, a ja sam umesto odgovora otrčao po novi kamen i ponovo gađao zgradu. Pogodio sam zid i deo maltera je pukao. Tip sa trakom mi je ponovo pritrčao i promenio taktiku.

„Nemoj, nemoj, molim te, pa čemu to? Zašto?“ Bez reči sam se vratio u kolonu, a on je valjda bio zadovoljan što je uspeo da me ubedi da prestanem s besmislenim nasiljem. Onda smo naišli na tehničke fakultete, pa smo se i tu malo drali, pa smo kod Vuka skrenuli u 27. marta i drali se ispred Mašinca, pa kad je ponestalo fakulteta, drali smo se ispred Prve beogradske i neke ribice su nam mahale, a zvona crkve Aleksandra Nevskog zvonila su u znak pozdrava. Onda su studenti krenuli niz Cara Dušana, nazad ka platou, a mi smo se Francuskom popeli na Trg da ne bismo zakasnili na miting Koalicije „Zajedno“.

Protestna šetnja bila je tiha i mučna. Za razliku od studenata čiji je mozak mogao da svari samo pištaljku i dobre ribe, ljudima koji su učestvovali u protestima od tri sve je bilo jasno. Znali su šta nas sutra čeka i verovatno je svako od njih planirao čime će se sutra tući protiv kontramitingaša. Neke dve tetke su nam sa drugog sprata „Borbone“ zgrade mahale i mi smo kilavo odmahivali.

Po završetku mitinga, došlo je vreme da jedni drugima damo zavet pred sutrašnji boj.

„Nemoj da se neko nije pojavio sutra u Meku, glave ću vam otkinuti!“ režao je Čele.

„Ja sam sigurno tamo!" javila se Tamara, a Radovan je pored nje divlje klimao glavom.

Zatim smo se na rastanku izljubili. Radovan je pokušao da Tamari uvali jezik, ona ga je ošamarila i meni je bilo užasno žao što će sutra neko od njih možda popiti batine.

„Sigurno da ne nosim zastavu?" pitao me je Dejan K.

„Koj' će ti kurac", rekao sam.

Iako mi se kratko pri samoj pomisli na moju tridesetogodišnju princezu u jednosobnom komfornom stanu, resio sam da prvo svratim do Džerija.

„Ne može", rekla mi je sestra u Urgentnom, „vreme za posete je isteklo pre dva i po sata."

Nisam hteo da se raspravljam, a pošto nisam imao čime ni da je podmitim, otišao sam s drage strane zgrade i pokušao da provalim koji je prozor Džerijeve sobe. Bio je u prizemlju, ali da li levo ili desno? Odabrao sam prozore s leve strane i popeo se uz oluk. Nije to bila Džerijeva soba. Ovde su pod žučkastom svedošću umirala neka četiri bednika. Bio im je upaljen televizor, ali ga niko nije gledao.

Dvojici su bile zavijene glave, jedan je ležao pokriven do nosa, a jedan je sedeo na ivici kreveta i držao se za stomak. Bili su u bolničkim pidžamama na pruge, a unaokolo su bile razbacane bolničke papuče, novine i voće. Sišao sam s oluka i otišao do desnih prozora, do kojih sam se uzverao mnogo teže, pošto tamo oluka nije bilo. To je bila Džerijeva soba. Bila su samo trojica unutra, uključujući mog prijatelja, koji je ležao u krevetu i prelistavao „Politikin zabavnik". Gurnuo sam prozor, nadajući se da ga nisu dobro zatvorili, ali nisam imao sreće. Zatim sam kucnuo i najbliži me je primetio. Bio je to neki brka, koji je ležao na krevetu, a raznorazni gajtani bili su mu prikačeni na vene i nos. Oko njega su visile kese s infuzijom. Pogledao me je upitno, a ja sam mu pogledom objasnio da

mi treba Džeri. Onda je on nekako uspeo da okrene glavu ka njemu i nešto mu rekao. Džeri je okrenuo glavu ka meni i ja sam mu mahnuo i zamalo pao s prozora. Džeri je zatim nešto rekao trećem tipu, da bi na kraju taj ustao i otvorio prozor.

„Dobro veče“, rekao sam mu, ali je on bez reči otišao natrag u svoj krevetac. Nekako sam se uspentrao i našao se u sobi.

„Matori, baš mi je drago zbog tebe“, šaputao je Džeri, da ga sestre ne čuju. „Upala ti je sekira u med. Nema ništa lepše nego kad jebeš tako neku stariju. Ja sam, evo, imao tu jednu, imala je dvadeset pet godina, a ja sedamnaest. Pa ti ne možeš da veruješ šta se tu dešavalo. Bušiš, bre, gde god ti je volja, a ona samo traži još i još i još. I to sa svršavanjem, uopšte mi nije bilo jasno. Mogao si brate da rokaš u nju uvek, ujutru, uveče, plodnim danima, neplodnim danima. One su, matori, kao bića sa druge planete. Kao lutke iz seksi šopa. Možeš da jebeš i da svršavaš i sve da joj radiš i nikada ništa ružno neće da se desi.“

Odjednom je počeo da jeca.

„Matori, imam neki tromb, neki jebeni tromb. Ne znam ni koji je to kurac, ali znam da je zajebano.“

„Onaj iz Alana Forda?“ pokušao sam da budem duhovit, i Džeri se, istina nakratko, nasmejao, a onda je počeo još jače da rida.

„To sranje putuje kroz moje telo, putuje i ako mi u jednom trenutku dođe u srce ili u mozak, gotov sam. Osećam ga kako ide, osećam ga tu, tu i tu“, drapao se on po telu. Nisam znao šta da mu kažem. Za medicinu sam bio težak kurton. Onda je u sobu upala sestra, ista ona koja me je iznapušavala na šalteru.

„Sta radiš ovde?“ dreknula je.

„Ti spavaš, ti spavaš“, zajebavao sam je, mrdajući joj prstima ispred nosa.

„Daću ti ja, znaš! Milicija, milicija!" počela je da urla i ja sam istrčao iz sobe u hodnik, mimoišao se s drugom sestrom, koja je nosila tacnu s nekim staklenim posudicama, usput joj, onako iz zezanja, izbio tacnu iz ruke, posudice su pale i ja sam čuo zvuk razbijanja i njih dve kako se deru za mnom. Istrčao sam napolje i kroz neku živicu dokopao se ulice. Trčao sam još dva bloka i kod ruske ambasade skrenuo u Deligradsku.

Ujutru me, oko deset, probudila Nada, koju sam čuo kako obuva cipele. Nisam bio siguran da sam na bilo koji način stavio do znanja da sam budan, ali ona se okrenula i rekla mi: „Idem samo da nam kupim nešto za klopnu, vraćam se za petnaest minuta."

Prišla mi je i poljubila me u usta. Na sebi sam imao samo belu majicu, koju sam obukao pre četiri dana, a na koju je Nada već tri noći zaredom posle seksa sedala, da sperma ne bi curila po posteljini.

Izašla je i zaključala vrata za sobom.

Napolju je bilo mračno. Okrenuo sam se na desni bok i video svoj unezvereni lik u ogledalu.

Okrenuo sam se zatim na levi bok i na patosu, pored kreveta, ugledao tvrdo ukoričenu crnu svesku. Počeo sam da prelistavam. „Kurac muje kao batina..." Opa! „...jebaomeje osamputauposlednjadvadesetčetirisata, nikada me niko nije tako dobro jebao..."Nisam bio siguran da je bilo baš osam puta, ali ko zna, možda i jeste, „...obožavam kad mi ga nabije uguzu..." Sta, bre? „...kad mi sipa vreo vosakpo leđima..." Vosak?

„... a juče je došao i njegov kum Miloš i prvo me jebao Miloš, aja sampušila ZarkuA pa me je ondajebao Žarko, aja sampušila Milošu, a onda me je Žarko jebao upickicu, a Miloš u guzu, i ja sam svršila sedam puta. Miloš mi je svršio u usta, a Žarko upickicu, jer je moja pickica rezervisana samo za Žarkovu spermu. Beograd, 15. decembar, 1996."

I pored toga što sam se osećao kao da mi na grudima sedi slon, skočio sam iz kreveta, obukao gaće i farmerke, navukao džemper, obuo cokule, ogrnuo kaput, skinuo četiri slike sa zida i zavrlijačio ih sa terase. Onda sam otvorio plakar i uzeo kesu s travom. Zgrabio sam nekoliko grana i potrpaio ih u džepove od kaputa. Dohvatio sam crnu svesku i zavrlijačio je o zid. Onda sam je ponovo uzeo u ruke i još malo je prelistao, „...pušila... karala... sisala... primala... svršavala...” Ponovo sam je zavrlijačio o zid, a zatim je i izgazio cokulama. Krenuo sam napolje, ali su vrata bila zaključana. Otvarala su se ka stanu, tako da nije bilo moguće razvaliti ih nogom. Otrčao sam u kuhinju i uzeo nož i jedan sekund razmišljao kako bi možda bilo najbolje da je sačekam i zakoljem, ali sam zatim ipak otrčao do vrata i počeo da nešto čeprkam oko brave, kako to rade u filmovima. Naravno, ništa se nije desilo, pa sam otrčao na terasu da vidim mogli nekako odatle da pobegnem s tog odvratnog mesta. Tresao sam se od besa. Sa terase se nije imalo kud, osim skokom, sedam spratova pa na asfalt, među Nadine razbijene slike i tri penzionera koji su ih začuđeno gledali. Vratio sam se u stan i divljački počeo da šutiram ulazna vrata. Napukla su i to mi je dalo dodatnu snagu i ja sam ih šutirao i šutirao, ona su se malo razlabavila na šarkama, a onda sam ih vukao i vukao i ponovo šutirao, da bih na kraju otrčao u kuhinju i počeo da tražim bilo šta čime bih mogao da ih razvalim. Pronašao sam napokon jedno ašovče iza šporeta, koje je Nadi verovatno služilo za čišćenje snega sa simsa. Ili ga je možda tu ostavio neki moj prethodnik. Ili ga je neki moj prethodnik koristio da ga Nadi nabija u dupe. Dohvatio sam ašovče, nabio ga između vrata i ragastova i divljački povukao. Drvo je puklo i ja sam se našao na slobodi.

Trčao sam niz stepenice. Na četvrtom spratu sam naleteo na nekog klinca koji je u kesi nosio hleb i mleko. Rekao mi je „dobar dan”, a ja sam sa sve ašovčetom u rukama protrčao, ne odgovorivši mu. U

prizemlju sam potražio Nadino poštansko sanduče i razvalio ga jednim udarcem cokulom. Izleteo sam zatim na ulicu i počeo da trčim ka Slaviji. Ašovče sam zadenuo u farmerke. Uleteo sam u Mek.

„Dobar dan, izvolite“, pitao me je bubuljičavi za kasom.

„Jednu čašu vode. Za poneti.“

Gledao me je par sekundi.

„Hoćete i pomfrit uz to?“

„Ne, samo vodu.“

On je otišao do neke debele, verovatno da je pita da li da zove policiju. Ona me je pogledala, nešto mu odgovorila, da bi on sipao vodu u čašu i sve to spakovao u kesu.

„Hvala, dođite nam opet.“

Otrčao sam na sprat, uleteo u WC, bacio čašu s vodom u klozetsku solju, a kesu „za poneti“, napunio travom iz Nadinog plakara.

Trista šezdeset teorija mi je prošlo kroz glavu, dok sam trčao uz Beogradsku. Ludača mi je namerno ostavila svesku pored kreveta, u to sam jedino bio siguran. Žarko, Miloš, ko su bili ti tipovi?

Prodavci u pekari, automehaničari, panduri, demonstranti, popovi, vojnici, narkomani. Sta god da su bili, meni se isto hvatalo. Onda sam pokušao da je odbranim. Ne, nije to istina, ona se samo zajebava sa mnom, pa za ova četiri dana kod nje telefon nije zazvonio nijednom. Da je mene neko jebao u dupe i u pičku istovremeno, telefon bi mi zvonio non-stop. Ali, možda je isključivala telefon? Da je mene neko jebao u dupe i u pičku istovremeno, zvonili bi mi na vrata non-stop. A njoj niko nije pozvonio na vrata u poslednja četiri dana. A možda je isključivala i zvono na vratima? A možda nisu znali gde stanuje?

Ispustio sam divljački krik, što je izazvalo pozornost prolaznika. Potrčao sam još snažnije ka Pravnom.

Sta god da je bilo u pitanju, čitanje te odvratne sveske bilo je nešto najgore što mi se desilo u životu, gore i od razvoda mojih matoraca,

gore i od operacije krajnika u četvrtom osnovne, gore i od letovanja u Promajni sa školom, gore i od Sešelja i Miloševića zajedno. Teško da će mi se ikad išta gore desiti.

Dobro, možda sam posle četiri dana jebanja s Nadom nakačio i neki sifilis ili triper ili sidu, super, baš mi je drago, da, bilo je još gorih stvari koje su mogle da mi se dese, uvek postoje gore stvari koje mogu da ti se dese, život je neiscrpna riznica gorih stvari koje mogu da ti se dese.

Na raskrsnici kod Pravnog video sam dva uparkirana autobusa sa slikama Slobodana Miloševića na šoferšajbnama. Ne razmišljajući, pretrčao sam ulicu i odalamio jednu od šoferšajbni ašovčetom. Autobus je bio prazan, a neki čovek mi je viknuo „bravo majstore“, pritrčao i pogodio šoferšajbnu kamenom. Još troje četvoro ih se okupilo i svima sam im video slepi bes u očima, svi su karali Nadu i čitali njenu crnu svesku. Kad smo rasturili šoferku, prešli smo na autobus iza i počeli da ga demoliramo. Bilo nas je ukupno dvadesetak. Pritrčala su nam dva saobraćajca i počela da urlaju „razlaz, razlaz!“. Nekoliko nas je krenulo ka njima, a saobraćajci su povadili pištolje i mi smo se razbežali.

Trčao sam kroz Tašmajdanski park i kod crkve svetog Marka video pet autobusa sa pandurskim tablicama. U njima su dremali panduri, naslonjeni glavama na štitove i kacige. Dohvatio sam jedan kamen i gađao njime autobus. Udario je pored jednog plavušana i ostavio fleku. Ovaj se trgnuo iz sna, a ja sam urliknuo „bando crvena“ i počeo da bežim pored televizije, ne sačekavši da istrče iz autobusa i počnu da me vijaju gradom. Na raskrsnici Takovske i Džordža Vašingtona osvrnuo sam se da vidim da li me neko prati, ali iza mene je bila samo mokra i siva ulica. Trčao sam zatim niz Džordža Vašingtona, a kod Bajlonove pijace video sam grupu kontramitingaša kako sa transparentima idu trotoarom. Sa zgrada je letelo sve živo. Glavice kupusa, kamenje, smeće, flaše. Oni su se skupili i hodali skroz uza zid. Ljudi koji su išli na pijacu urlali su na njih, a neki seljaci gađali su kontramitingaše krompirima. Ovi nisu reagovali.

Protrčao sam i udario neku debelu s crvenom kosom ašovčetom po dupetu. Ona je zakreštalala, a u prolazu sam još pljunuo i nekog brkatog. To je osokolilo moje sugrađane i ja sam video kako neka četiri bizgova sa močugama idu ka kontramitingašima i psuju. Nastavio sam da trčim, a iza mene je ostala opšta dreka i zvuk batina.

Kod crkve Aleksandra Nevskog skrenuo sam u Skenderbegovu, a onda sam trčao do broja 34.

Uleteo sam u oronulu dvospratnicu, popeo se na prvi sprat i divljački počeo da udaram na vrata. Otvorila mi je Vesnina keva.

„Jao, mili moj!” vrisnula je i obesila mi se oko vrata, „otkad nisi bio! Joj, na šta to ličiš, sav si krvav! Je l' te neko tukao? Je l' ti slomljen neki zub?”

Pogledao sam se u ogledalo. Skorela krv bila mi je na bradi i usnama. Verovatno se to desilo još

dok sam u Nadinom stanu pokušavao da razvalim vrata.

„Curi mi krv iz nosa. Ništa strašno, gospođo, premor”, rekao sam i otišao u kuhinju da se umijem.

Dreka je probudila Vesnu, koja je u zelenoj pidžami s ovčicama došla u kuhinju.

„Otkud ti sad? Sta se dešava?” promumlala je, žmirkajući.

„Danas je kontramiting, došao sam da se oprostimo.”

„Daj, ne lupetaj”, rekla je, stavljajući vodu za kafu, „ništa neće da bude. Danas je dan kao i svaki drugi.”

„Ja sam čula da se ljudi već sad tuku na ulicama”, ubacila se njena keva.

„Tako je, gospođo, prošao sam kroz hiljadu blokada da bih stigao do vas.“

Ona se sva raspilavila i počela da mi podgreva sarmu.

Posle sarme, otišao sam s Vesnom u sobu i počeo da motam džoint veličine bejzbol palice.

„Odakle ti trava? Pa, ti jedva da imaš za život!“ iznenadila se.

„Ukrao sam.“

„Jesu te zato prebili?“

„Nije me niko prebio, curi mi krv zbog premora! Mene niko ne može da prebije!“

Smotao sam ga na brzaka i pripalio. Vesna je otvorila prozor da njena keva ne bi osetila miris trave, kao da bi nam, i kad bi osetila, nešto prigovorila. Posle nekoliko dimova proradio mi je libido, a izgleda i Vesni, pošto je počela da se pribija uz mene i hvata me za dupe.

„Jesam ti nedostajala, a?“ umiljavala se ona.

Umesto odgovora, počeo sam divljački da je svlačim.

Kad je osetila da sam pri kraju, počela je da mi šapuće na uvo , u mene, u mene", i ja sam bez ikakvih problema svršio u nju. Kakve veze ima, kad pravim sranja, pravim ih do kraja. Ona je sedmi put svršila zajedno sa mnom i svog me izujedala da bi prigušila vrištanje, kao da bi nam njena keva, i kad bi čula vrištanje, nešto prigovorila.

Da ne bih razmišljao o tome kako sam upravo Vesni preneo neku od Nadinih boleština, smotao sam novi džoint i pripalio ga. Da ne bi razmišljala o tome kako je možda upravo ostala u drugom stanju s osobom s kojom to nikako nije smelo da se desi, Vesna mi se pridružila. Kroz pola sata, teško da sam znao za sebe. Ubedio sam

Vesnu da kesu s travom sakrije ispod kreveta i rekao joj da se slobodno posluži, ako je pritera neka nevolja.

„Šta ako mi nađe keva?"

„Neka i ona uzme malo"

Na vratima, Vesnina keva je za mnom prosula vodu, a Vesna se nervirala što njena keva od svega mora da pravi cirkus.

Bilo je još dosta vremena do kontramitinga, pa sam najpre ipak otišao kući.

„Gde si ti, nema te već dva dana, mislila sam da su te uhapsili", brinula se keva.

Otišao sam bez reči u kupatilo, u kaputu i cokulama, sa sve ašovčetom u farmerkama. Ispisao sam se i pažljivo proučio svoj polni organ zbog eventualnih promena na njemu. Nije bilo nikakvih promena, što je značilo da mi je Nada verovatno prenela neku od onih opakijih bolesti, onih što godinama ništa ne provaljuješ, a onda ti odjednom otpadne nos. Super. Zatim sam stao ispred ogledala, opalio svom odrazu par šamara i nekoliko puta urliknuo.

Otišao sam u svoju sobu i pozvao Nadu telefonom. Niko se nije javljao.

Preko puta moje zgrade bilo je parkirano desetak kontramitingaških autobusa. Većina naroda prolazila je s druge strane ulice, a u autobusima uglavnom nije bilo nikog. Isukao sam ašovče i izašao na kolovoz. Kad sam stigao do trećeg autobusa po redu, iz sve snage sam zamahnuo i drugo staklo s leva prsio je u paramparčad. Okrenuo sam se ka svojoj zgradi, podigao ašovče uvis i zaurlao. Odjednom, njih tridesetak se sa svih strana pojavilo i počelo da rastura autobuse. Ono malo jadnika u njima posakrivalo se ispod sedišta i čekalo da se Beograd smiri.

Potrčao sam zatim Dvadeset devetim ka Trgu. Zastao sam kod Prve ekonomske da gledam kako klinici s prozora gađaju kontramitingaše sveskama. Odjednom je iz Cetinjske naišla grupa naših i motkama se okomila na kontramitingaše. Seljaci su, kao i svi seljaci, umeli da se biju i tuča je bila baš sočna i ja sam nekoliko puta uletao i najveće među njima udarao ašovčetom po leđima. Onda je naišla marica, rotaciona svetia su se upalila i demonstranti su pobjegli natrag uz Cetinjsku. Ja sam krenuo sa njima. Pevali su četničke pesme i vitlali močugama. Kod Radio Beograda su zastali da kamenuju prozore, a ja sam otrčao uz Nušićevu, kako bih u Mek stigao sa što manjim zakašnjenjem. Vrtelo mi se u glavi, vrtelo se sivo nebo i kapi kiše i ljudi i ptice. Pretrčao sam Moše Pijade kod tunela, a kola su oko mene zujala, škripala i svirala. Gornji deo Nušićeve bio je potpuno pust, a kad sam izašao na Terazije, video sam gomilu naših ispred velike bine kod česme, kako skaču i deru se na kontramitingaše, koji su se zbili stotinjak metara levo. Nešto je poletelo ka kontramitingašima, neka cipela ili flaša, zatim je nešto poletelo i od kontramitingaša ka demonstrantima, posle čega je pedesetak demonstranata s motkama potrčalo ka kontramitingašima. Izbila je tuča, čulo se kako pljušte motke po leđima, čuli su se urlici i jauci. Pretrčao sam ulicu, izudarao jednog debelog po leđima, i pobjegao u Mek.

Unutra je bilo milion ljudi. Kupovali su klopu, sedeli za stolovima, smejalili se, pričali. Došao sam u zemlju iza ogledala. Štrcao sam niz stepenice i stao ispred velikog ogledala, spreman da se vratim u stvarnost.

***

Uleteli smo pravo u tuču. Gomile kontramitingaša nadirale su sa svih strana, a naši su nailazili s desna, iz pravca palate „Albanija“. Bilo je baš zajebano, pošto su se kontramitingaši bogami žestoko tabali, a najveći deo naših nije bio vičan tuči. Bili su to ljudi koji su se možda dvaput pobili na fudbalskoj utakmici, a kontramitingaši su se u svojim selima tukli zbog riba, zbog međa, zbog odbeglih krava, na ratištima su se tukli zbog vekovnih srpskih ognjišta, a u slobodno vreme tukli

su se iz hobija. Jedan kontramitingaš mogao je da dobije trojicu naših. Ja sam kao lud viđao ašovčetom oko sebe, ne vodeći računa o tome da li bijem njih ili nas. Napravio se veliki krug oko mene, čuo sam ih kako dahću, kako kašlju, zatim sam se jednim skokom našao među njih desetak i divljački viđao po njima. Dokačinjao sam ih tu i tamo, po kaputima, po nogama, jednog sam opalio i po glavi, a onda sam krajičkom oka ugledao nešto što me je slomilo. Tamarinu močugu je s jednog kraja uhvatio neki krezubi sa šajkačom i oni su se tako natezali, a narod okolo se smejao. Ja sam pritrčao i opalio matorog ašovčetom po prstima. On je kriknuo, a Tamara ga je močugom opalila po glavi. Narod se i dalje smejao. Ja sam skočio među te što su se smejali i počeo da viđam. Jednog sam zakačio po ramenu, a što je najgore, učinilo mi se da je taj naš.

Onda sam skočio malo desno, gde mi se činilo da je više njihovih, pa sam i tu vitlao, uglavnom bezuspešno. Neko me je zatim s leđa opalio Slobinim posterom po glavi, jedva da sam i osetio udarac, okrenuo sam se i video Čeleta kako se šiba pesnicama s buzdovanom u kožnoj jakni. Pritrčao sam i raspalio tog po glavi i on se srušio i počeo da kuka. Zatim sam osetio bol u stomaku, s leve strane, ispod rebara. Posle lomljenja Nadinog stana, trčanja, ždranja, duvanja, jebanja, povraćanja i viđanja ašovčetom, izgleda da sam se umorio. Pobegao sam nekoliko metara ulevo, među naše, i stao, naslonjen rukama na kolena.

Tuča nas je odnela skroz do palate „Albanija“. Situacija je bila šizofrena. Čas se nije dešavalo ništa, čas bi se na jednom mestu njih nekoliko pošibalo. Onda se opet ne bi dešavalo ništa, pa bi se onda opet neko pošibao. Čele je stajao desetak metara od mene i čekao da neka od tih mini-tuča izbije u njegovoj blizini. Tamani, Radovana i Dejana K. nisam video.

„Dečko, curi ti krv“, rekao mi je jedan matori sa čiča Dražom na reveru. Pritrčalo mi je nekoliko njih. „Doktora, doktora!“ urlali su. „Ne, ne, to je samo premor!“ ubeđivao sam ih ja. Zatim sam kod podzemnog prolaza pored „Albanije“ spazio Nadu kako unezvereno gleda unaokolo. Stegao sam ašovče i potrčao prema njoj. Raspalio

sam je iz sve snage po leđima i ona je pala u baru. Jedan me je uhvatio za ruku.

„Nemoj žene! Nemoj žene!“ unosio mi se u lice.

„Nije to žena, to je demon!“ dreknuo sam i šutnuo je u dupe.

U taj mah, srce mi se pocepalo. Hteo sam sebi da odsečem ruku kojom sam je udario. Izgledala je predivno, tako umazana blatom, tako nemoćna, usred tog jebenog kontramitinga. Zadenuo sam ašovče u farmerke i pomogao joj da se pridigne.

„Kurvetino“, zarezao sam.

„Ne, čekaj da ti objasnim...“, preklinjala je ona. Lice joj je bilo umrljano, oči uplakane. Nisam mogao da je slušam, nisam mogao da je gledam. Utrčao sam među demonstrante, gde je atmosfera malo splasnula. Između naših i njihovih bilo je nekih dvadesetak metara razdaljine i s jedne na drugu stranu povremeno su letele plastične flaše i lcomadi kartona.

„Gospode bože, na šta to ličiš!“ Bio je to Čele, koji se odjednom pojavio s moje leve strane.

Muzika je treštala sa balkona Demokratske stranke, muzika je treštala sa Miloševićeve bine. Onda sam osetio kako mi se neko pribija uz leđa. Bila je to Nada, obgrlila me je rukama oko stomaka i urlala mi na uvo: „Ono nije istina, ništa nije istina! Namerno sam ti ono ostavila! Molim te, saslušaj me!“

Popizdeo sam i izašao na čistinu, sa sve njom na sebi. Vukao sam nas pravo u ralje kontramitingašima. Smejali su se kao ljudi na brašno. Krvavi konj vuče blatnjavu zlatokosu. Izvukao sam ašovče i iz sve snage upro ka njima. Video sam ih kako trljaju ruke, čuo sam ih kako reže, ali to je bio jedini način da uništim Nadu, pošto očigledno nisam bio u stanju sam to da uradim. Baciću nas kontramitingašima u čeljusti i mene će rastrgnuti, a nju silovati i nabiti je na plakat Slobodana Miloševića.

„Čekaj, čekaj, molim te!“ vrištala je Nada, ali ja sam vukao i vukao i mi smo bili na nekih pet metara od kontramitingaša, kad je s desne strane masa počela da se komeša. Odjednom, svuda oko nas, demonstranti su jurcali ka Trgu Republike. Ugledao sam kako se u daljini cakle šlemovi. Milošević je konačno pozvao svoje pse. Kontramitingaši su se obradovali. Počeli su da se deru na sav glas. Podmetali su noge demonstrantima, udarali ih nasumice Slobinim posterima, zviždali, skakali i smejali se. Nada me je povukla ka Trgu.

Policija je formirala četvorostruki kordon kod „Albanije“, a Nada i ja stajali smo kod ulaza u DKC, pedesetak metara dalje. Prvi redovi demonstranata posedali su na asfalt, i ja sam rekao Nadi: „Kakve budale, poješće ih za užinu!“ Istog trenutka video sam kako sevaju pendreci i tad je nastao opšti haos.

Ljudi su se saplitali o one koji su sedeli, oni koji su sedeli pokušavali su da ustanu, a panduri su počeli lagano da napreduju, udarajući pendrecima i staro i mlado. Zamahnuo sam ašovčetom na pandure s nekih tridesetak metara razdaljine. Palo je među njih, ali nisam bio siguran da li je nekog i pogodilo. Onda je među nas uleteo suzavac, što nas je nateralo da malo žustrije krenemo ka Trgu. Nisam gledao gde je Nada, znao sam da će se već negde pojaviti. Otrčao sam do stanice „dvadeset šestice“ na Trgu, pretpostavljajući da će tamo doći i ostali. Tamo je, međutim, stajala samo Nada i ja sam već debelo sumnjao u to da je uopšte bilo u pitanju ljudsko biće. Skočila mi je u zagrljaj.

„Pile moje, pile moje ljubomorno!“ drala se, a oko nas su trčali uspaničeni i uplakani ljudi.

„Odjebi, bre! Je 1' treba da pevam što te kumovi jebu u pičku i dupe!“

„Ne postoje kumovi, ništa od toga ne postoji! Evo, gledaj!“

Izvadila je iz ranca svoju crnu svesku i počela da je čepa.

„Šta to sad meni koj' kurac treba da znači? Ako si iscepala svesku, to ne znači da tebe nisu cepali u bulju?!“

„Nije, nije, to sam ti namerno ostavila, prepisala sam iz nekog matorog 'Seks kluba', vidi!"

Onda je iz ranca izvadila neko smeće na čijoj je naslovnoj strani plavuša sisala ogromnu crnu kitu.

„Sklanjaj to, ne interesuje me!" dreknuo sam.

„Ne, ne, slušaj! 'Kurac mu je kao batina'", počela je da čita, „...jebao me je osam puta u poslednja dvadeset četiri sata, nikada me niko nije tako dobro jebao'..." Čele je dotrčao i stao pored nas. Oči su mu bile crvene od suzavca, jedva se držao na nogama, u ruci je stezao polomljenu letvu, „...obožavam kad mi ga nabije u guzu...", čitala je Nada dobro poznate delove, ne obazirući se na tridesetak ljudi koji su urlajući prošli pored nje s motkama u rukama, u pravcu kordona. Nabila mi je 'Seks klub' pod nos. „Evo, čitaj!" Pogledao sam ovlaš i video deo u kome autorku priče Džek jebe u pičkicu a njegov najbolji drug Marti u guzu. Jedan joj je svršio u dupe, a drugi u pičku i sve kao i u njenoj svesci, samo sa promenjenim imenima. Nada možda nije bila kurvetina, ali je zato bila luda trista na sat. „Eto!" đreknula je, „namerno sam to prepisala i ostavila ti, da vidim koliko ćeš da odlepiš!"

Jedna baba me je u begu potkačila tašnom i dreknula: „Pazi malo!"

„Htela sam da vidim koliko me voliš! Htela sam da vidim da li je tvoja ljubav jača od tvoje sujete!

Znala sam da nećeš imati srca da me prebiješ, znala sam, iako si mislio da je sve ono istina! To je zato što si zaljubljen u mene!"

„Nisi mogla sama da izmisliš priču?"

„Ne, debilu! Namerno sam je prepisala da bih posle mogla da ti dokažem da nije istinita!"

„I dobro, sa koliko si ih se na kraju tucala?"

„Debilu, debilu glupi!“ obesila mi se ona oko vrata.

„Momak, dok se vi svađate, nas leši murija“, rekao mi je Čele. Odgurnuo sam Nadu i potrčao s njim ka Kolarčevoj.

Atmosfera u amfiteatru pet bila je sumorna. U klupama je sedelo nas jedva pedesetak, pošto su se ostali verovatno usrali od jučerašnje avanture. Naša ekipa bila je u kompletnom sastavu, čak je Dejan K.

dovukao sa sobom i onu usranu zastavu. Kad je došla, Tamara me je izljubila što sam je spasao od nasrtljivog čiče. Onda smo rekapitulirali gde je ko juče završio. Kad je murija počela da bije, Radovan i Dejan K. su pobjegli niz Prizrensku i kod pijace na Zelenjaku uleteli u studentsku kolonu, koja je tuda prolazila. Nekoliko puta su se mimoilazili sa kontramitingašima, ali incidenata nije bilo. Tamara je pobjegla prvo u robnu kuću u Knez Mihailovoj, pa onda u „Ruski car“, gde je popila kafu sa šlagom. Čele i ja smo najveći deo vremena proveli u Kolarčevoj, psujući se sa pandurima i gađajući ih svim i svačim.

Oni su uzvraćali suzavcem i povremenim jurišanjem, ali bliskih kontakata više nije bilo. Na kraju, otišli smo na Trg i odslušali polusatni miting, koji su s vremena na vreme prekidali fanatici iz Kolarčeve.

Uletali su u masu i urlali „tamo nas biju, tamo biju našu decu“, ali je Vuk vikao „mirno, samo mirno“ i miting se završio i mi smo se razišli kućama. Nadu, od momenta kad smo se rastali na stanici „dvadeset šestice“, više nisam sretao, a njen 'Seks klub' sam poklonio Čeleru.

„Danas studentski protest organizuje čišćenje Terazija od kontramitingaša. Drago mi je da vas sve vidim na okupu, drago mi je što vidim da ni onim najekstremnijim među vama ne fali ni dlaka s glave“, nasmejao nam se Baletić i sišao s govornice. Todor je pitao da li se još neko javlja za reč, ali pošto odziva nije bilo, krenuli smo na plato.

Na platou mi je krenula krv iz nosa i ja sam počeo instinktivno da se osvrćem, ne bih li ugledao Nadu.

„Eno je ona tvoja“, rekao mi je Čele, i ja sam je ugledao kako stoji na žardinjeri ispred „Industrije“ i zvera unaokolo. Susreli su nam se pogledi i ona je skočila sa žardinjere i počela da se probija ka nama.

Skočila mi je u zagrljaj.

„Moraš da odeš kod doktora zbog tog krvarenja“, rekao mi je Čele.

„Ne, ne, nema potrebe, to je njemu od premora“, stiskala se Nada uz mene.

Pedersku akciju čišćenja Terazija Čele i ja smo bojkotovali, pa smo s Nadom otišli u robnu kuću na Trgu Republike, da ubijemo vreme do mitinga Koalicije „Zajedno“. Primetio sam da je Nadi neprijatno, pošto je verovatno imala svašta da mi kaže, a zbog Čeleta nije mogla.

„Jao, upišaću se u gaće!“ prostenjao je Čele odjednom.

„Šta ti je, bre?“ pitao sam ga

„Jao, jao, naći ćemo se ovde za pet minuta“, rekao je on i otrčao. Nije odmakao ni pet koraka, a Nada je počela: „Mali, jesi ljut?“

„Jesam.“

„Jao, pa zar ne bi ja trebalo da budem ljuta, razbio si mi pola stana, a četiri najlepše slike bacio si s terase.“

„Imao sam dva debela razloga za to, u tvojoj pički i dupetu.“

„I odmah si otišao kod neke popišulje da mi se osvetiš“, rekla je ona mazno.

„Ne lupetaj, otišao sam na kontramiting da se bijem sa seljacima.“

„J ašovče za sneg si mi izgubio“, pribila se ona skroz uz mene.

„Izvolite“, prepala nas je prodavačica dečjih cipela.

„Ako možete da nam date da pogledamo ove, broj 32, za našeg malog“, rekla je Nada, a prodavačica je počela da prekopava po kutijama.

„I tako kažeš, odmah si otrčao da karaš neku malu?“ nastavila je da prede Nada.

„Odakle ti samo ta sranja padaju na pamet“, rekao sam, što sam nadržkanije mogao.

„Znam te, znam te“, šapnula mi je ona na uvo i uhvatila me za dupe.
„Ajmo negde da se jebemo!“

zakikotala se. U sekundi mi je postao tvrd kao kamen.

„A Čele?“

„Kad dođe, reći ću mu da moraš da me otpratiš do doktora i da ćete se naći na stanici 'dvadeset šestice' u tri.“

„Vaše cipele, gospođo“, rekla je prodavačica, a Nada je zgrabila cipelicu i oduševljeno je gledala.

„Jao, šta misliš, da li će mu se svideti?“ pitala me je, sijajući od oduševljenja.

„Usraće se od sreće“, rekao sam.

„Uzećemo ih svakako, ali za jedno devet godina“, rekla je Nada prodavačici i vratila joj cipelicu.

Nada me vukla niz Knez Mihailovu, onda smo skrenuli u Zmaj Jovinu, pa smo išli nizbrdo do Gospodar Jevremove. Tu smo ušli u neku zgradu i popeli se uz stepenice. Izvadila je svežanj sa nekih

tridesetak ključeva, isprve odabrala pravi i otključala jedna vrata. Uleteli smo u neku gajbu, skroz praznu.

Postojao je samo telefon na parketu i TA peć. Peć je bila uključena.

„Šta je ovo, kakva je ovo gajba?”

„Od jedne mušterije”, rekla je Nada, skidajući kaputić.

„Kakve sad mušterije?”

„Ja radim kao agent za nelaetnine”, rekla je Nada, skidajući brushalter.

„U, jebote”, rekao sam, skidajući farmerke.

„Nije to 'u, jebote', to je sranje kojim se bavi svaka budala koja digne ruke od fakulteta. Imam ključeve od svih praznih stanova koji su na prodaju i ovaj nam je bio najbliži”, rekla je Nada i potpuno gola legla na patos.

Ležao sam go na parketu, a Nada je sedela pored, na mojoj majici.

„Koliko li je sati”, pitao sam više za sebe, a ona je kao iz topa odgovorila: „Sedam do tri”, iako nije bilo nijednog sata oko nas. Pogledao sam je zapanjeno. „Još sa sedam godina naučila sam da pogađam koliko je sati. Pokušaj i ti, lako je.”

Počeo sam da se oblačim da bih krenuo na demonstracije. Nada se onako gola prevrnula na parketu, kako bih mogao da uzmem svoju majicu, a onda je četvoronoške krenula ka kupatilu. Zatvorila je za sobom vrata i čuo sam je kako pevuši „Immigrant Song” od Cepelina.

„Idem!” dreknuo sam.

„Svrati kod mene uveče!” odgovorila je ona i nastavila da peva.

Na Trgu su se okupili Čele, Tamara, Radovan i Dejan K. s njegovom zastavom i ja sam se pitao kako taj čovek dosad nije poludeo vukući to čudo svakog dana iz Studenjaka u grad i nazad. Tokom protestne šetnje počeo je da pada sneg. Bio je to najjeziviji prvi sneg u mom životu. Bilo je ledeno i mokro i mračno i tužno, kao u „Snežnoj kraljici“. Posle desetak minuta je vejalo i dobar deo demonstranata zbrisao je kući. Uplašio sam se da će nam najnovija meteorološka situacija znatno smanjiti broj, što će zli snežni kralj Slobodan Milošević iskoristiti da na nas preostale pošalje svoje oklopljene monstrume da nam povade srca i odnesu mu ih za večeru.

Posle mitinga, prvo sam otišao do Vesne. Njena keva mi je na brzinu spremila poparu sa kajmakom, kačkavaljem i feta sirom.

„Jao, dobro je da je sve u redu s tobom. Gledala sam juče ono makljanje, ono je strašno. Gde će duša onom čoveku?“

„Nije to čovek, i nema dušu“, mumlao sam, punim ustima.

Vesnina keva me je pogladila po glavi i tiho rekla „naš revolucionar“. Posle klope, otišao sam s Vesnom u njenu sobu, gde me je ona napala čim sam zatvorio vrata.

„Skidaj se, skidaj se, molim te! Ono juče je bilo predivno! Moramo opet!“

„Pa nismo se juče prvi put tucali“, pravio sam se nevešt.

„Znaš ti na šta ja mislim, molim te, molim te, molim te!“ stenjala je.

Tucali smo se dobrih sat i po, jer sam ja em bio istrošen od Nade, em sam pedeset puta odlagao svršavanje svim silama, znajući da je svršavanje u Vesnu najgori potez koji sam povukao još od upisivanja Pravnog. Ipak, ona je tako jebozovno dahtala i tako se grčevito uvijala i nabijala, da ja nisam mogao da izdržim i samo sam u jednom trenutku pustio da iz mene grune. Vesna je zavrištala, prvi put u istoriji našeg tucanja u njenoj sobi, s njenom kevom u susednoj. Zabila mi je nokte u leđa, a glavu je zabacila skroz nazad.

v

Čekali smo, zatim, još nekih pola sata da njenoj kevi padne na pamet kako bi najzgodnije bilo da ode u samoposlugu, da nam se pogledi ne bi susretali pri mom odlasku. Konačno, u jednom trenutku ona je kroz zatvorena vrata doviknula: „Deco, idem ja do komšinice Nade, da je pitam kako joj je mali. Operisali su mu slepo crevo!”

„Važi!” dreknula je Vesna

„Do viđenja!” viknuo sam ja, isprepadan zbog komšinicinog imena. Na brzinu sam se obukao, uzeo svoju kesu s travom i izleteo napolje.

Grizla me je savest, ali nisam bio siguran zbog čega. Da li zbog tucanja Vesni iza leđa, ili zbog tucanja Nadi iza leđa? Nisam bio zvanično ni s jednom ni s drugom, mogao sam formalno da se jebem s kim hoću, ali me je nešto iznutra opominjalo da pravim žešće sranje.

Sneg je i dalje vejao i već je pošteno napadao. Na trenutak mi se učinilo da nije to više ona zemlja i da to više nisu oni ljudi. Njih nekoliko stajalo je smrznuto ispod nadstrešnice i čekalo tramvaj. Napolju je vladala mrtva tišina, kako to obično biva kad veje. Hteo sam sebe da kaznim, pa sam iz Cara Dušana skrenuo u Zmaj Jovinu i krenuo uzbrdo ka Vasinoj. Na raskrsnici sa Gospodar Jevremovom pogledao sam ka stanu Nadine mušterije. Unutra je gorelo svedo.

Otvorio sam oči i video kako iznad mene žmirkaju neonke. Zatim je prošla nekakva spodoba kojoj je falilo pola lica. Zastala je, pogledala me, i nestala. Pridigao sam se, uspaničen, a neko me je uhvatio za lakat.

„Polako”, rekla je medicinska sestra, „lezi, sad će da dođe doktor.”

Lagano me povukla nadole i ja sam legao natrag na velika metalna nosila sa braon tapacirungom.

Bio sam u hodniku Urgentnog. Znao sam ta kolica poredana uza zid, s raznoraznim primercima ljudske patnje poslaganim na njih. Okrenuo sam se na bok. Neki klinac sa zavojem preko oka sedeo je na stolici i igrao se plastičnim kamionom. Pored njega sedela je baba, verovatno njegova, pošto je izgledala zdravo kao dren. Malo dalje, stajala su dvojica s uvijenim glavama, a na kolicima iza mojih ležao je neki deda, sto posto mrtav. Ležao je otvorenih usta i očiju, žut i nepomičan. Prišao mi je beli mantil.

„Ime“, rekao je.

„Branimir Popović“, slagao sam.

„Branimire, je li znaš šta se desilo?“

„Kad?“

„Je li znaš koji je danas datum?“

„25. decembar?“

„Tako je. Čega se poslednjeg sećaš?“

„Pa... išao sam Zmaj Jovinom i stao sam na uglu s Gospodar Jevremovom nešto da pogledam.“

„I to je to.“

„Aha“, promrmljao je i nešto zapisao. „Našli su te onesvešćenog na trotoaru, kako obilno krvariš iz nosa. Je li se to često dešava?“

„Šta?“

„Da te nađu onesvešćenog kako krvariš?“

„Ne. Mada mi curi krv iz nosa, zbog premora.“

„Zbog premora, a? Koliko često?“

„Pa, nekoliko puta dnevno.“

„Ajde? A otkad to?“

„Od dvadesetog.“

„I nisi se setio da odeš kod doktora?“

„Nisam.“

„Je l' imaš visok pritisak?“

„Ne znam.“

„Je l' imaš možda hemofiliju, pernicioznu anemiju, purpuru, skorbut, leukemiju ili žuticu?“

„Nemam pojma.“

„Da nisi možda planinario, ili ronio, ili se vozio u podmornici?“

„Išao sam peške za Kragujevac.“

„Idi u sobu broj pet da ti izvade krv i u sobu osam da ti izmere pritisak. Onda se javi meni, u sobu 23.“

Dao mi je nekakav papir, potapšao me po ramenu i otišao.

Krenuo sam niz hodnik i zastao pred vratima broj pet. Kucnuo sam, neko se iznutra razdrao „da!“ i ja sam ušao. Debeli ćelavi laborant s brkovima sedeo je za stolom i čitao „Demokratiju“.

„Reci, junačino!“

Dodao sam mu papir.

„Au, jebo te bog! Svaka čast! Sedi ovamo, molim te!“

Seo sam na okruglu stoličicu pored njegovog stola. On je ustao i počeo da čeprka po iglama i epruветama.

„Jesi video ono sranje juče?”

„Jesam.”

„Majku im jebem crvenu. Da samo znaš koliko ih je ovde bilo. Pun hodnik. Kao zvanično petnaest povređenih. Kurac malo! Ako ih nije bilo bar dvesta, ništa nismo uradili! Jesi bio juče gore možda?”

„Jesam.”

„Pa da, odmah se vidi da si dobar momak. Nego šteta što su te snašla ta sranja.”

„Kakva sranja?”

„Pa, ako si pozitivan na nešto od ovoga, onda si u teškim govnama. Sav si pozeleneo. Je F se drogiraš?”

„Ne.”

„Ni travu ne duvaš?”

„Travu duvam.”

„E baš si pametan. Daj ovamo desnu ruku!”

Zavrnuo sam rukav i on mi je nabio iglu pravo u venu i izvadio mi krvi da se dva vampira najedu.

Sve je to rasporedio u četiri epruvete i rekao:

„Dođi posle Nove godine da vidimo šta ti je. Trećeg, pre podne.”

Otišao sam zatim u sobu broj osam, gde je debela sestra merila pritisak nekoj babi. Baba je bila u brushalteru i meni se život zgadio.

„Izvinjavam se“, rekao sam i pobegao u hodnik. Pitao sam nekog mangupa sa rukom u gipsu koliko je sati. Devet i petnaest. Baba je zatim izašla napolje, a ja sam ušao u osmicu.

„Zavrni levi rukav“, rekla je hladno debela. Zatim mi je stavila ono sranje oko ruke i naduvala ga preko trista. „Sto četrdeset sa sedamdeset pet“, promrmljala je i upisala mi u papir. „Sledeći!“ dreknula je, i ja sam izašao napolje.

Otišao sam zatim kod doktora i tamo je bio jebeni red. Gomila unesrećenih spodoba, zavijenih, isprelamanih, izdeformisanih, nadutih i ispijenih muškaraca i žena. Ne obazirući se na njih, pokucao sam i ušao u ordinaciju. Doktor je bio s nekim detetom, koje je dopola golo sedelo na krevetu i plakalo. Crveni pečati bili su mu svuda po telu i ja sam se gorko pokajao što sam morao da ga pogledam.

„Ostavi papir. Prozvaću te“, rekao je doktor i vratio se svom pacijentu.

Kroz nekih pola sata, čuo sam kako se doktor iz ordinacije dere: „Popović!“. Kad se drugi put prodrao, setio sam se da je to moje lažno prezime i ušao unutra.

„Pritisak ti je manje-više okej. Kad pokupiš rezultate krvi, idi kod svog doktora opšte prakse da vidi šta će s tobom. Izbegavaj šetnje, demonstracije, naprezanja, previše masnog i previše slanog. Putuj igumane.“

Napolju je bilo ledeno, a sneg je padao mnogo slabije nego kad sam pao u nesvest. Teturao sam se ulicom, potpuno ispražnjen. Mrzeo sam doktore, mrzeo sam bolnice, osećao sam se odvratno, kao da sam iz te odvratne zgradurine, sa tih odvratnih kreveta i tih odvratnih ordinacija na sebi poneo sve bolesti ovog sveta, patnju i smrt. Kod ruske ambasade skrenuo sam u Deligradsku i krenuo ka Slaviji.

Ušao sam u Nadin ulaz, pa onda u lift. Vrata Nadinog stana bila su i dalje polomljena, jedva da su se držala na šarkama i ja sam tiho

pokucao. Nije bilo odgovora i ja sam prislonio uvo na vrata. Iznutra se čula tiha muzika. Bob Dilan, album „Desire“, A5 „One More Cup of Coffee“. Pritisnuo sam kvaku i ušao.

U Nadinoj dnevnoj sobi gorela je Stona lampa. Krevet je bio rasporemljen, a vrata od terase otvorena.

Izašao sam napolje i tamo me je snežno-crveni pogled na Novi Beograd klepio po ušima. Otišao sam zatim u Nadinu kuhinju, koja je bila prazna, a na kraju i u kupatilo, gde je radila mašina za veš. Vratio sam se u sobu, zatvorio vrata od terase, skinuo kaput i čizme i legao na krevet. Zid je, bez one četiri slike, izgledao tužno i meni je odjednom bilo žao što sam iskaljivao svoj bes na nedužnim umetničkim delima.

Zatim mi je postalo žao svega, i Nade, i Vesne, i

Vesnine keve, i moje keve, i Nadine crne sveske, i doktora u Urgentnom i pandura u kordonima i studenata sa pištaljkama. Morao sam da uključim televizor da se ne bih rasplakao. Treći dnevnik RTS-a.

Na ekranu je bio pandurski grb, a onaj monstruozi glas čitao je pandursko saopštenje.

„Policija ubuduće neće dopustiti samovoljno blokiranje saobraćajnica i biće dužna da interveniše ako se organizatori demonstracija ne budu pridržavali propisa, saopštilo je večeras Ministarstvo unutrašnjih poslova Srbije. U saopštenju MUP-a se navodi da su organizatori demonstracija dužni da svoje pravo na mirne demonstracije koriste samo u skladu s propisima kojima je korišćenje tog prava regulisano. MUP ističe da će u slučaju kršenja zakona i daljeg narušavanja javnog reda i mira policija intervenisati u skladu s propisima i svojim dužnostima u sprovođenju zakona i zaštiti prava građana.“

Isključio sam televizor. Situacija se pogoršavala. Jeli smo govna po ulicama skoro mesec i po dana, a nikakvog pomaka nije bilo. Nije se

tačno znalo ni koji su zahtevi, da li je to priznavanje izborne pobjede opozicije, ili ostavka Slobodana Miloševića, ili ostavka rektora i studenta prorektora. Izgledalo je kao da se ne zna ni ko pije ni ko plaća, ludilo je iz dvosobnih komfornih stanova izašlo na ulice i tamo nedeljama duvalo u pištaljke, braneći svoju novoizabranu slobodu na opštinskom nivou. Ako nas sto hiljada svakog dana ne može da ga natera da prepusti vlast u opštinama, šta bi trebalo da uradimo da bismo ga se otarasili jednom zauvek?

Čuo sam zvuk lifta i znao sam da je to Nada. Čuo sam kako ulazi, a kad me je videla na krevetu, bacila je neke kese na patos i poletela mi u naručje.

„Jao, već sam se uplašila da nećeš doći!“ ljubila me je, „gde si bio?“

„Nešto sam se zadržao.“

Onda mi je odjednom zavrнула rukav i pitala me, pokazavši ubod iglom:

„Šta je ovo?“

Pre nego što sam se snašao, ona je zavukla ruku u džep mog kaputa i odade izvukla papire iz Urgentnog. Pročitala je doktorove zabeleške, a zatim savila papir i vratila ga u moj džep.

„Nemoj da se sekiraš. Nije ti ništa, videćeš“, rekla je, osmehujući se.

„Ne sekiram se.“

Zatim je podigla kese s patosa.

„Bila sam do dragstora da nam kupim nešto za klop. Ne umem da ti napravim sarmu ili poparu s kajmakom, ali zato umem sendvič sa majonezom i šunkom.“

Otišla je zatim u kuhinju, a ja sam se zapitao kako je do đavola mogla da zna te stvari? Kako je uvek znala gde da se pojavi, šta da

kaže, koji rukav da mi zavrne i po kom džepu da mi pretura? Da li svako sa trideset godina ovlada tim tajnama?

„Možda ne bi bilo loše da zvrčneš ćaleta!" doviknula mi je iz kuhinje i ja sam, sav prepadnut, okrenuo njegov broj.

„Opa, otkud ti?" iznenadio se.

„Onako, da vidim šta se radi."

„Jesi bio na kontramitingu?"

„Aha."

„Nisi se previše kurčio?"

„Jesam."

„Ajde da dođeš na novogodišnji ručak, trećeg."

„Nova godina je prvog."

„Pa, dobro, biće slavlje, ko zna dokle ćemo da zaglavimo, trebaće nam dva dana da se oporavimo."

Matori je garantovano prvi i drugi januar popunio bitnijim gostima.

„Važi, vidimo se trećeg."

„Čuvaj se, pazi da te ne potkače pendrekom, he he he."

Prekinuo sam vezu. Nada je ušla u sobu s poslužavnikom punim sendviča. Počeo sam halapljivo da jedem. Kako sam pojeo poslednji, ona je počela da mi otkopčava šlic.

„Da li ćeš moći? Da nisi previše umoran? Mislim, od bolnice?"

Bez obzira na to što sam već bio na ivici da se userem od straha zbog njenih opaski, meni se umesto odgovora digao. Sa tucanjem

smo završili u 23.59.

Ujutru se ponovila dobro poznata pesma. Probudio sam se oko deset, a Nade nije bilo. Uključio sam televizor. Tamo su se završavale vesti na RTS-u.

„Meteorolozi za danas u Beogradu predviđaju oblačno, hladno i vetrovito vreme, sa obilnijim snežnim padavinama. Vazdušni pritisak ispod normale, vetar umeren, severoistočni. Minimalna temperatura minus šest, a najviša minus tri stepena.“

Isključio sam televizor i otišao do vrata od terase. Ceo Beograd beleo se pod snegom koji je napadao prethodne noći. Otišao sam zatim do ulaznih vrata. Bila su otključana. Onda sam otišao do Nadinog plakara i otvorio jedno njegovo krilo. Odeća. Otvorio sam drugo krilo. Knjige i kesa s travom.

Knjige su se dobrim delom bavile horoskopom. Bilo je tu i stranih knjiga, na engleskom, nemačkom i francuskom, uglavnom o magiji. Nisam se usudio da ih pipnem. Bili su tu i raznorazni Rusi, Gogolj, Dostojevski, Tolstoj, Bulgakov. To teško da me je zanimalo. Zatim sam zavukao ruku iza prvog reda knjiga i napipao neke papirčine. Bile su to natalne karte. Njih tridesetak. Astrološki krugovi, na kojima je hemijskom bilo izvrljano sve i svašta. Za astrologiju sam bio potpuni kreten, jedva da sam znao koji je moj horoskopski znak. U dnu ormara, pored kese s travom, stajalo je pedesetak porno časopisa, a iza njih bile su naslagane sveske. Bile su to školske sveske u linijama, potpuno prazne. Ispod svezaka bila je kutija za cipele, a u kutiji jedna jedina fotografija. Riba sa kosom do dupeta, u crnom duksu. Okrenuo sam fotografiju. Iza je grafitnom olovkom pisalo „1982“. Ja sam te godine polazio u školu i gledao kako Velimiru Zajecu sviraju nepostojeći penal. Bila je to Nada na slici, crni anđeo, u crnom duksu. Stajala je nasmejana u školskom dvorištu, pored rukometnog gola, a sunce joj je išlo u oči. Miris 1982. mi je prošao kroz nozdrve, zavrtelo mi se u glavi. Srce mi je udaralo kao pomahnitalo. Ona nije bila stvorenje s ove planete, nemoguće je da neko s ove planete izgleda tako jebozovno.

„To je slikano kad sam se vratila u školu, posle malih boginja.

Nada je stajala odmah iza mene i ja sam se toliko prepao da mi je kutija ispala na patos.

„Ja to nisam preležao“, mucao sam, podižući je. „Preležaćeš, 2012. Preneće ti ih ćerka i posle toga ćeš ostati impotentan.“

„Šta?“ glupavo sam se nasmejao.

„Ništa, zajebavam se s tobom. Evo, kupila sam ti novine. 'Demokratija', je 1' to beše?“ rekla je i lupila me novinama po glavi. „Možeš da uzmeš tu sliku, ako ti se baš toliko dopada.“

Amfiteatar broj pet bio je skoro prazan. Pandurske pretnje, prvi sneg i studentskog protesta na Pravnom više nije bilo. Nije bilo Baletića, nije bilo čak ni Radovana. U klupama smo sedeli Tamara, Čele, Dejan K. i ja s leve, i nekih petoro zaluđenika s desne strane. Za katedrom je sedeo Todor i čitao novine. Izašao sam za govornicu.

„Drage kolege, komunjare preksutra zatvaraju fakultet zbog praznika. Proglašavam 'Studentski protest Pravnog fakulteta 1996' završenim. Od sutra nema više sastajanja u 'petici', već ćemo se nalaziti na platou u dvanaest. O početku 'Studentskog protesta Pravnog fakulteta 1997' bićete naknadno obavešteni.

A sad, svi na plato.“

Čak se ni Todor nije suprotstavio mojoj samovolji, toliko je besmisleno izgledala situacija u amfiteatru. Ka platou smo krenuli trotoarom. Kod Savezne skupštine videli smo dvadesetak pandurskih autobusa iz kojih su izlazili panduri u opremi za razbijanje demonstracija.

„Ne moraš to sranje više da nosiš, ako te mrzi. Pravnog fakulteta ionako jedva da ima na demonstracijama“, rekao sam Dejanu K. On je samo namrgođeno gledao ispred sebe.

Među studentima na platou vladala je prava panika, zbog gomile pandura koji su se vrzmali centrom. Svi su očekivali da počne tabanje. Ipak, studentska kolona se bez problema promuvala gradom.

Gomila divljih zveri štrikala je kolovozom, osvrćući se na sve strane, iščekujući odakle će da nalete suzavac i pendreci. Saobraćajaca nije bilo ni od korova, tako da je nesrećno studentsko obezbeđenje moralo da preusmerava vozila. Čak dva kretena su nam uletela u kolonu, i mi smo im šutirali vrata i skakali po haubama, a oni su nas psovali i, uz škripu kočnica, nestajali. Šetnja se nekako završila, a dobar deo studenata je još u Lole Ribara otišao svojim toplim domovima. Kad smo stigli na Terazije, ceo centar bio je blokiran. Ljudi su bili potpuno poraženi pred tolikim šlemovima, pancirima i štitovima. Trebali su nam borbeni helikopteri da bismo s njima izašli na kraj. U jednom trenutku počeli su da rasteruju narod ka Slaviji, pošto su zatvorili prolaz ka Trgu Republike i Knez Mihailovoj. Videli smo ljude koje je kordon s druge strane terao ka Trgu. Kroz Čumićevo sokače prošli smo do Trga, a tamo je miting već uveliko trajao. Posle smo krenuli u šetnju, koja je posle pet metara bila završena, pošto su panduri preusmeravali narod na trotoar. Svi su kao ovce slušali, i ja sam popizdeo i rekao Čeletu da idem kući.

Nadinu fotografiju zakačio sam za poster „Seks Pistolsa“, koji je na mom zidu stajao još od 1990.

U neko doba noći, probudio me je telefon. Nada. „Odakle ti broj, jebote?“ „988“, rekla je ona.

„Odakle ti adresa?“

„Nema to veze sad, slušaj, danas, kad posle mitinga kreneš kod mene, molim te, idi preko Doma omladine, pa pored Skupštine, pa tek kod Pravnog skreni ka Slaviji. Nikako nemoj da ideš Terazijama!“

Pogledao sam na sat. Tri i dvadeset.

„Ko kaže da ću sutra da idem kod tebe posle mitinga?“

„Jao, nemoj da si dete, nemoj da se inatiš! Molim te, poslušaj me! Nikako Terazijama!“

„Odakle ti, bre, moja adresa?“

Prekinula je vezu. Ledeni vetar fijukao je kroz moje prozore, koji još od 1978. nisu znali za dihtovanje. Okrenuo sam Nadin broj. Zvonilo je, ali se niko nije javio.

Učinilo mi se da me je Nada te noći zvala tek kad je studentska kolona narednog dana naišla na kordon. Sve je bilo okovano snegom i ledom, temperatura je bila minus deset, smrzavali smo se oko pola sata na platou, a, tek što je krenula, kolona je stala. Goveda su sa svojim pancirima i šlemovima stajala u Vasinoj, a meni je na pamet pao Nadin fantomski poziv u pola noći. Nisam čak bio ni siguran da to nisam sanjao. Kad te neko zove u tri ujutru, moraš s njim da razgovaraš barem dva minuta da bi se toga posle sećao. Studentska kolona je skrenula ka Cika Ljubinoj, gde je bio još jedan kordon, a kad smo se nekako dokopali „Ruskog cara“, tamo je stajao novi kordon i šetnja je bila završena. Stajali smo neko vreme ispred pandura i drali se, a onda smo otišli nazad na plato. Radovan se ponovo nije pojavio, a Dejan K., koji je i tog dana na protest doneo zastavu, rekao nam je da se Radovan posle kontramitinga razboleo.

Imao je temperaturu 40 i iskašljavao je crveni šlajm.

Posle mitinga Koalicije „Zajedno“ od šetnje naravno nije bilo ništa, zbog hiljada pandura raspoređenih po centru. Nisu to bili ni ljudski kordoni, nego su glumili obezbeđivanje saobraćaja, stojeći uz ivicu trotoara i urlajući na svakoga ko bi pokušao da izađe na kolovoz. Ako bi se neko malo duže zadržao na pešačkom prelazu, panduri su se i na njega drali i potezali pendreke. Rastao sam se od Čeleta kod robne kuće na Terazijama. On je ušao u podzemni prolaz i krenuo ka Zelenjaku. Sagnuo sam se da zavežem perđu na cokulama i dve kapi krvi pale su na crnu kožu, uflekanu solju kojom su posipali ulice.

Obrisao sam nos i počeo mahinalno da se osvrćem. Odjednom, s druge strane ulice krenulo je komešanje i opšta dreka. Panduri su

kod hotela „Balkan“ tukli ljude. Šibali su sve što im je padalo šaka, i babe i dede i decu i tetke, koji nikakve veze sa demonstracijama nisu imali. Tukli su nasumice ljude koji su se vraćali s Trga i ljude koji su išli ka Trgu, bez reda, bez smisla. Jednostavno, tabali su. Nisam znao šta da radim.

Nisam bio pripremljen, nisam bio čak ni pošteno besan. Blenuo sam u jurnjavu s druge strane ulice, a onda sam se setio da bih možda mogao da nađem neki kamen ili nešto čime bih pokušao da odbranim nedužne ljude. Međutim, oko mene je bio samo led, ništa čime bi mogao da gađaš pandura. Situacija preko puta bila je baš gadna. Bilo je barem tri pandura na jedno ljudsko biće. Skidali su ljude sa žardinjera i lešili ih pendrecima do iznemoglosti. Izvlačili su ljude iz poslastičarnica i šutirali ih cokulama. Neki su ležali nepomično na trotoaru. Pravili su se mrtvi i čekali da oluja prođe. Ili su zaista bili mrtvi. Desetak ljudi se okupilo oko mene i počelo da se dere „ubice, ubice, ubice!“. Ovi preko puta nas nisu jebali ni dva posto, lešili su svoju stranu ulice, a na našoj strani ulice policije uz trotoar više nije ni bilo. Onda sam odjednom čuo dreku iza mojih leđa, na mestu gde se Nušićeva uliva u Terazije. Odade su neke žene trčale, a za njima su tutnjali tipovi u crnim jaknama, s kopicama na glavama. Bilo ih je dvadesetak i, kao i oni preko puta, tabali su sve redom. Prvi put od početka protesta srce mi je sišlo u pete, nisam imao pojma na koju stranu da bežim. Ugledao sam kako panduri preko puta prelaze na ovu stranu ulice, pošto preko puta ljudi ili više nije bilo, ili su tu i tamo ležali na zaleđenom asfaltu. Zatim me je nešto ošinulo s leđa po glavi. Pao sam na led, i osetio kako me par cokula šutira po leđima. Čulo se vrištanje okolo, neka žena se drala „pustite dečka“, ali oni su me bez reči mlatili po leđima i stomaku, a još nekoliko puta i pendrekom po glavi. Primenio sam taktiku onih što su preko puta pili batine i ostao da ležim nepomičan. Čuo sam sporadične vriske, trupkanje njihovih čizama i udarce njihovih palica.

Rukama sam štitio glavu, oči su mi bile čvrsto zatvorene, nisam se usuđivao čak ni da gvirim kroz prste. I pored tih silnih udaraca bolelo je jedino što nisam imao automatsku pušku da izrešetam ta smrdljiva

batinaška govna. Odvratna nemoć dovela me je do suza i ja sam onako zgrčen na trotoaru počeo da cmizdrim. Jauci su se malo udaljili, a onda sam začuo kako se njihov grozomorni topot ponovo približava. Nisam smeo sebi da dopustim još jednu turu pendreka po leđima. Skočio sam kao oparen i utrčao u hodnik bioskopa „Kosmaj“. Jedan u crnoj jakni, s bejzbolkom u rukama, uleteo je za mnom i dreknuo: „Stani, pičko!“ Odgurnuo sam babu što čepa karte i uleteo u bioskopsku salu u kojoj je desetak ljudi bezbrižno gledalo film. Otrčao sam do trećeg reda, uleteo među stolice i legao na patos. Počeo sam četvoronoške da puzim ka sredini. Kod sedišta broj pet, parter desno, naleteo sam na Nadu. Klečala je između sedišta, kao i ja. Kad sam udario u nju, stavila mi je papirnatu maramicu na nos i prstom mi dala znak da ćutim. Bio je to demon, pandurski plaćenik, sve je znala, znala je kad će nas tući, znala je gde će nas tući, znala je gde ćemo bežati, znala je kako nas uhvatiti. Nada mi je sklonila maramicu s nosa i poljubila me. Bio je to anđeo, anđeo koji je znao gde ću i kako upadati u sranja, anđeo koji je bio tu da me iz njih izbavi. Zagrlili smo se, a ja sam se na trenutak uplašio da manijak u crnoj jakni nije uleteo za mnom u salu. Počeo sam da izvirujem iza sedišta, ali je u sali sve bilo u najboljem redu. Desetak ravnodušnih lica gledalo je idiotski film u kome Val Kilmer otkriva kako Marlon Brando na pustom ostrvu od ljudi pravi monstrume.

„Nije ulazio u salu, ne boj se. Ne smeju oni da ulaze u mračne sale i mračne parkove i mračne ulaze. To su smrdljive kukavice, koje samo umeju da biju žene i decu i vade ljude iz samoposluga i butika. Oni se najviše plaše onoga što oni drugima rade. Batina iz mraka i snajperskih metaka“, šaputala je Nada i promenila mi maramicu. Zabio sam glavu u njen kaputić, a ona me je snažno zagrlila i poljubila me u kosu.

Desetak minuta kasnije, Nada mi je rekla da možemo da krenemo. U hodniku ispred bioskopske sale nije bilo nikog, čak ni one babe. Možda joj je, u nedostatku bolje žrtve, onaj otkinuo glavu bejzbolkom. Ulicom su tutnjali autobusi i automobili, ljudi su hodali, držali se za ruke, radovali se Novoj godini. Ni traga od premlaćene dece, ni traga od policije, ni traga od mračnih senki sa crnim

kapama, u crnim jaknama, sa pendrecima i bejzbol palicama u ručerdama. Paralelni Beograd bio je pred nama u punom sjaju. Možda je, ipak, to bio pravi Beograd, a nas sto hiljada budala bili smo stanovnici paralelnog sveta.

„Stoka, prave se da se ništa ne dešava“, nervirala se Nada, a onda je nasred ulice ponovo dobila napad ljubavi. „Ti si moj mali heroj“, ljubila me je, „oni su tebe s leđa, jebem li im mater, u tom kaputiću i tim cipelicama i...“ Počela je da plače i sad sam ja nju grlio, ljubio i tešio.

Otišli smo zatim kod nje i ja sam se, potpuno slomljen, izvalio na krevet. Počela je da me skida.

„Moram da ti pogledam modrice“, rekla je.

Skinula je sve sa mene i naredila mi da legnem na stomak. Onda mi je sela na dupe i zamišljeno vukla prstom po njima.

„Ej, golicaš me!“ pobunio sam se.

Nada je zatim briznula u plač i pobegla u kuhinju. Čuo sam je kako tamo jeca. Okrenuo sam leđa velikom ogledalu na plakaru i iskrivio glavu da bih video šta to tamo ima. Tri velike crvene štrafte od pendreka stajale su nasred leđa.

Otišao sam u kuhinju. Nada je sedela za stolom i plakala.

„Prvi put si masturbirao sa trinaest godina, jedanaestog februara 1989, na zimskom raspustu“, rekla je iznenada. „Otišao si u kupatilo i masturbirao, gledajući u septembarsku Burdu, u stranice sa donjim vešom. Ali nisi svršio. Onda si uveče, pred spavanje, ponovo počeo i tada je izletelo iz tebe kao vodoskok i skroz ti ulepilo jorgan. U dnevnoj sobi tvoj otac je tvojoj majci rekao 'smrdljiva gaduro', ona ga je gađala novčanikom, a ti si pustio 'Ramonse' i ponovo masturbirao, intenzivno misleći o sisama Dijane Govedarice, koja je posle upisala Prvu beogradsku, a sad s roditeljima živi u Bijeljini. Za tri godine i četiri dana rodice ćerku, a za sedamnaest godina, četiri meseca,

osamnaest dana, petnaest sati, trideset šest minuta i osam sekundi umreće u gradskoj bolnici u Banja Luci od raka materice."

Stajao sam zabezeknut, na ivici između smeha i skoka s terase.

„S koje si ti planete? Koji je sad ovo kurac?" promrmljao sam.

Ona me je gledala uplakana.

„Ja sam sasvim normalna, ali..."

„Ti normalna?! Pa ti bolje znaš šta mi se dešavalo od mene samog! Kakva bre Burda, ko se toga još

seća!"

Gledali smo se netremice nekoliko sekundi.

„Na letovanju u Makarskoj, 1988...", zaustio sam.

„'Predator', u bioskopu na otvorenom", odgovorila je ona na moje misli, kao iz topa.

„Kad ću da umrem?"

„Sta te briga."

„Hoće li Milošević da prizna poraz na lokalnim izborima?"

„Hoće."

„Kad ćemo da ga srušimo s vlasti?"

„Dvehiljadite, u oktobru."

„Sta? Nemoj da me zajebavaš!"

„Dvehiljadite, u oktobru."

„Kad ću da dobijem pasoš?“

„2002, u maju.“

Zavrtelo mi se u glavi. Sta ako je govorila istinu? Sta ako smo morali da trpimo monstruma još

pune tri godine? Kako li je Čele prošao večeras?

„Zovi ga, pa ga pitaj“, odgovorila je Nada na pitanje koje sam postavio samom sebi i ja sam okrenuo Čeletov broj.

„Da!“ javio se nadržano.

„Živ si, jebote! Dobro je!“

„Imao sam ludu sreću, nisam još ni izašao iz podzemnog kad je počelo šibanje. Onda sam pobegao u robnu kuću, a pošto su govna uletela za nama, sakrio sam se u kabinu na odeljenju za žensku konfekciju! Malopre sam stigao kući.“

„Mene su odrali od batina.“

„Govna, smrdljiva govna! Ali, dobro je, burazeru, to su prvi znaci panike, svinji se bliži kraj!“

„Ja sam upravo čuo kako ćemo da ga srušimo tek 2000.“

„Gde si to čuo, na vremenskoj prognozi? Dajem mu najdalje do jeseni.“

Nada je u međuvremenu pripalila džoint. Gledao sam je.

„Da li postoji ikakvo racionalno objašnjenje za sve ovo što si mi upravo ispričala?“ pitao sam je.

„Svako objašnjenje za sve što postoji je racionalno“, rekla je, ona i nasmešila se.

„Ne zajebavaj, bre! Sta si ti, veštica, mađioničar, jebeni Big Lale?"

„Ja sam Nada", promrmljala je, povukla dim i dodala mi džoint.

„Pa šta hoćeš od mene koj' kurac? Ja ne uraem da gledam u pasulj."

„Pa, zaljubljena sam u tebe. A ni ja ne umem da gledam u pasulj."

„Ko će da bude šampion Jugoslavije u fudbalu, recimo, 1998?"
„Obilić."

„Daj, ne seri, bre! Kad će Zvezda opet da bude šampion Evrope?"

„Nikad."

„Kad će da bude smak sveta?"

„Smak sveta ne postoji."

„Kad ću da umrem?"

„Sta ti znači to ispitivanje?"

„Kako šta mi znači! Pojaviš se niotkuda, nekakva keva u Los Anđelesu, nekakav ćale u Hamburgu..."

„To sam sve izmislila."

„Pa, šta si koj' kurac tražila na slavi kod mog glupavog oca!"

„Tebe", rekla je i prasnula u smeh.

Nisam mogao da odolim tim isprepletanim zubićima, pa sam i ja počeo da se kliberim. Život je bio toliko glupav, da se jedna Nada koja sve vidi i sve zna baš fino uklapala u njega.

&

Ujutru je ponovo nije bilo pored mene. Gomila trave koju smo poduvali činila je da sve što se sinoć desilo izgleda kao san. Ipak, ležao sam u krevetu potpuno nepomičan, u dubini duše uplašen da ona iz neke samoposluge prati svaki moj korak, čita svaku moju misao. Nada je istovremeno bila zastrašujuća i opčinjavajuća. Istovremeno sam se osećao polaskan i proklet. Najveće čudovište koje je priroda mogla da napravi bilo je zaljubljeno u mene. I ja u njega, ali to nije bilo ništa novo, da budem zaljubljen u čudovište. Pogledao sam svoja leđa u ormaru. Bila su potpuno bela, ako se ne računa nekoliko odvratnih bubuljica. Zatim sam ustao i otvorio Nadin plakar. Tamo gde su nekada stajale knjige o horoskopima i okultizmu, sada su stajale knjige o slikarima. Umesto Rusa, bili su Ameri. Selindžer, Bukovski, Miler, Barouz. Umesto porno časopisa, sada su bili naslagani stripovi. Uglavnom Zagor. Natalnih karti nije bilo, kutije, u kojoj je stajala Nadina slika, nije bilo. Onda sam osetio kako mi neko stoji iza leđa.

Bio je to onaj osećaj iz WC-a na putu za Kragujevac. Zahvatio me je neopisiv strah. Gledao sam u ormar, nesposoban da se pomerim, nesposoban da se okrenem ili zatvorim jedno njegovo krilo i u ogledalu pogledam kakvo monstruozno biće vreba iza mene, da vidim čiji mi to ogromni nokat miluje kičmu. Srce mi je udaralo kao pomahnitalo. Skupio sam svu hrabrost ovog sveta i opipao vrat. 188. Neko je pizdeo što Nadi preturam po ormaru i spremao se da me proguta u jednom zalogaju. Počeo sam ozbiljno da preispitujem svoje verske stavove, počeo sam ozbiljno da razmišljam kako možda ne bi bilo loše da nađem nekog idiota da me krsti. Za svaki slučaj.

„To bi ti bio najgluplji potez u životu“, rekla je Nada, koja se ponovo iznenada pojavila, samo ovog puta na vratima od kuhinje. Ja sam i dalje osećao kako mi nešto stoji iza leđa, ali sam se, osokoljen Nadinim povratkom, hitro okrenuo, spreman da se suočim sa bilo čim. Tamo je bio samo rasporemljen krevet, spuštene roletne i vrata terase, kroz koja je virio osunčani Novi Beograd. Nada me je zagrlila. „To je samo tvoj strah, tvoj strah od stvari nad kojima nemaš kontrolu. Strah od smrti, strah od ludila“. Zatim mi je uhvatila glavu

obema rukama i pogledala me svojim smeđim očima. „U tvom slučaju, strah od ludila.“

Otišla je u kuhinju da nam skuva viršle. Nije bilo svrhe da joj se pravdam zbog prekopavanja po plakaru, budući da je ona verovatno veoma dobro znala šta ću uraditi još kada je odlazila u kupovinu. Nije bilo svrhe pitati je kud su se dele sve one stvari koje sam prošli put pronašao u njenom plakaru. Nije bilo svrhe pitati je bilo šta. To je bila Nadina najveća prednost. Govorili smo isključivo o onome o čemu je ona htela da govorimo. Ono o čemu ja nisam hteo da govorim ona je već znala, a ono o čemu ona nije htela da govorimo verovatno nije ni trebalo da znam. Dok smo jeli, ponovo me je obuzeo onaj isti osećaj, kao da mi nešto ogromno i gadno stavlja kandže na ramena i krv je šiknula iz mojih nozdrva po sendviču. Nada se naglas nasmejala i nabila mi salvetu na nos, a ja sam se uspaničeno okrenuo. Iza mene je bio samo mali frižider, koji je nimalo preteći zujao.

Stajao sam na platou i čekao da se pojavi neko od mojih prijatelja. Bilo je nekako kilavo, praznična atmosfera ubila je glad za osvetom, žeđ za tučom, a demonstracije su pretile da se pretvore u jebeni karneval. Ceo vikend sam proveo s Nadom, tucajući se i duvajući. Voditi ljubav s nekim ko zna s kim si se sve tucao i kako ti je s njima bilo i kad si sve u životu zaplakao i kad ćeš da umreš nije bilo nimalo jednostavno. Svaki moj pokušaj da saznam nešto više o njenim tajanstvenim moćima završavao se ili njenim kliberenjem, ako je bila naduvana, ili namrgođenim zevanjem u plafon, ako nije bila naduvana.

Tog trideset prvog decembra bilo je predviđeno da se prvo studenti malo provesele na platou, a zatim i ostatak nacije na beogradskim ulicama. Nije čak ni murije bilo. Diktator nam je dopustio da se jedno veče radujemo po hladnoći. Na platou su se pojavili samo Čele i Tamara, pošto su Dejan K. i Radovan zbrisali u Valjevo za praznike. Radovanova prehlada se pogoršala i trebala mu je majčinska pomoć.

„Koj' ću kurac ovde, nije mi jasno“, režao je Čele.

„Jao, kako je hladno“, cupkala je Tamara u ritmu muzike s razglasa i pribijala se uz mene. Nada me je upozorila da mi ne pada na pamet da tucam Tamaru, pošto je 1994. dobila hepatitis B, tucajući se s nekakvim narkomanom sa Banovog brda. Atmosfera na platou postala je nepodnošljivo vesela, pa smo se Čele i ja pozdravili s Tamarom i otišli.

„Je 1' dolaziš večeras na Trg?“ pitao me je.

„Ne pada mi na pamet.“

“Vidimo se onda sutra, na demonstracijama.”

Otišao sam zatim do Vesne. Imao sam neobjašnjivu grizu savesti što sam njenu kevu tih dana ostavio na cedilu.

„Sedi, imam fantastičan podvarak, a tetka nam je iz Sida poslala ćurku. Tek što sam je ispekla.

Imamo i štrudle s makom i pomorandže i pitu s mesom“, obigravala je Vesnina keva oko mene i postavljala sto. Skinuo sam kaput, a iz džepa mi je ispao džoint koji mi je smotala Nada, za srećan put.

Vesnina keva stala je kao ukopana.

„Je 1' to...“, pokazala je prstom na buksnu.

„Jeste, gospođo“, odgovorio sam, zaključivši kako nema svrhe da vrdam.

„Pa to je protivzakonito“, rekla je, i dalje pogledom fiksirajući džoint.

„Mnoge stvari vezane za mene su protivzakonite, gospođo.“

Ona je zatim obrisala ruke i skinula kuhinjsku kecelju. Sela je preko puta mene i unela mi se u lice.

„Je' mogu da probam?“ rekla je i osvrnula se da proveriti da zid iza nje nije čuo šta me je pitala.

„Naravno, gospođo.“

„Sad?“ obradovala se ona.

„Kad god hoćete, gospođo.“

Još nekoliko sekundi je kao hipnotisana gledala u džoint, pa me je onda pogledala nekakvim dečjim pogledom.

„Jao, ja nikada nisam radila takve stvari.“

„Nikad nije kasno da se počne, gospođo“, rekao sam ja, stavio džoint u usta i pripalio ga. Ona me je gledala kao da izvodim najveće svetsko čudo. Nada mi je za Vesninu kevu rekla da će umreti za tri godine, od komplikacija operacije žuči.

Razmenili smo nekoliko dimova i ja sam ulovio Vesninu kevu kako se naginje nad stolom, kao da nešto osluškuje.

„Malo mi trnu noge“, rekla mi je u poverenju.

„To tako treba.“

„I zuji mi u obrazima.“

„To je sasvim normalno.“

„A je P će sve vreme ovako da mi zuji?“

„Neće.“

„A šta će da mi bude?“

„Već vam je.“

„Šta? Stvarno? Ali... Jao, u pravu si! Jao, jao“, obradovala se ona, „Pa... jao, kakve su ti oči, na koga imaš tako plave oči?“

„Na ćaleta.“

„Je l' to onaj što vas je napustio?"

„Taj.«

„Pričala mi je Vesna, a Vesna je u stvari super dete. Eto, ni ona nema tatu... "

„Ja imam tatu."

„...otišao je 1980. kao na privremeni rad u Francusku i da li mi veruješ da se više nikada nije javio."

„Pičketina."

„Vesna nikako ne može da ga preboli. Sve do petog razreda me je pitala kad će tata da dođe, je P

zvao tata, ja se mislim, jebo te tata, znaš, jebo te tata, a mene jebo onaj ko me je naterao da dođem iz Sida u Beograd i sednem tog dana u taj smrdljivi tramvaj i upoznam tu pederčinu! Ko zna gde je sad."

„Sad ćemo da saznamo!" uzviknuo sam i kao oparen skočio sa stolice.

Vesnina keva je ostala za stolom i počela da se smeje kao luda na brašno. Tek što sam stigao do telefona, a on je pozvonio. Podigao sam slušalicu.

„Vesnin ćale je otišao na privremeni rad u Francusku, ali su ga na autobuskoj stanici u Marselju dva Alžirca opljačkala, izbola noževima i bacila u Sredozemno more", rekla je Nada, „pa ti vidi da li ćeš joj to reći. I gledaj, molim te, da se opet pojebeš sa Vesnom!"

Zalupila mi je slušalicu. Uopšte mi nije bilo jasno odakle u njoj prostora za ljubomoru, kada je sigurno veoma dobro znala do kad ćemo biti zajedno i s kim ću je sve prevariti, i kad je ta s kojom ću je prevariti prvi put masturbirala i kad je preležala šarlah i kad će umreti i od čega će umreti. Najstrašnije od svega je što uopšte nisam imao

nameru da se tucam s Vesnom. Da li je Nadina ljubomora poremetila njene proročke moći? Ili sam možda ipak imao nameru da se tucam s Vesnom? Vratio sam se u kuhinju.

Vesnina keva je klopala ćuretinu iz mog tanjira.

„Ej, ćuretina je fantastična, uzmi malo!”

Seo sam pored nje i počeli smo da jedemo prstima iz istog tanjira. Odlučio sam da ne pominjem Vesninog ćaleta. Vesnina keva je zatim skočila i iz frižidera izvadila poslužavnik sa pitom od mesa i činiju s podvarkom. I na to smo navalili prstima.

Vesnin otac je mnogo voleo da jede. Ti dosta podsećaš na njega, ali ne u negativnom smislu, kako ti je možda palo na pamet, nego te njegove pozitivne osobine, jako su ličile na tebe. Pod jedan, bio je muško", rekla je Vesnina keva i umrla od srneha, „Kapiraš, bio je muško, kapiraš?" vrištala je i ja sam počeo da vrištim zajedno s njom. Onda je u stan ušla Vesna, natovarena poklonima. Ušla je u kuhinju i videla nas kako razbijeni sedimo jedno pored drugog, sa gomilom klope ispred nas. Kad smo je videli, dobili smo još jači napad smeha i ja sam pao na patos.

„Šta ste to radili?" viknula je Vesna. Njena keva sagla se ispod stola i klibereći se stavljala mi prst na usta. „Ljuta je", rekla mi je u poverenju. Onda smo još jače počeli da se smejemo, a Vesna je otišla u svoju sobu i besno zalupila vratima. Vesnina keva otišla je za njom.

„Sine, otvori!" čuo sam je kako govori, „Nemoj da se ljutiš, Nova godina je!" Onda se vratila u kuhinju. „Ove zavese ništa ne valjaju", rekla je i sela na stolicu. Ja sam sedeo na patosu i gledao kroz prozor. Parče neba i deo fasade. Napad smeha je prošao.

Ležali smo na krevetu i slušali kako napolju pucaju petarde. Kod Nade sam došao oko sedam uveče. Prošao sam kroz zaleđeni centar grada, kola su trubila, ljudi su duvali u pištaljke, izgledalo je kao najsrećnija noć na planeti. Nada me je dočekala s upaljenim

svećama. Bilo je tridesetak debelih sveca svuda unaokolo. Vosak se cedio po parketu, televizoru i muzičkom stubu. Nada je skinula sve sa sebe i insistirala da goli dočekamo Novu godinu. Za večeru je spremila pet velikih džointa i tri flaše kisele vode.

„Želim da mi ovo bude najlepší doček Nove godine u životu“, rekla je.

Trebalo je mnogo hrabrosti bilo šta pomisliti posle takve rečenice. Oko deset uveče, prvi nalet divljačkog seksa je prošao i mi smo ležali i gledali u plafon.

„Tvoj drug iz Valjeva će da zaglavi u bolnici.“

„Radovan?“

„Aha. Ima upalu pluća. U bolnici će da se upozna sa Nevenom iz Gornjeg Milanovca, koja ima astmu, zaljubiće se i drugog juna 2000. dobiti sina Miloša, koji će da postane levo krilo tvoje jebene 'Crvene zvezde'.“

„Ajde? Radovanov klinac?“

Nada se smeškala i gledala u senke koje su igrale po slikama na zidu.

„Svako može da vidi ono što ja vidim, ali ljudi mnogo blebeću. Ako samo malo više drtiš, ako samo malo pažljivije posmatraš, više niko neće moći da te laže.“

Pojma nisam imao o čemu je pričala, ali se nisam usuđivao da pitam. Iz sve snage napregnuo sam se da shvatim značenje njenih reči, i nije mi išlo.

„Samo dobro razmisli i videćeš da, šta god da ti se desilo, duboko, duboko u sebi znaš da te ništa od toga nije iznenadilo.“

„Iznenadilo me je mnogo toga.“

„Ne, ama baš ništa te nije iznenadilo. Ono što ti misliš da je iznenađenje, u stvari je samo tuga ili radost zbog onog što se desilo.“

Pripalila je džoint.

„Evo, recimo, kad ti je umro onaj hrčak.“

„Koji hrčak? Imao sam dva.“

„Znaš ti koji. Ustao si ujutru i našao ga mrtvog. Nisi ga imao ni deset dana. I bio si iznenađen, je 1’

tako?“

„Tako je.“

„E, nije tako. Bio si tužan što je hrčak umro, a da nije dobio ni ime. A veoma dobro si znao da će umreti.“

Dodala mi je džoint.

„Ja sam živi dokaz da se sve unapred zna. Iznenađenje bi bilo kad bismo nešto od toga uspjeli da sprečimo.“

Onda se skroz nagnula prema meni.

„Ako uspemo da sprečimo budućnost, to znači da smo postali jači od onoga ko je tu budućnost izmislio“, namignula mi je. „Zato sam zaljubljena u tebe. Ako neko može da promeni budućnost, ti možeš. Ja vidim budućnost, a ti je razjebavaš. Ti si moj par.“

Gledao sam je. Otkud joj to, pitao sam se. Ja sam bio nula, smrdljivi beogradski golja, student prava i ne mnogo više od toga.

„Kad sam videla na televiziji kako tučeš kamermana, tek tad sam shvatila ko si. Tek tad sam shvatila da si ti taj, moja najveća ljubav. Ti si jedini koji može da menja ono što je predodređeno.“

Nešto je škripalo u celoj toj priči. Ako je znala sve o svakome, onda je morala sve da zna i o meni.

A ako se u mene zaljubila tek kada me je videla na televiziji, onda znači da nije sve zacrtano. Ili je sve zacrtano, ali ona ne može baš sve da vidi. Ili samo zaljublivanje nije zacrtano? Ili je i zaljublivanje zacrtano, samo onaj ko se zaljubljuje ne može to da predvidi. Odjednom, vrata od terase su se otvorila i sve svece su se ugasile. Napolju su pucale petarde, čula se muzika i uzvici Beograđana koji su slavili Novu godinu. Odsekle su mi se noge od straha.

„Promaja“, šapnula mi je Nada na uvo. „Nisam dobro zatvorila vrata od terase. Nema razloga za paniku.“

Bližila nam se 1997. godina u kojoj će se raspasti Koalicija „Zajedno“. Godina u kojoj ću položiti vožnju. Još jedna godina u kojoj neću ići na letovanje. Godina u kojoj ćemo Nada i ja pokušati da promenimo budućnost.

&

Nada me je celo prepodne ubeđivala kako nema svrhe da idem u Urgentni, pošto mi ništa ne fali.

Meni je to bilo veoma sumnjivo i ja sam ipak otišao po rezultate. Kucnuo sam na vrata broj pet i unutra me je dočekao onaj isti brkati laborant. Bio je nadržkan do jaja.

„Izvoli“, breкнуo se.

„Pa, došao sam po rezultate“, rekao sam i dao mu papir.

„A, Popović. Sačekaj malo.“

Zatim je uzeo neku hrpu papira, izvadio jedan i dao mi.

„Do viđenja“, promrmljao je i okrenuo se ka prozoru.

Izašao sam u hodnik i gledao u brojke koje mi apsolutno ništa nisu značile. Trebalo je da odem kod lekara opšte prakse da ih rastumači. Nisam imao lekara opšte prakse. Nisam imao ni zdravstvenu knjižicu.

Pretpostavio sam da je za mene nadležna Studentska poliklinika, ali toliko me je mrzelo da idem tamo da sam odlučio da potražim mog doktora u Urgentnom. Otišao sam u sobu 23, ali tamo je sedela neka žena.

„Reci, momak.“

„Pa, kad radi doktor?“

„Koji doktor?“

„Onaj iz ove kancelarije.“

„Ordinacije. Kako se zove taj tvoj?“

Pružio sam joj uput za analize, na kome je bio potpis mog doktora.

„Nije ovde, na skijanju je. Je 1' mogu ja da ti pomognem?“

„Ako hoćete da mi protumačite ovo“, rekao sam i dodao joj papir s rezultatima. Pogledala ga je.

„Je F ovo tvoje?“

„Jeste.“

„Nije ti ništa. Zdrav si kao konj. Bolje rezultate nisam videla ni kod profesionalnih sportista. Do viđenja.“

Kod ćaleta je trebalo da budem u jedan, a tek je prošlo jedanaest. Odlučio sam da posetim Džerija.

„Još nije vreme poseta. Dođi u dva“, rekla je sestra, srećom ne jedna od onih koje su me jurile po bolničkim hodnicima. Otrčao sam iza

zgrade i uspentrao se na Džerijev prozor. Bio je dan i ja sam verovatno izgledao kao ogromna crna muva na žutom bolničkom zidu, no, Nada me nije upozorila da se tog dana ne penjem na prozore i ja sam bio utoliko hrabriji. Od sunca nije moglo da se vidi šta se dešava u sobi, i ja sam pokucao. Prozor je posle desetak sekundi otvorio neki tip koga nisam ranije viđao. Glava mu je bila zavijena, bio je neobrijan, a cigareta mu je bila u ustima.

„Upadaj, majstore“, rekao je i namignuo mi. „Znam ja ko si ti, ti si onaj što je tukao kamermana TV Bastilje, je F tako?“

„Tako je.“

„Pa da, imao si isti kaput. Bošković, drago mi je.“

Rukovali smo se.

„Ja sam, burazeru, popio preko pičke onomad na Terazijama. Već nedelju dana me drže ovde, a ja znam zašto me drže, burazeru. Nije mi ništa, ali oni me drže da ne bih išao na demonstracije. Da, da, ja ti kažem“, unosio mi se Bošković u lice.

Džeri je ležao na stomaku i doviknuo mu:

„Ostavi ga na miru, to je moja poseta!“

„Ja sam samo hteo da čuje istinu. Kad sledeći put odeš na Trg, reci ljudima da ovde drže Boškovića, zdravog kao dren, spremnog za borbu!“ rekao je, odlazeći u krevet. Otresao je pepeo na patos i vratio cigaretu u usta. „Ne dajte mi da zaspim sa cigaretom u ustima. Ne smemo da izgorimo u požaru!“

Ne dok ne srušimo diktatora!“

Seo sam na Džerijev krevet.

„Matori, kad su ga doneli nije bio svestan, a otkad se probudio, ovakav je. Mora da su ga baš dobro potkačili po glavi, a?“

„Ne mora da znači, možda je takav i od protestovanja. Čovek odlepi posle mesec i po, znaš.“

„Ti mi, matori, izgledaš sasvim okej. Kako ona cica? Onaiskusna?“

„Ispostavilo se da jeiskusnija nego što sam mislio.“

„Ajde? Pušika, a? Prava pušika? Jao, što ja nemam jednu takvu ovde. Matori, potpuno sam odlepio, je 1' znaš ti da mi ne daju da ustajem! Goveče, frka im je zbog tog tromba. Ne daju mi da mrdnem!“

Ćutao sam. Osim Džerija i Boškovića, u sobi je bio i jedan deda koji je spavao, okrenut na bok i još jedan, koji je jeo jabuku.

„Mali, molim te, vodi ga odavde“, rekao je taj s jabukom, „ne možemo da živimo od njegovog kukanja.“

„Marš, mamu ti jebem! Da mogu da ustanem, najebo bih ti se mamice matore!“ dreknuo je Džeri na njega. Onda mi se obratio šapatom: „U pravu je, matori, u pravu je, molim te vodi me odavde! Molim te! Na moju odgovornost! Hoću da vidim malo kako izgleda grad, uzeleo sam se jebenog grada i ribica i parkića i starog kraja, molim te, matori, molim te!“

Obrisao je suze rukavom mog kaputa.

“Videću šta mogu da uradim“, rekao sam.

Kod ćaleta sam došao u jedan i petnaest, pošto autobusa nije bilo čitavih pedeset minuta. Oni su, naravno, počeli ručak bez mene, kako bi mi stavili do znanja da se pokajniku ne toleriše ni akademsko kašnjenje. To su bili stari fazoni mog ćaleta, i ja na to više nisam mogao čak ni da popizdim. Oni su već ždrali neko mesište, a ja sam u kaputu seo za astal i sipao sebi supu. Bila je mlaka, a velike masne fleke lelujale su po tanjim. U čelu stola sedeo je moj matori, levo od njega sedela je njegova žena, desno od njega sedeo je

Dušan, a na drugom kraju stola sedeo je neki tip u sakou, koji mi se predstavio kao Baletić.

„Jma kod mene na faksu neki Baletić“, rekao sam mu.

„Ako je na trećoj godini i nosi naočare, to je onda moj sin“, rekao je Baletić.

„E, do jaja“, rekao sam i bacio se na masne fleke.

„Da nisi ti slučajno onaj, onaj što drži govore?“ pitao me je matori Baletić.

„Jesam.“

„E, pa moj sin baš dosta priča o tebi. Kaže da kad bi bilo dvadeset hiljada takvih kao što si ti, Milošević bi do kraja godine izgubio vlast.“

„Potpuno se slažem s njim“, rekao sam, srčući supu.

Onda sam se setio da mi se još u bolnici pišalo, pa sam usred jela ustao i otišao u klonju.

Tamo je počelo da me drma sa svih strana, podsetilo me je na veče kad sam upoznao Nadu, kad sam povraćao u lavabo. Tresla me je stravična groznica, suze su mi krenule na oči, moje malo pile, moja mala veštica. Pogledao sam u ogledalo, a mom odrazu je curila krv iz nosa. Tek što sam krenuo da se umijem, sijalica u kupatilu je pukla. Ostao sam neko vreme sam, u mrklom mraku, i čekao da mi se lupanje srca smiri.

„Otišla vam je sijalica u kupatilu“, rekao sam, sedajući nazad za sto.

„Mora da nešto nije u redu sa strujom, već drugi put eksplodira sijalica u dve nedelje“, promrmlija je moj matori, brišući se salvetom. „Ide ti krv iz nosa, obrisi se.“

Posle ručka, meni neki đavo nije dao mira i počeo sam polako, izokola, da ispitujem čaleta i njegovu užu porodicu o Nadi.

„Baš je bilo dobro na slavi", rekao sam.

„Aha", složio se moj ćale.

„Jako mi je žao što nisam mogao da dođem", umešao se Baletić,
„Nezgodno je kad pola zemlje slavi istu slavu, he he."

„U odeljku za decu i omladinu bilo je fantastično", rekao sam.

„Da, mojim drugovima si baš bio zanimljiv", poverio mi se Dušan.

U tom trenutku pukla je sijalica u predsoblju. Svi smo se trgnuli, a moj ćale je opsovao.

„Šta je ovo, u pičku materinu!"

„Kolega, možda su ti postavili neke prislušne uređaje", kikotao se Baletić.

, I ona devojka je bila baš zanimljiva, kako se zvaše.. ", nastavio sam ja, ne obazirući se na dejstvo nepoznatih sila.

„Jao, opet ti curi krv", rekao je Dušan, „možda bi trebalo da odeš kod doktora."

„Bio sam kod doktora. Nego, ona devojka, kako se zvaše, Naca, Nada... "

„Nada, agent za nekretnine?" rekla je žena mog ćaleta.

„Ta, ta!" rekao sam, a sijalica u dnevnoj sobi je pukla, iako nije bila uključena.

„Iju!" vrisnuh je ćaletova žena.

„Jebo te bog, šta je ovo!" dreknuo je moj ćale.

„Pa, kad slaviš slavu a ne veruješ u boga", rekao sam mu ja, „Ta Nada, ona je jako zanimljiva.

Agent za nekretnine, kažeš?"

„Da, da, tog popodneva je došla i rekla da je čula da prodajemo stan, što je jako interesantno, jer nismo još ni oglas dali", prisećala se ćaletova žena.

„Ma, ovde i zidovi imaju uši. Garantovano su neke komšije čule kad smo razgovarali o tome", rekao je moj ćale, muvajući se ispod lusteru i sumnjičavo gledajući sijalicu, „na samom grlu je pukla...«

„I? I? Je l' vam procenila stan?" pokušavao sam da se držim teme.

„Pa, jeste, malo ga je pogledala, i onda smo je mi, onako, iz gostoljubivosti, pozvali da ostane na slavi, i ona ostade, bogami, do iza ponoći. I još nije htela da sedne s nama, nego je insistirala da bude u Dušanovoj sobi."

„Fina devojka, nije htela da nam bude na smetnji", rekao je moj ćale.

Onda se televizor uključio sam od sebe. Ponovo smo se trgli. Na programu su bile vesti.

„Predsednik Perua Alberto Fudžimori dao je otkaze zatočenim vladinim zvaničnicima u japanskoj ambasadi u Limi, zato što nisu u mogućnosti da obavljaju svoje poslove. Otkaze su dobili vrhovni zvaničnik za terorizam, šef bezbednosti, a umesto Mojsesa Pantohe, Fudžimori je imenovao novog predsedavajućeg u Vrhovnom sudu. Sva tri peruanska zvaničnika još uvek su zatočeni pobunjenika Tupak Amaru."

Ćale je ugasio televizor, a zatim održao kraći politički govor.

„Mogu da seru o tamo nekim Indijancima, a ne mogu ni da beknu o tome da se već mesec i po dana naša deca smrzavaju po beogradskim ulicama!"

Bilo je nešto iza dva i ja sam zaključio da je krajnje vreme da pođem na protest. Ćale mi je na rastanku dao sto dinara, „da mi se nađe".

&

Posle mitinga Koalicije „Zajedno“ išle su beskrajno patetične studentske demonstracije, koje su se završile šetnjom Knez Mihailovom, između kordona, koji su bili ponovo aktivirani već prvog dana 1997.

Čele i ja bojkotovali smo te šetnje, kao najgori oblik poniženja koji ljudsko biće može da doživi. Bolje je i da te batinaju na Terazijama nego da se šetaš odvratnom zaleđenom pešačkom zonom, dok govornari pod šlemovima likuju i samo čekaju da napraviš jedan pogrešan korak da bi te opaučili pendrekom po nosu.

Otišao sam kući da i kevi, koju nisam video nekoliko dana, čestitam Novu godinu.

„Zvala te je Vesna jedno četrdeset puta“, rekla mi je.

Taman sam pošao ka telefonu da pozovem Vesnu, a on je pozvonio.

„Rekla sam ti da ne moraš da ideš na kliniku“, rekla je Nada.

„Lep si šou priredila kod mog ćaleta.“

„Nisam ja ništa priredila, to si sve ti uradio.“

„Sta, kao ja sam razbijao sijalice i palio televizor?“

„Da, to je prava ljubav. Kad pucaju sijalice. Kad završiš s Vesnom, odmah da si se nacrtao ovde.“

Užasno mi nedostaješ.“

Vesna je i dalje bila nadržkana što sam joj naduvao kevu.

„Ti nisi normalan, žena ima slabo srce, je 1' hoćeš da odapne?“

„Od trave može samo. da joj bude bolje.“

„Ti nisi normalan čovek!“

„Kad se vidimo?“

„Svinjo!“ dreknula je Vesna i zalupila mi slušalicu.

v

Šestog januara ujutru me probudila Nada. Stajala je potpuno obučena pored kreveta i drmusala me.

„Ej, ej, probudi se!”

Kad sam otvorio oči, legla je preko mene i rekla mi:

„Danas ćeš da izvučeš svog prijatelja iz bolnice.”

„Super je što vodiš računa i o takvim stvarima”, promrmljao sam.

„U bolnicu uđi u sedam i dvanaest minuta. U hodniku neće biti nikog, pošto će sestre da budu u sobi 3, gde će Nenad Stanarčević da umre od srčanog udara. Idi u sobu broj 5 i uzmi invalidska kolica koja stoje pored vrata. Onda idi u sobu svog prijatelja, stavi ga na kolica i ogrni mu jaknu, koju ćeš uzeti u sobi 4 sa prvog kreveta levo, gde spava jedan debeli. Onda izbroj do deset i izguraj svog prijatelja napolje. Izađite na sporedni ulaz, stanite pored belog „juga” i sačekajte dvadeset sekundi. Onda idite pravo do Hrama, na paljenje badnjaka. Idi tačno osamdeset koraka, od zebre ka spomeniku Karađorđu i tu se zaustavi. A sad, moram da idem u samoposlugu da nam kupim nešto za doručak. Hoćeš pržena jaja ili sendvič sa šunkom?”

„Ne postiš?” pitao sam je. Nada se nasmejala i krenula napolje. „Čekaj, a Džeri, je 1' smem da ga vucaram tako po gradu? Ima neke trombove i neka sranja! I zašto koj' kurac da ga vodim na jebeno paljenje badnjaka?!”

„Sve će da bude u redu, videćeš!” viknula je ona i zalupila vratima.

Pretpostavio sam da je njen odlazak u samoposlugu bio signal da joj malo prekopavam po ormaru.

Otvorio sam ga, a tamo su, umesto knjiga i stripova, stajale grabulje. Desetak grabulja, metalnih i plastičnih, kratkih i dugačkih. U drugom

krilu ormara nije bilo ničeg, čak ni odeće. Zatvorio sam ormar i vratio se u krevet.

&

Ušao sam u Džerijevu sobu. Tamo je Bošković sedeo na krevetu i pušio cigaretu, a moj prijatelj ležao je ovog puta na leđima, pogleda uprtog u plafon. Onaj deda što spava na boku i dalje je spavao na boku, a onaj s jabukom je nestao.

„Aha, stiže konjica!" dreknuo je Bošković, „Tako je, majstore, borba protiv crvene zveri na sve moguće načine!" „Matori, šta radiš to?" zaprepastio se Džeri. „Vadim te odavde", rekao sam i pomogao mu da se pridigne. Izleteli smo iz Džerijeve sobe i uleteli u sobu broj 4, i ja sam s kreveta u kome je spavao nekakav debeli maznuo jaknu i dao Džeriju da se ogrne. Izbrojao sam do deset i izgurao kolica napolje. Izašli smo na sporedni ulaz i otišli do belog „juga". Tamo smo se zaustavili.

„Šta je, zašto smo stali! Matori, nemoj sad da odustajemo!"

„...deset, jedanaest, dvanaest... čekaj bre! Četrnaest, petnaest..."

Dok sam brojao, pored nas je protrčalo nekoliko doktora i uletelo u zgradu intenzivne nege. Niko se nije ni okrenuo ka nama. Onda sam ponovo počeo da guram kolica. Skrenuli smo u General Zdanovljevu, a zatim ka Hramu. Gurao sam kao lud.

„Matori, uspori malo, riknuću od ovog ledenog vazduha!" bunio se Džeri.

Izbili smo ubrzo na Karađorđev park. Gomila sveta išla je ka hramu svetog Save, gde je trebalo da se pale badnjaci. Na trenutak sam se zapitao šta je Nada ovim htela da postigne. Da dobijem nervni slom od licemernih popova i licemernih vernika? Da Džerija ubije promaja? Ipak, njeno uputstvo za bekstvo sa intenzivne nege bilo je toliko perfektno da sam jednostavno morao da ga poštujem do kraja.

„Matori, ako misliš da će ovo da me oraspoloži, gadno si se zajebao. Ja sam mislio da odemo među neke cice, u neko zezanje...”

„Umukni!” dreknuo sam i Džeri je ućutao. Prešli smo ulicu i ja sam počeo da brojim korake. Posle tačno osamdeset, zaustavio sam kolica. Stajali smo usred neke šikare, oko nas su blejali ljudi sa badnjacima u rukama i žene s maramama na glavama. Kao i uvek, kad bih bio suočen sa bilo kakvim narodnim običajima, bilo me je sramota od samoga sebe. Bilo mi je žao i Džerija. Otkako sam se kod semafora izdrao na njega, nije ni beknuo.

„Momak, izvini što sam se drao na tebe”, rekao sam mu i potapšao ga po ramenu.

„Ma, u redu je. I ja sam našao da izvoljevam. Toliko si bio dobar da me izvučeš iz one grobnice, a ja još zakeram. Ne, ja se tebi izvinjavam, matori.”

Dok mi se Džeri izvinjavao, mene je ponovo uhvatio onaj užasni osećaj da me neko gleda. Imao sam čak i neku nejasnu viziju šta je. Bila je to grdosija, visoka preko tri metra, s ogromnim kandžama i crvenim očima, čiji je svaki dah oduzimao tri godine života, čiji je svaki osmeh oduzimao ceo život.

Stresao sam se.

„Matori, šta je to sad? Tresu mi se kolica!” rekao je Džeri i okrenuo se. „Matori! Piči ti krv na nos kao da si ušmrkao tri kile kokaina!”

Obrisao sam nos rukavom od kaputa i okrenuo se. Iza mene nije bilo nikog. Barem ne nekog ko je visok tri metra i bljuje vatru. Bile su tu žene i deca i ljudi i svi su izgledali manje-više bezopasno. Ipak, ja sam osetio kako je moje čudovište skočilo na obližnje drvo i odatle nas posmatra. U daljini se video zapaljeni badnjak i crne senke kako ga sa strahopoštovanjem gledaju. Čulo se pojanje, pošto su valjda nabavili i nekakav razglas i sve je podsećalo na pravoslavnu varijantu „Rolingstonsa” u Hajd parku. Meni moje čudovište nije dalo mira i ja sam se sve vreme osvrtao, iščekujući ga. Zatim sam

ugledao nešto još gadnije od čudovišta. Desetak metara iza nas stajala je Džerijeva riba s nekim majmunom u vijetnamci.

Barem sam ja mislio da mu je i dalje riba.

„Džeri, kako ti je Sanja?”

„Obilazi me bar tri puta nedeljno. Super je Sanja, ja bih sebi odavno našao novog tipa.”

Sanja i taj konj su se pripili jedno uz drugo i zaljubljeno gledali jebeni badnjak na lomači. Sta li je toj veštici bilo u glavi, da mi je samo znati. Dečko joj trune u bolnici, a ona s nekakvim kretenom ide ni manje ni više nego na doček nekakvog jebenog Božića. Popizdeo sam. Došlo mi je da se zaletim i polomim im glave. Doduše, taj nije izgledao ni najmanje naivno, bizgov od najmanje metar devedeset, s vratom kao u vola. Verovatno bi on meni polomio glavu. Nisam znao šta je koj' kurac Nadi značilo da nas ovako navuče. Razmišljao sam nekoliko sekundi i na kraju odlučio da poštedim Džerija loših vesti.

„Matori, pa ovo i nije tako loše. Izgleda, nekako, jebem li ga, svečano.”

„Ne lupetaj, šta ima svečano u loženju vatre ispred najpromašenije investicije na Balkanu? Pomisli samo kolike bi intenzivne nege mogle da se izgrade od para ukrkanih u ovo čudo.”

„Pa, matori, što si me onda koju pičku materinu ovde doveo!” dreknuo je Džeri.

Taman sam hteo da ga odguram sa tog sablasnog mesta, kad me je neko uhvatio za ruku.

„Ne, ne, da li si normalan! On mora da sazna!” siktala je Nada, a smeđe oke caklile su joj se u mraku.

Odvukao sam je malo u stranu, da Džeri ne čuje naš razgovor.

„Šta, bre, da sazna, zašto da sazna? Na sve sranje, još mu i to treba!"

„Kako si tako glup, bre! Pa njemu i jeste sve lošije i lošije zato što duboko u sebi zna šta se dešava, ali ne može do toga da dopre. Pod hitno da okreneš ta kolica, dok ovo dvoje nisu otišli da se jebu!"

„Čekaj, ako nije zapisano da ja treba da okrenem ta kolica, onda ih neću ni okrenuti, a ako je zapisano, onda ću ih okrenuti. A ja, vidiš, neću da ih okrenem."

„Hoćeš, okrenućeš ih!" pobesnela je ona.

„Neću i tačka!"

„Onda ću ja da ih okrenem!"

„Okreni ih, boli me kurac!"

Nada se grizla za usnu.

„Ne mogu ja da ih okrenem! Potrebno je da ti budeš uz njega, dok bude gledao to sranje."

Gledala me je gotovo uspaničeno.

„Hoćeš da kažeš da prema onome što je zapisano, ja neću da okrenem ta kolica?"

Nada je grizla usnu i gledala me očima deteta koje odgovara matematiku.

„Hoćeš da kažeš da imam priliku da promenim budućnost? Samo reci jedno jebeno 'da' i ja ću da odem i okrenem smrdljiva kolica, pa nek' bude i jebeni smak sveta. Neće mnogo toga da mi propadne."

„Matori, jesi video kako piče varnice, zapaliće se neka zgrada! Je 1' će onda da naplate štetu od osiguravajućeg zavoda, ili će možda bog da im plati, he he!" mudrovao je Džeri, tri metra iza nas.

Nada je jedva primetno klimnula glavom. E, to mi se već dopalo, da pokažem bogu ko je gazda.

Otrčao sam do Džerijevih kolica i okrenuo ih pravo ka Sanji i njenom mladom mutantu, koji su se upravo sočno žvalavili pod svedošću zapaljenog badnjaka i uličnih sijalica. Čak sam Džerijevu glavu usmerio pravo ka njima.

„Matori, šta sad koj' moj...“, zaustio je on, ali kad je video prizor ispred sebe, reči su se izgubile u Badnjoj večeri. Pogledao sam pobedonosno ka Nadi, ali nje više nije bilo tamo. Džeri me je pogledao plačnim pogledom.

„Matori, šta je ovo?“

„Terapija“, odgovorio sam mu.

„Drage kolege, čast mi je da vas obavestim da je naš dekan pismom podržao studentski protest!“

dreknuo je Baletić. Bilo nas je četrdesetak u amfiteatru. Desetak je zatapšalo, a Čele je zaurlao: „Rano se setio!“. Baletić je nastavio: „Drage kolege, imam čast i da vas pozovem da učestvujete u akciji 'blokadom na blokadu', koju organizuje 'Studentski protest 1996/97'. Cilj nam je da istrajemo, dok god se ne uklone kordoni sa ulica. Trista studenata, podeljenih u plavu, crvenu i belu grupu danonočno će stajati ispred policijskog kordona. Za dežurstva se možete prijaviti na platou.“

Kad smo krenuli u šetnju, Baletić mi je prišao.

„Pretpostavljam da će fanatik kao ti učestvovati u akciji.“

„Svako glupiranje i bekeljenje ispred pandura samo ojačava režim. Ne učestvujem u tim sranjima.“

„Ja hoću da učestvujem“, rekla je Tamara.

„Pa, prijavi se na platou“, odjebao ju je Baletić i odvuкао me malo na stranu, „Znaš šta, Inicijativni odbor protesta našeg fakulteta planira da izvede nekoliko akcija na samom fakultetu.“

„Ako ćemo da zapalimo čitaonicu, sa sve onim govnama što u njoj uče, ja sam za.“

„Ne, ne, čekaj. Planiramo da ovih dana započnemo kampanju protiv Saveza studenata Pravnog fakulteta. Sta znaš o Savezu studenata?“

„Ništa.“

„To ti je zapravo sve sam podmladak SPS-a, koji organizuje letovanja, zimovanja, koji naplaćuje ZPU. Obrću velike pare, zloupotrebljavaju svoj položaj. Jednom rečju, lopovi.“

„A ko ih je tu postavio?“

„Sami su se postavili. Ima ih koji imaju i preko tri banke. Neće da diplomiraju samo da bi mogli i dalje da koriste svoje pozicije u Savezu studenata.“

„Zvuči kao Džimi Hofa.“

„E, mi tu mafiju nameravamo da raskrinkamo, da ih smenimo, pa da organizujemo prve slobodne izbore za Savez studenata. Trebaju nam dobri operativci.“

Neka kola su prozujala pored nas i kroz otvoren suvozački prozor doletela je psovka. Uzeo sam jedan kamen, koji sam baš za te prilike držao u džepu, i gađao ih.

„Razmisli dobro o ovome. Pronađi još dva, tri čoveka od poverenja, Čeleta ili tako nekog, pa mi se javi. Sve ovo je, naravno, najstroža tajna“, rekao je Baletić i zbrisao na začelje naše bedne kolone.

„Šta hoće ta ćorava uštva?“ pitao me je Čele.

Pomislio sam kako bi rušenje tog usranog Saveza studenata bilo veoma korisno, ako ni zbog čega drugog, a ono da pokažemo zube tom odvratnom fakultetu i njegovim smrdljivim studentima. Objasnio sam Čeleru kako stvari stoje, malo revolucionarnije nego Baletić meni, i rekao mu kako mislim da bi trebalo da učestvujemo u prevratu.

„Naravno, burazeru! Prvo da očistimo u svom dvorištu! Jebaćemo mater tim lopužama, gde treba da potpišem?”

Na moje iznenađenje, Tamara se na platou stvarno prijavila za dežuranje ispred kordona.

„Prodaćeš ih kao što si nas prodala za Kragujevac”, zajebavao sam je.

„Ne. Ostaću ispred pandura koliko god bude potrebno! Ovako ću se iskupiti za Kragujevac”, rekla je ponosito, a ja sam resio da i nju uvrstim u Baletićev poduhvat. Onda sam otišao i do Dejana K., koji je zastavu Pravnog odneo za praznike sa sobom u Valjevo i vratio je nazad. Čak je zbog nje dobio i nekoliko šamara od nekih pandura. Preneo sam mu Baletićeve planove, a Dejan K. je oduševljeno prihvatio.

„Jao, super, pa da u kancelariju Saveza studenata stavimo našu zastavu”, rekao je.

Dok su oni blejali na platou, ja sam otrčao u kafe, pretpostavljajući da ću tamo pronaći Baletića.

Sedeo je uobičajeno za svojim stolom, sa svojim uobičajenim uštogljenim drugarima. Video me je, ali nije hteo da ustane, već me je rukom pozvao da im se pridružim. Napravili su malo mesta i ja sam se ugnjezdio između njega i nekog debelog u kariranoj košulji. Baletić me je predstavio.

„Znam ja tebe, ti si onaj s kamermanom”, rekao je karirana košulja.

„Kako si još uvek na slobodi, jebote?" rekla je neka debela riba. Od silnog sedenja u kafeu i planiranja akcija, svi su bili dobro podgojeni.

„Slušao sam onaj tvoj govor o crkvi. Opako. Retko ko ima muda da tako pljuje po njima", rekao je novi debeli, u somotskom sakou.

„Samo sam rekao šta mislim", odgovorio sam ja.

„Njegova ekipa će nam pomoći oko Saveza studenata", svečano je objavio Baletić, „ja garantujem za njih."

„Okej", rekao je karirana košulja, koji je očigledno bio glavni, „smisli neki dobar slogan za letke protiv Saveza studenata i mi ćemo ti dati pare da ih napraviš", rekao mi je.

„Savezu, gde su ti studenti?" lupio sam ja, a oni počeli da tapšu.

„Suvi talenat, rekoh vam ja", ponosio se Baletić.

Debeli u kariranoj košulji izvadio je butku para iz džepa. Bilo je tu više nego što sam ja video za poslednje dve godine.

„Koliko ti treba za recimo pet stotina letaka? A? Sto dinara, dvesta? Evo ti trista, pa kupite i neki selotejp", rekao je on i dao mi tri plave novčanice. Za jebelih petsto fotokopija bilo je dovoljno manje od sto dinara. Uzeo sam lovu i rekao im da moram da siđem dole, da vidim šta mi radi društvo. Na izlazu iz kafea sudario sam se s Nadom.

„Otkud ti?" pitao sam je nepoverljivo. Pretpostavio sam da se nešto dešava, čim se tako iznenada pojavila.

„Ja? Onako, nedostajao si mi. Htela sam da vidim kako je na demonstracijama, odavno nisam bila."

„Odvratno je. Studenti izigravaju budale."

„A je P ideš i u šetnju?"

Kako da joj odgovorim na to pitanje? Ako ona kaže da idem, onda idem. Nada je, međutim, izvadila svoj veliki svežanj ključeva i zvecnula njime.

„Samo malo, do mitinga u tri, a?“ smeškala se. Otrčao sam do Čeleta i rekao mu da ćemo se naći u tri, na stanici 'dvadeset šestice'. Zatim sam mu dao i sto kinti.

„Ej, ajde da napraviš petsto letaka na kojima piše 'Savezu, gde su ti studenti'. Ti imaš kompjuter.“

„Tako glupavu rečenicu jedino je Baletić mogao da smisli“, promrmljao je on i strpao lovu u džep.

Nada me je ovog puta odvela u neki stan na Kosančićevom vencu. Stan je, kao i onaj u Jevremovoj, bio prazan, a termoakumulaciona peć je radila. Svukli smo odeću, a Nada me je povela u kupatilo, gde nas je čekala puna kada. Legli smo u nju i to mi je bilo tek treće kupanje od onih nogu u laboru, posle Kragujevca. Bio sam mala štrokava buva, izgadnela zbog nestašice dobre krvi u zemlji.

„Rušite Savez studenata, a?“ pravila se Nada blesava.

„Reci“, promrmljao sam.

„Ništa, ništa. Samo sam konstatovala“, rekla je ona i počela da me prska sapunicom.

„Sta nije u redu sa rušenjem Saveza studenata?“

„Ništa, bre, sve je u najboljem redu, treba tim komunjarima pokazati“, kikotala se, duvajući mi sapunicu u lice i ja sam zaključio kako razgovor o Savezu studenata tu treba i da se završi. Počeo sam ispod vode da milujem Nadine butine. Ona je zabacila glavu i duboko uzdahnula. Prevlačio sam prstima preko nakostrešene mekane kože, malo vrteo kažiprst po Nadinom pupku, zatim ga povukao gore, preko jedva primetnih pojaseva salceta na stomaku. Malo sam njime vrteo po obodima najlepših sisa na svetu, a onda

sam ga izvadio na površinu i pustio da se sunča na ključnoj kosti i skače u vodu sa naježenih tamnih bradavica. Nada je zatim vrisnuh, toliko jako da je sijalica u kupatilu pukla, a meni se u momentu spustio.

„Sta bi?“ pitao sam mrkli mrak, a onda sam osetio kako se ona okreće po kadi, prosipajući vodu unaokolo. Zatim se njen vreo dah stvorio ispred mene. Zgrabila me je za glavu i počela divljački da me ljubi i ujeda. Režala je, urlikala i stenjala, a ja sam joj kažiprstom trljao kao kamen tvrdi klitoris, pokušavajući da izvedeni kakav-takav kontranapad. To ju je, međutim, još više raspalilo i ona me je zgrabila za kukove, podigla iznad površine vode, natakla se i onda smo tako spojeni bućnuli nazad u more šampona i moje šroke.

Posle jednog sata najdivljačnijeg seksa koji je uži centar Beograda ikada zabeležio, Nada je kao oparena skočila iz kade i otvorila vrata od kupatila. Svedo je grunulo unutra.

„Deset do tri je, moraš da ideš“, rekla je.

„Ne, ne, čekaj da završimo. Jebeš demonstracije!“ pobunio sam se ja, a ona mi se unela u lice.

„Da više nisam čula to. Moraš na demonstracije, ti si demonstracije, nemoj da ti sad popušta entuzijazam!“ drala se.

„Ne popušta mi ništa, samo sam hteo da završimo. Ne volim kad ne završim s tucanjem!“

„Kad se završi miting, vrati se ovamo. Cekaću te“, rekla je i počela da me izvlači iz kade.

U deset do jedan iza ponoći, posle punih sedam sati tucanja, ja sam konačno svršio. Jednom sam pročitao da erekcija duža od šest sati može da izazove trajno oštećenje polnog organa, ali me nije bilo briga. Posle takvog tucanja, polni organ mi više nije ni bio potreban. Voda u kadi se ohladila još u šest posle podne, pa smo prešli na patos, pa je u osam počelo da nas žulja, pa smo rasprostrli odeću i

legli na nju, pa je u deset i to počelo da nas žulja, pa smo isključili TA peć i Nada je sela na nju i raširila noge, a ja sam je tucao stojeći na patosu. U pola jedanaest počeo sam da se klizam, pa se Nada okrenula na peći i naguzila. Nije bilo roletni, a svetio u stanu bilo je upaljeno, tako da je svaka budala s ulice mogla da vidi Nadino telo u grčevima, njenu plavu kosu, njene predivne grudi i jebozovna ramena, mokra od znoja. Bili smo iznureni, izgrebani, u crvenim pećatima i modricama. Onda mi je ona, u dva minuta iza ponoći, rekla da sednem na patos. Četrdeset osam minuta kasnije, ja sam konačno svršio, uz neljudske krike i grebanje Nadinih ramena i klizavog parketa. Udario sam glavom o patos, a Nada je odmah ustala i počela da se oblači.

„Baš smo odužili“, rekla je.

„Odužili?! Tiicali smo se duže nego što ću se ikada u životu više tucati!“ mumlao sam ja, s patosa.

„Tucaćeš se devet sati i trideset sedam minuta, drugog aprila 2005. godine.“

„S kim?“

„Ajde, oblači se, moraš da kreneš!“ rekla je ona.

„Gde, bre, da krenem?“

Prišla je i počela da mi oblači čarape.

„Blokadom na blokadu. Ajde, ajde, sarađuj“, stenjala je, pokušavajući da navuče čarapu na moju mlitavu nogu. Bio sam na samrti, bio sam gladan, žedan, isceđen. Ali, Nada je insistirala da odem pred kordon i verovatno je imala dobar razlog za to.

„A ti, je 1' hoćeš i ti sa mnom?“ pitao sam je.

„Šta ću ja tamo? Ja nisam student“, rekla je, oblačeći mi majicu.

U jedan sat i tri minuta izašli smo iz stana. Ispred zgrade, Nada me je poljubila i otišla ka Brankovom mostu. Ja sam se, gladan i iznuren, teturao po hladnoj beogradskoj noći. Ušao sam u pekaru i od demonstrantskih para kupio sebi dve picete od dinar i po. Moja prva pronevera. Izašao sam na Knez Mihailovu, sišao na plato i seo na mesto gde su nekada davno sedeli beogradski hipici, pre kafića, pre stolova, pre protesta, kada su na tom mestu bili samo Filozofski, flaše vina i smrad marihuane. Proždrao sam picete i pripalio jedan od džointa, koje sam nosio sa sobom za prvu pomoć. Na drugom spratu Filozofskog gorela su sveda. Tajni demonstrantski krugovi kovali su nove planove. Ustao sam i krenuo ka Kolarčevoj. U jedan i osamnaest, bacio sam filter od džointa i ušao među studente koji su duvali u pištaljke, čavrljali i zevali u mali vatrogasni kamion koji je gasio požar u jednoj zgradi, odmah pored.

Pitao sam nekog magarca sa cirkuzantskom kapom šta se događa, a on mi je rekao da je iz nekog stana počeo da kulja dim i da su došli vatrogasci. Oko studenata su stajali fotoreporter i kamermani, a preko puta njih kordon imbecila sa šlemovima i pendrecima. Prošarao sam malo pogledom po rulji i bez greške snimio Tamani, koju je opselo nekoliko tipova sa zastavom Rudarsko-geološkog. Bila je ubedljivo najbolja riba u toj gomili luzera. Probio sam se do nje, a kad me je ugledala, obesila mi se oko vrata i izljubila po obrazima i čelu.

„Evo ga najveći luđak Pravnog fakulteta“, rekla je svojim udvaračima.

„Ne preteruj, Čele je bar triput veći luđak od mene“, rekao sam.

„Ali si ti slađi“, odgovorila je Tamara i kao grom iz vedra neba poljubila me pravo u usta. Glupavo sam se nasmejao, svestan da je Nada veoma dobro videla šta se desilo, svestan da je Nada veoma dobro videla šta će se desiti. U tom trenutku, dogodilo se nešto na šta niko nije računao. Panduri su se odjednom okrenuli i otišli. Studenti su nekoliko trenutaka stajali, misleći da je u pitanju pandurska smena, ali kad su shvatili da je ispred njih samo pusta ulica, počeli su da jurcaju njome kao pomahnitali, da vrište, da

skaču, da psuju, da se hvataju za jaja i čupaju kose. Njihovoj sreći nije bilo kraja. I Tamara je počela da vrišti i da mi se besi oko vrata i da me grli i bio je idealan trenutak da se poljubimo i mi smo se poljubili.

Stajali smo nasred ulice i žvalavili se, dok je vatrogasni kamion pored nas gasio požar, a kolona studenata polako kretala u ponoćnu šetnju. Usrao sam se od straha. Nije mi bilo do ljubljenja s Tamarom, pogotovo posle sedam sati seksa sa Nadom iz zone sumraka, ali nekako nisam mogao da odolim tim ustima i toj crnoj kosi i tim plavim očima. Kad takva riba hoće da se žvalavi s tobom, odbijanje nije opcija. Kad sam nekako izvadio jezik iz njenih usta, Tamara me je povukla ka koloni, a ja sam se kao lud osvrtao, čekajući da se iza nekog ugla pojavi Nada i pogodi me gromom. Uleteli smo u rulju koja je vrištala i pištala i udarala u bubnjeve i šerpe. Tamara me je uhvatila za dupe.

„Kad se završi šetnja, možemo do mene“, rekla je.

&

Studenti su, posle uspešnog probijanja kordona, jedva dočekali da sebi u petak daju slobodan dan.

Sedeo sam kod kuće, potpuno van sebe. Bio sam neverovatan, nije mi uspelo da ostanem veran čak ni posle obaranja opštinskog rekorda u trajanju seksa. Istini za volju, kad je studentska kolona prolazila pored moje zgrade, neopaženo sam se iskrao i zbrisao kući. Zaspao sam oko četiri, a probudio sam se u šest, iščekujući telefonski poziv od Nade, iščekujući telefonski poziv od Tamare. Telefon je pozvonio u sedam. Preplašeno sam podigao slušalicu. Nadrkani muški glas pitao je da li sam tu, i ja sam pretpostavio da se to javlja bog da mi jebe mater. Em sam pljuvao po njegovim zemaljskim ispostavama, em sam jebao njegovo najneverovatnije delo, em sam varao njegovo najneverovatnije delo. Bio sam mu prvi na spisku za odstrel.

„Da, ja sam“, rekao sam bojažljivo.

„Kad ti misliš da se pojaviš u vojnom odseku?“ dreknuo je.

„Nikad“, rekao sam, osokoljen što je u pitanju bio samo još jedan Miloševićev pas.

„Kako, bre, nikad, pa svi tvoji vršnjaci su još pre četiri godine obavili lekarske preglede i regrutaciju!“

„Boli me baš kurac. Mene nikada nećete videti.“

„Poslaću ti policiju na vrata!“

„Već ste je slali, ali srce koje su vam doneli nije bilo moje, već od jelena, ubijenog duboko u šumi.“

„Šta? Ti si lud!“

„Ti si drugi koji mi to kaže u poslednjih sedam sati, ali s tobom neću da se žvalavim.“

Spustio mi je slušalicu.

Zatim sam drhtao i prevrtao se po krevetu, gledajući kako se sivilo dana probija kroz roletne. U

deset sati, telefon je ponovo pozvonio. Bio je to Baletić.

„Odakle ti moj broj?“

„Od tvog ćaleta“, rekao je, „jesi uradio letke?“

„Radim na tome. Biće gotovi do ponedeljka.“

„Super. Danas nema protesta, je 1' znaš?“

„Znam, bio sam noćas.“

„Stvarno? Kad je probijen kordon?“

„Ne, nego kad su se panduri povukli. Ona šaka jada ne bi bila u stanju da probije ni najlon kesu.“

Baletić se smeja. Blago njemu kad je mogao da se tako slatko smeje.

Telefonskih poziva tog dana više nije bilo i ja sam u pola tri bojažljivo izašao napolje. Očekivao sam da naletim na Nadu na svakom ćošku, od svake ribe na ulici mislio sam da je ona. Plašio sam je se.

Na Trgu sam počeo da se pribojavam i susreta s Tamarom. Najpre se pojavio Čele.

„Evo, burazeru, da vidiš kako izgledaju“, rekao mi je, a ja pojma nisam imao o čemu govori. Iz džepa je izvadio jedan mali letak, na kome je pisalo „Savezu, gde su ti studenti“. U potpisu je stajalo „Studentski protest“. Debela crna slova na belom papiru, ništa spektakularno, ali upečatljivo.

„Promašio si profesiju“, rekao sam mu. „Imaćeš petsto komada u ponedeljak.“ Onda je došla Tamara. Poljubila je Čeleta u obraz, a mene u usta. Ovaj me je zabezeknuto pogledao. „Gde si ti sinoć nestao?“ pitala me je. „Nisam ja nestao, ti si nestala.“

„Nemoj da se praviš lud, sve vreme smo bili iza zastave Rudarsko-geološkog, i samo te odjednom više nije bilo! Sta radiš danas posle protesta?“

Nije bilo druge nego primeniti staru dobru taktiku besomučnog izmišljanja najglupljih mogućih izgovora da se s nekim ne bih video.

„Idem da posetim druga u bolnicu.“ „Onog motociklistu?“

Svi su znali za Džerija, toliko dugo je ležao na intenzivnoj nezi.

Posle mitinga, narod je krenuo Kolarčevom, i tamo se, kao i obično, pojavio kordon. Odradio sam svoju uobičajenu dozu urlanja na pandure i otišao kod Džerija u bolnicu, kako bar u nečemu ne bih

lagao i varao. One kobne večeri, Džeri je krenuo da kotrlja kolica ka Sanji i njenom prijatelju i da urla: „Zar na Božić, kurvo! Zar na Božić!“. Koliko je bilo tragično, toliko je bilo i smešno i ja sam ga uhvatio za kolica i rekao mu da ne pravi budalu od sebe. Onda mi se on uhvatio za kaput i počeo da plače, a Sanja i njen pavijan su se za to vreme izgubili u mraku. Džeri me je potom zamolio da ga vratim u Urgentni. Povratak je bio mnogo teži od odlaska, budući da nisam imao precizne instrukcije kuda da guram kolica, gde da se krijem i do koliko da brojim.

Tog dana sam, nekim čudom, ubo vreme za posete. Sestra me nije ni pogledala, a kad sam ušao u Džerijevu sobu, sačekalo me je iznenađenje. Džeri je, obučen, sedeo na svom krevetu i čitao „Zagora“.

Bošković je, međutim, u svom krevetu ležao, bez svesti, sa infuzijama zabodenim u ruke.

„Matori!“ obradovao se Džeri i zagrlio me.

„Šta je njemu?“ pitao sam ga.

„Niko ne zna. Samo je odjednom zakovrnulo. Prikačili su ga na aparate, kažu da neće dugo.“

Pitao sam ga zatim otkud ta iznenadna promena, a Džeri mi je objasnio kako su ga osmog januara pregledali i zaključili da mu je odjednom mnogo bolje.

„Idem kući, čekam matorog da dođe po mene“, rekao je.

„Ćaleta?“

„Ne bre, matori, matorog! Matorog sa Ceraka.“

Matori sa Ceraka, nekakav Džerijev ortak iz srednje škole, došao je posle petnaestak minuta i nas trojica smo otišli, ostavivši Boškovića samog u sobi.

Pitao sam kevu da li me je neko zvao dok nisam bio kod kuće, a ona mi je rekla da nije i ubacila jednu opasku o čistoći mog kaputa. Sad me više nije bio strah da li će me Nada zvati, bio me je strah zašto ne zove. Nedostajala mi je. Gubio sam Nadu zbog svoje odvratne prljave nezajažljive kite i jezika nesposobnog da se kloni tuđih usta. U osam i deset pozvala me je Tamara.

„Je li, jesi se ti tucala možda s nekim narkomanom sa Banovog Brda, 1994?“ bio sam direktan.

„Molim? Odakle ti to?“

„Jesi li ili nisi?“

„Jesam. Je l' taj smrad nešto srao?“

„Kako si mogla da se jebeš sa smrdljivim narkomanom, jebiga! Nije te bilo strah da li ćeš nešto da nakačiš?“

„Nisam ni razmišljala o tome. A ti kao razmišljaš o tome kad se s nekim jebeš?“

Na svaki način sam sebi pokušavao da zgadim Tamani, na svaki način sam pokušavao da je ne kresnem, a Nada mi uopšte nije pomagala.

„Hoćeš li ti da se vidimo ili nećeš?“ pitala me je Tamara i, gledano iz svakog mogućeg ugla, kad sam se već upleo u sve to sranje, red je bio i da ga privedem kraju.

„Hoću.“

„Ajde, dolazi onda. Sama sam kod kuće.“

Deo love za letke potrošio sam na kurtone. Sebe sam ubedio da picete i kurtoni nisu bili pronevera u pravom smislu te reči. Valjda je Baletiću i debelima stalo da im glavni operativac bude zdrav i sit.

Kupio sam tri komada i to najskuplja. Jedno je kad se jebeš s nekim o kome ništa ne znaš, a drugo je kad se jebeš s nekim za koga ti je vanzemaljsko biće reklo da ima hepatitis.

Tamara je živela u prastaraj dorćolskoj zgradi. Bila je to ogromna gajba, i bilo je neobično kad uđeš prvi put u sobu osobe s kojom već skoro dva meseca svaki dan deliš dobro i zlo na ulici. Tamara je u sobi imala mali televizor, stub, prastari debeli ormar, radni sto i mali dečji krevet. Bili su tu i uobičajeni devojački poster i sa nabildovanim tipovima u crno-belaj tehnici.

Seo sam na krevet, a Tamara nije časila ni časa. Sela je pored mene i počela da se umiljava. Nisam ni deset minuta bio kod nje, a mi smo se već skidali.

„Ej, nemoj ništa da se plašiš. Ja to s tobom samo onako, kolegijalno“, rekla je, otkopčavajući mi dugmad na košulji. Posle skoro mesec dana, tog prepodneva sam skinuo svoju čuvenu belu majicu i stavio je u korpu s prljavim vešom.

„Je l' Super“, mumlao sam.

„Pa, da. Mislim, sladak si i skroz si blesav, šteta bi bilo da se ne kresnemo.“

Nešto, međutim, nije štimalo. Nikako da mi se digne. Bila je to Tamara, svuda po meni, drhtala je i grebala me i šibala me svojom crnom kosom, ali ja uopšte nisam bio u tom filmu. U jednom trenutku, odmakla se od mene i nakrivila glavu.

„Opet ti curi krv iz nosa, jebote.“

Uzeo sam košulju i nabio je ispod nosa, a prvi znaci panike javljali su mi se u leđima. Trnje i znoj.

Nada je bila tu negde, vrebala je, stajala je u mračnom hodniku Tamarine zgrade, čekala da izađem, pa da mi nekom od svojih sablasnih grabulja odere kožu s leđa.

Otišao sam u Tamarino kupatilo. Bilo je to ogromno kupatilo, kao iz horor filmova, sa prastarom kadom i prastarom WC šoljom i ogromnim prozorom s rešetkama. Otišao sam do kade da se umijem.

Pustio sam vodu, a sijalica u kupatilu je pukla. Trgnuo sam se. Spolja je dolazilo taman toliko svedosti da kupatilo načini sablasnim u pičku materinu. Okrenuo sam se polako i našao se oči u oči sa milionom najstravičnijih senki. Od peškira na vratima učinilo mi se da su nekakav grbavi čovek, a od veš mašine da su tri debela deteta sa odsečenim glavama. Onda je nešto napolju sevnulo i celo kupatilo dobilo je na tren plavičasti sjaj i ja sam bio siguran da sam video Nadu kako čuči u ćošku, između kade i prozora. Izleteo sam iz kupatila, a krv mi je curila niz bradu. Uleteo sam u Tamarinu sobu. Ležala je polugola na svom krevetu, a kad me je videla, uzviknula je: „U jebote, kao u onom filmu!”

„Biknula ti je sijalica u kupatilu”, rekao sam, a Tamara je ustala i počela ispitivački da me posmatra.

„Sad ću da pozovem našeg kuma, popa”, rekla je i zgrabila telefon.

„Ne, samo ne popa, molim te! Evo, prolazi, gledaj!”

Nije, međutim, bilo znakova bilo kakvog prolaska. Teklo je i teklo i ja sam znao da je Nada tu negde. U kupatilu, u ormaru, ispod kreveta. Počeo sam mahnito da se oblačim, osvrćući se na sve strane.

„Čekaj, bre, sedi malo, da ti prođe krvarenje. Trebalo bi da odeš kod doktora zbog toga.”

„Bio sam kod jebenog doktora! Nije mi ništa!”

Zapertiao sam čizme, obukao kaput i prišao Tamari da je poljubim za rastanak. Ona se gadljivo izmakla.

„Izvini”, promrmljao sam. Zatim sam razmišljao kako da izađem napolje, kuda, kojim putem, a da ne riknem od straha. „Je 1' mogu

kroz neki prozor napolje?"

„Stvarno si lud“, nasmejala se Tamara, otišla u spavaću sobu svojih roditelja i otvorila prozor.

Ispred mene je pukla Ulica cara Dušana, i ja sam, budući da smo bili u prizemlju, bez razmišljanja iskočio kroz prozor i počeo da trčim za tramvajem koji je stajao na stanici preko puta. Na stanici na kojoj sam sreo Nadu posle povratka iz Kragujevca.

Bio je planiran veliki doček srpske Nove godine na Trgu Republike u organizaciji Studentskog protesta. Baletić, Čele i ja našli smo se na fakultetu u podne i Čele je iz jedne kesetine izvadio gomilu letaka.

„Bravo, momci“, pohvalio nas je Baletić. „Ajde sad da rasturimo to po fakultetu.“

Naredna dva sata jurcali smo hodnicima Pravnog, urlali i bacali letke. Uleteli smo i dva puta u čitaonicu i poremetili koncentraciju luđacima, dovoljno bezobraznim da usred studentskog protesta dolaze tu i uče. Bilo je prepuno, smrdelo je na znoj i strah, nabili su glave u knjige, a mi smo trčali okolo i bacali im letke po glavama. Onda nas je Baletić odveo u klub fakulteta „Bona fides“.

„Ovde im je baza“, rekao je u poverenju i pokazao nam neka tri magarca koja su sedela za šankom.

„Ono tamo je Goran Bakić, predsednik Saveza studenata, onaj u crnoj jakni je Miša Dimitrijević, to im je potpredsednik, a onaj matorac je Mileta Avramović, sekretar.“

Ta trojica su pili pivce i gledali fudbal na TV-u koji je visio s plafona. Bolelo ih je uvo za ceo svet.

U „Bona fidesu“ je bilo svega desetak gostiju, uglavnom morona iz čitaonice, koji su došli da popiju kafu između dve ture bubanja. Promuvali smo se i na svakom stolu ostavili po nekoliko letaka. Čele je otišao do naših neprijatelja i stavio im letke na šank. Taj

Dimitrijević uzeo je jedan i nekoliko sekundi gledao u njega. Onda ga je stavio nazad na šank i vratio se fudbalu. Ostali nisu ni trepnuli.

Izašli smo iz „Bona fidesa“, a Baletić je zadovoljno trljao ruke.

„E, sad znaju da smo im objavili rat. Nema više mirnog sna za njih“, smeškao se.

„Nisu mi izgledali kao da ih je mnogo dotaklo“, rekao je Čele.

„Dotaklo ih je, veruj mi da ih je dotaklo.“

Ispred fakulteta, Baletić nam je dao saopštenje sa sednice Nastavno-naučnog veća Beogradskog univerziteta, koja još nije bila završena. „Raspravljajući o načinima na koje bi trebalo sprovesti normalizaciju na fakultetima Univerziteta u Beogradu, Nastavno-naučno veće Univerziteta u Beogradu je zaključilo da daje podršku studentskim zahtevima koje su prihvatili potpredsednici Vlade Srbije i ispunjenju obaveza koje su preuzeli na sastanku sa predstavnicima Studentskog protesta. Time će se odmah stvoriti uslovi za nastavak nastavnog procesa i ispita na fakultetima na kojima je nastava bila prekinuta.“

„Sta je ovo, kakvo je ovo sranje?“ pitao sam ga.

„To je naš dekan sastavio, najverovatnije će biti prihvaćeno“, rekao je Baletić.

„Pa šta znači to što je sastavio, ništa mi nije jasno“, rekao sam.

„Da, ovo smrdi na tešku prevaru“, ubacio se Čele.

„To je najviše što u ovom trenutku možemo da dobijemo“, rekao je Baletić i uzeo mi papir sa saopštenjem.

Kad sam došao kući, okrenuo sam Nadin broj. Nisam mogao više da izdržim. Niko se nije javljao.

Nešto kasnije, pozvala me je Tamara.

„Je 1' idemo večeras na Trg?"

„Ne dolazi u obzir", rekao sam.

„Ajde, bre, ajde da svratimo, biće milion ljudi!" navaljivala je ona, a ja sam pomislio na šta će mi ličiti to veče, samom u sobi, sa urlanjem, vrištanjem i pištanjem na ulici, bez Nade, bez nade, bez smisla.

„U deset na stanici 'dvadeset šestice'", promrmljao sam, a Tamara je vrisnula od sreće.

U deset nisi mogao da priđeš na sto metara stanici 'dvadeset šestice'. Njih milion se guralo na Trgu i oko Trga, drali su se, pevali i pili. Nikada, ni na jednim demonstracijama nije bilo toliko sveta. Stajao sam ispod jedne nadstrešnice kod tržnog centra „Staklenac" i pizdeo. Svi su bili nabijeni negativnom energijom, jedni zato što su znali da im tu nije mesto, a drugi zato što su znali da su tu uglavnom oni kojima tu nije mesto. Neko me je kucnuo po ramenu, ja sam se okrenuo i ugledao Vesnu, u društvu nekoliko sluđenih riba i tipova, meni nepoznatih.

„Ej, šta radiš tu, tako sam?" pitala me je.

„Razmišljam koga ću prvo da ubijem", rekao sam.

„Vidi šta sam danas našla na fakultetu", rekla je ona i pokazala mi jedan letak, „kažu da će biti sranja."

„Ma nemoj, a ko to kaže?"

„Neki ljudi iz čitaonice."

Da, cela čitaonica je verovatno bila te večeri na Trgu. Ponadao sam se da će murija izvesti neki iznenadni desant na tu stoku, da vide malo kako je kad krvare tabani i pucaju glave.

„Neće biti nikakvih sranja, sve je pod kontrolom", rekao sam.

v

„Sta, kao ti imaš neke veze sa ovim?“

To je zvučalo toliko ponižavajuće da mi je došlo da joj odvalim šamarčinu. Iz Vesninog ugla verovatno nisam izgledao sposoban za bilo šta, osim da s vremena na vreme nešto pojebem, dunem i žderem po tuđim kućama.

„Nemoj da ti je palo na pamet da dolaziš kod mene i duvaš s mojom kevom“, rekla je, trudeći se da to zvuči kao nekakav fazon. Nisam imao snage da bilo kako odreagujem, a da to ne bude kroše u njeno glupavo jebozovno lice. Zato nisam ni odreagovao. „Pa, idemo mi, videćemo se u gradu večeras“, rekla je napokon i pozvala društvance da krene za njom. Osmotrio sam ih, bila je to klasična studentska ekipa, dvadesetogodišnje ribe sa dupetima kao lubenice, i dvadesetogodišnji tipovi, sa stolitarskim bojlerima umesto stomaka. Učenje je od njih pravilo lutajuće gomile sala, nesposobne za revoluciju. Onda sam poželeo da krenem kući, ali nisam imao kud. Svuda oko mene bili su ljudi, a ja nisam bio otporan na hodanje između njih. Bilo ih je sve više, bili su u grupicama, razdragani, našminkani i pijani. Pošto jedino ja nisam imao društvo, oko mene se ubrzo napravio mali začarani krug. Bio sam jedino ljudsko biće u toj gomili bezumlja, u toj gomili bezrazložne euforije i slavlja. Sutra će ovde ponovo biti prazno, a nekoliko hiljada ljudi, dvesta metara levo, urlaće na kordon.

Neka riba mi je prišla i dala mi papirnu maramicu. Stavio sam je na nos i počeo da se osvrćem ne bih li negde ugledao spasonosnu plavu kosu i anđeoske smeđe oči. Bila je tu, znao sam da je bila tu, moj alarm protiv Nade bio je nepogrešiv. Moje osvrtnje izazvalo je jedino uspaničene poglede studenata, koji su se istripovali da se negde nešto dešava. Svi su čuli da je murija proteklih dana nekog tamo prebila na nekim tamo protestima, ali su, i pored paničnog straha od batina, ipak došli da se zezaju.

„Murija!“ dreknuo sam, „biju kod Doma omladine!“

Iste sekunde krenuo je stampedo. Ljudi su bežali, vrištali, neki su psovali, neki duvali u pištaljke.

Većina nijednom nije bila na demonstracijama, pa su bežali glavom bez obzira, slepi od straha i panike.

Gomila me je ponela i ja sam se za tren oka našao kod „Aeroflota“, na uglu Dvadeset devetog i Moše Pijade. Ljudi koji su pobjegli sa Trga preplašeno su gledali unaokolo, ali nije bilo šta da se vidi, osim novih gomila ljudi, koje su nailazile sa svih strana, pevajući i igrajući. Gurao sam se kroz njih, rešen da se vratim kući pre jedanaest i zaspim pre ponoći.

Ohrabreni vestima o priznavanju izbornih rezultata, studenti su skoro napunili „peticu“. Posle čitanja vesti, među kojima su bile i one o odluci GIK-a, koje su bile ispraćena gromoglasnim aplauzom, popeo sam se za govornicu.

„Kolege, vrlo ste naivni ako ste došli da čujete kako je protest gotov, kako je sve u redu i kako svi treba da se vratite na svoje radne zadatke. Ništa se nije desilo! Komunjare to i hoće, hoće da se opustimo!“

Kad ponovo krenu da pljušte prigovori i poništavanje izbora, bićete slomljeni! Jasan znak da je ispunjen naš glavni zahtev biće kad Đinđić postane gradonačelnik!“

Jedan magarac iz prvog reda mi je doviknuo: „Ne politizuj protest!“ a ja sam mu doviknuo da može da popuši moj ispolitizovani kurac. Onda je on ustao, kao da se bije, ali su ostali krenuli da ga smiruju.

„Izbacite provokatora napolje!“ urlao sam. „Dok mi ovde svakog dana krvarimo, ti si danas našao da se natrliš u prvi red i sereš nam o vođenju protesta! Smrt komunjarima!“ Čele i njih nekoliko s desnog krila štrcali su i skočili na majmuna i nekoliko njegovih drugara. Izbila je opšta tuča, makljanje pesnicama, šakama i cipelama. Skočio sam sa govornice i počeo nasumice da šutiram prisutne. Čuo sam Baletića kako se dere: „Kolege, kolege, molim

vas!" ali to nije mnogo pomoglo, sve dok njih desetak nije ščepalo onu budalu i izbacilo ga iz amfiteatra. Još desetak minuta je trebalo da svi posedaju na svoja mesta. Ja se nisam vratio za govornicu, već sam seo pored Tamare, koja se upišavala od smeha. Onda je Baletić zauzeo mesto za govornicom.

„Drage kolegice i kolege, stvarno mi je žao što se desio ovaj incident. Obavešten sam da u sali ima još provokatora, ali im je valjda jasno kako će završiti ako budu dobacivali našim najzapaženijim demonstrantima. A sad, da pređem na stvar. Složio bih se sa prethodnim govornikom da je posao daleko od urađenog. Najnoviji test nas čeka već danas, pošto je pre jednog sata u Rektoratu počela sednica Saveta univerziteta na kojoj treba da se odluči o poverenju rektoru i studentu prorektoru. Pozivam vas sve da krenemo do rektorata i sačekamo njihovu odluku!"

Onda je gomila studenata poljuljanog entuzijazma napustila amfiteatar. Kao i obično, ratni sastanak obavljen je u žutoj traci, kod Skupštine. Baletić me je odvojio u stranu i rekao: „Jebote, moramo da pazimo da onakvih sranja više ne bude. Jedva se napuni amfiteatar i odmah izbije tuča."

„Pa, šta sam mogao? Čuo si onog kretena. Morao sam da branim svoju čast i ugled."

„Samo kažem da bi možda ubuduće trebalo da budeš malo tolerantniji. Ne mora baš sve da se rešava batinama."

Sednica Saveta nije bila gotova do tri, pa smo Čele, Tamara, Dejan K. i ja otišli na Trg. Tamara je bila pravi drug, uopšte nije pominjala onaj horor u njenom stanu. Ipak, tog dana me je pitala kad ćemo opet da se vidimo i ja sam se prepao, manje zbog toga šta će biti ako mi se ponovo ne digne, a više zbog utvara koje su me proganjale na svakom koraku.

„Možeš večeras sa mnom na jednu žurku. U Zarkovo."

„Stvarno?" iznenadila se ona. „Ti ideš na žurke?"

„Na ovu moram.“

Tamara i ja seli smo kod konja u „trideset sedmicu“, švercovali se dvadesetak stanica i u nekoj vukojebini izašli iz autobusa. Pažljivo sam ispratio Džerijeve instrukcije i našli smo se u nekakvoj blatnjavoj slepoj uličici sa tri polusrušene kuće. Bilo je ledeno, fijukao je vetar, a Tamara se žalila da će joj se polomiti štikla.

„Gde je Ulica Arčibalda Rajsa?“ pitao sam nekog dedu. Ni glavu nije pomerio, samo je prošao pored mene kao pored turskog groblja. Zatim je Tamara prišla nekim vratima i počela da se dere: „Ehej, domaćine! Ima li koga!“ Počela je da se kikoće. Silno se zabavljala u kakvu god situaciju da je staviš.

Neki debeli je otvorio prozor i pitao je: „Sta je, šta se dereš?“ „Izvinite, gospodine, gde je ulica...“, okrenula se ka meni, „kako si ono rekao?“ „Arčibalda Rajsa!“ doviknuo sam. „Vratite se na autobus i idite još dve stanice gore!“ rekao je debeli i zalupio prozor, a Tamara je zaurkala: „Hvala domaćine!“ i upisala se od smeha.

Kod Džerija smo stigli oko devet. Otvorio nam je vrata i ja sam se zaprepastio kada sam video koliko je bolje izgledao. Bio je rumen, čak je dobio i nekoliko kilograma otkako smo se poslednji put videli. Bila je to žurka posvećena njegovom povratku iz bolnice. Od demonstrantskih para kupio sam mu flašu najjeftinijeg mogućeg vina.

„Matori“, zagrlio me oduševljeno, a onda se ustremio ka Tamari. „Ako je ovo?“

„Tamara, drago mi je“, zacvrkutala je ona i pružila mu ruku.

„Drago mi je, ja sam...“

„Znam ja ko si, onaj s motorom, što je jedva ostao živ“, rekla je Tamara i počela da se kliberi. Hteo sam da joj nabijem flašu u dupe, ali je Džeri izgleda imao smisla za taj humor, pošto je i on počeo da

se kliberi, čak je dodao: "Više nemam motor, što znači da nisam živ, ha ha ha!"

Na žurci je bilo raznih ljudi, od budala u trenerkama i kožnim jaknama, do licemera s pištaljkama oko vrata. Bio je to skup svega i svačega i samim tim sjajan teren za sranja bilo kakve vrste. Magarac s kajlom oko vrata svađao se s nekim tužnim cvikerašem i to, ni manje ni više, nego oko politike.

„Sta ti znaš koju pičku materinu", drao se magarac, „radikali su jedino rešenje za ovu zemlju! Red, rad i disciplina! Prvo svi da krenu da rade, pa kad pokrenemo privredu, onda da pobijemo sve Siptare!"

„Kako misliš da radikali mogu da pokrenu privredu!" nije se dao Ćora.

„Kako? Batinama! Ovaj narod samo tim jezikom govori! Da sam ja predsednik, svakog jutra bih slao svoje ljude da idu po kućama i biju narod, pa da vidiš kako bi radili!"

„Lupetaš!" dreknuo je Ćora i iznenadio sve prisutne. Kajla je nekoliko sekundi ćutao, verovatno razmišljajući kako najbolnije da mu otkine glavu. Onda je iz jakne izvadio pištolj i stavio ga Ćori pod bradu.

„Ko sad lupeta?" zarežao je.

„I dalje ti", rekao je Ćora ponosito, prekrstivši ruke na grudima, „kad nemate argumente, potežete oružje na nenaoružane ljude. Eto, to su tvoji radikali, najobičnije kukavice!"

„Je l' tako!!?" dreknuo je magarac. „Ja kukavica? E, ajde onda napolje da vidiš kako ću goloruk tobom da nahranim piliće!"

Dodao je pištolj nekoj šmizli i skinuo jaknu. Imao je stomačinu, ali je ostatak bio brdo mišića. Ćora je skinuo naočare, a dok je skidao džemper, majmun ga je na kvarno udario u stomak. Prisutni su nemo gledali, uglavnom prepadnuti da zlatna kajla i njih ne prebije kad završi s Ćoravim. Ćora se, međutim, snašao i onako, s džemperom

na glavi, izveo nekakav fazon iz filmova Džekija Čena i magarac se našao na patosu. Sve se desilo u deliću sekunde, nešto je kao mrdnuo nogom, pa nešto zavrteo rukom i odjednom si mogao da vidiš kako sedi monstrumu na grudima i urla: „Šta sad kažeš, pederu, šta sad kažeš!" Pogledao sam Tamani. Toliko se uživala da je nesvesno mrdala pesnicama, verovatno iščekujući da Ćora manijaku izvadi srce. Ipak, sve se završilo tako što se Ćora odjednom smirio, ustao i pomogao kretenu da ustane. Da sam ja bio na njegovom mestu, iščupao bih mu jetru i pojeo je pred prisutnima. Ali, ja nisam znao istočnjačke veštine.

Kreten s kajlom otišao je sa žurke, a ja sam se pribojavao da će se vratiti. Oni se uvek vraćaju, nekad čak i kad misliš da su mrtvi.

Džeri je pripalio džoint i dao mi da probam.

„Nije trebalo, imam", rekao sam mu.

„Ovo nemaš, matori. Ovo je nešto specijalno, iz ovih krajeva."

Hiljadu puta do tad slušao sam priče o čarobnoj travi, o najboljoj travi na svetu, o travi boljoj od skanka, o travi od koje haluciniraš satima a jebeš danima, i sve te priče su redovno bile najobičnije jedenje govana. Međutim, posle jedva tri dima žarkovačke trave, cela soba mi se prevrnula i počeo sam da se okrećem na glavu, ne bih li je nekako vratio nazad.

„Šta ti je, bleso?" pitala me Tamara. Nije bilo šanse da joj odgovorim. Video sam kako mi prilazi Džeri i gura mi džoint u usta.

„Uzmi, uzmi, matori, sad tek treba da dodaš gas!"

Povukao sam dim i resio da ga zadržim u sebi sve dok ne izbrojim do sto. Negde na osamdeset sam se srušio na patos i počeo da bauljam ka Ćoravom. Džeri me je sustigao i ponovo mi gurnuo džoint u usta.

„Još matori, samo cepaj, do kraja!"

Povukao sam dim i legao na stomak. Ležao sam nasred tepiha, na stomaku, glave okrenute ka prozorima, a ljudi su oko mene sedeli i pili. Tamara mi je prišla.

„Ej, ležiš nasred sobe, svi gledaju u tebe. Stvarno si car“, rekla je i poljubila me u kosu.

&

Odjednom sam se našao ispred Džerijeve kuće. Bio sam samo u košulji. Stajao sam na vetru i posmatrao ulicu. Nije bila ni čestito asfaltirana, a najbliža bandera bila je udaljena stotinak metara. Preko puta Džerijeve kuće stajao je grbavi čovečuljak sa ogrornnim medvedom. Ili su to ipak bili drvo i kontejner!1 Nebo iznad mene bilo je vedro, prepuno zvezda, i ja sam pokušao da ulovim neku oko koje se vrtela planeta na kojoj je bio život. Onda sam pomislio kako će kroz sedam sekundi ulicom proći beli „pežo 405“, i on je kroz sedam sekundi prošao. Zatim sam pomislio kako će se na nebu videti zvezda padalica, iznad jedne od Džerijevih antena, okrenuo sam se i sačekao je. Onda je, u jednom trenutku, preda mnom bila celokupna istorija, sadašnjost i budućnost čovečanstva, svih ljudi koji su ikada na ovoj planeti živeli i svih koji će se tek roditi. Sva njihova spavanja, pišanja, ubijanja, tucanja, proždiranja, podmetanja bombi, presađivanja organa, svi snajperski hici, vaspitne palice, zatvori, škole, bolnice, svi kečevi i dvojke, sva braća i sestre i kola i točkovi i lukovi i strele i filmovi i pank bendovi i sijalice koje pucaju i kade koje se prelivaju i vene koje se seku i pilule za „dan posle“ i vađenja materica i abortusi i bombardovanja i gledanja fudbala i bacanja petardi i gašenja svećica i tetoviranja i pisanja romana i čitanja romana i odlazaka u Kanadu i povratka iz Australije, i ptičijeg gripa, i svinjskog gripa i azijskog gripa i neidentifikovanih letećih objekata i tragova u snegu i glasova u etru i glasova na nebu.

Pao sam kao pokošen i počeo da se tresem, grčevito nabijajući prste u blato. Okretao sam se i kreštao i neko mi je pritrčao i počeo da me vuče ka Džerijevoj kući.

Dok su me unosili unutra, čuo sam kako neko urla: „Dajte maramicu, curi mu krv iz nosa!“. Prišla mi je senka i šapnula mi na uvo: „Budućnost može da se menja, sudbina ne može“. Batrgao sam se da vidim ko je to rekao i video sam je kako odlazi, u belom pletenom džemperu, sa kratkom crnom kosom.

Njih četvorica su me držala i ja sam ih čuo kako se raspravljaju da li da zovu hitnu pomoć. Jedan je rekao: „Moramo da zovemo, umreće“, a drugi je rekao: „Ne smemo da zovemo, pohapsiće nas“. Onda su mi prišli Džeri i Tamara i počeli da mi guraju Džerijevu slavljeničku tortu u usta.

„Uzmi, matori, uzmi, šećer će malo da te spusti“, rekao je Džeri, a ja sam jasno video kako onaj s kajlom ulazi u sobu, nišani i puca u Ćoravog. Ipak, video sam Džerija u crvenoj „peglici“, svog krvavog, kako jauče i kako me drži za ruku.

Već posle dva zalogaja torte, u glavi mi se razbistrilo, ali tek što sam pokušao da se saberem, u Džerijev stan je uleteo onaj s kajlom i potegao pištolj. Oči su mu bile crvene od besa, jasno sam video njegovo pravo lice, bordo boje, u krastama od milenijumskog pečenja u vatrama pakla. Sedeo sam na patosu s papirnim tanjirom na kojem se nalazilo parče torte u jednoj i kašičicom u drugoj ruci. Maramica mi je bila nabijena u nos. Nisam stigao ni da beknem, a on je počeo da vrišti.

„Sad ćeš da vidiš kako kukavica kažnjava!“ dreknuo je i uperio pištolj negde iza mene. Pištolj je zatim opalio i ja sam po izrazu njegovog lica video da nije pogodio onog koga je hteo. Pobegao je napolje, a za njim su leteli komadići njegove spržene demonske kože. Onda je počela opšta vrisaka, ja sam se nekako okrenuo i četvoronoške pošao ka Džeriju koji je ležao na patosu i urlao na sav glas. Tamara i Ćora su ga pridržavali, a ostali su stajali kao zaleđeni.

„Zovite hitnu pomoć!“ drao se Ćora.

„Ne, ici ćemo tvojom peglicom“, rekao sam.

„Otkud ti znaš šta ja...”

„Idemo tvojom jebenom peglicom!” zauriao sam i povukao Džerija za noge.

Bio sam potpuno trezan, shvatio sam to, jer mi se nikakve vizije nisu motale po glavi dok smo trpali Džerija na zadnje sedište. Pokušao sam da vidim koliko će Tamara imati dece, koliko će još godina Ćora da vozi ta odvratna kola, ali mi se ništa nije javljalo.

Ćora je vozio kao manijak. Džeri i ja sedeli smo na zadnjem sedištu, a Tamara na suvozačkom.

Jurcali smo krivudavim čukaričkim ulicama, proleteli pored sajma, i za manje od pet minuta, Džeri je ponovo bio u Urgentnom.

Tamo su nas dočekala sve sama poznata lica. Bio je tu i onaj doktor i brkati laborant i nadržane sestre. Bacili su Džerija na nosila i odneli ga u operacionu salu. Nismo čestito ni seli, a pored nas se već našao pandur.

„Vi ste dovezli ovog upucanog?” rekao je.

„Da”, odgovorio je Ćora.

„A ko ga je upucao?”

„Ne znam kako se zove, ima zlatan lanac, trenerku...”, počeo je da objašnjava Ćora.

„E, baš dobro, sad smo suzili krug osumnjičenih na samo pola miliona”, rekao je pandur.

„To je jedna radikalska svinja”, umešala se Tamara, bivša radikalka.

„Ma nije valjda? A kakva si ti svinja?” brečno se pandur.

„Upucao ga je Predrag Jovićević, koji živi u Kneza Višeslava 8. Pištolj je bacio u kontejner na uglu Požeške i Zrmanjske, a sad je

kod svoje devojke, u Dušana Brankovića 5. Kad budu došli da ga uhapse, plakaće i pozivaće se na svog brata od strica koji je poručnik u stanici milicije 'Cukarica'. Biće mu određen pritvor, a sedmog maja 1998. biće osuđen na tri godine zatvora zbog nanošenja teških telesnih povreda. U aprilu 1999. biće pušten zbog dobrog vladanja, a u maju 1999. ubiće sedmoro Albanaca u Orahovcu, na Kosovu. U septembru 2000. će da pobegne u Švedsku, gde će da živi do 2042, kad će da umre od vode u plućima."

Svi su me pogledali s nevericom.

„A gde se sada krije, šta si ono rekao?" pitao me je pandur.

Urgentni je blistao svojim najlepšim ponoćnim sjajem. Nekom klincu petarda je otkinula pola lica pošto se s drugovima kladio da će je pet sekundi držati zapaljenu u ustima. Jedna baba se okliznula dok je trčala za autobusom i polomila kuk, butnu kost i ruku. Tamara, ja i Ćora, kome nismo uspeli da saznamo ime, a ja ga u svom kratkom snoviđenju nisam uhvatio, sedeli smo i čekali. Na ponoćnim vestima koje su slušale sestre iza šaltera čuli smo kako smo popušili za drugi i treći studentski zahtev. Rektor i student prorektor bili su neuništivi. Pod tim neonkama, deset minuta iza ponoći, sve je izgledalo toliko besmisleno, da sam na trenutak pomislio da uletim kod brke u laboratoriju i popijem svu krv iz epruveta, tek onako, da bih razbio prokleta monotono srljanje u propast.

Nije mi bilo jasno šta mi se tačno desilo ispred Džerijeve kuće. Šta god da je bilo u pitanju, ja sam nepogrešivo znao sve detalje oko Džerijevog ranjavanja, nisam doduše znao šta je Predrag Jovićević tražio na Kosovu 1999. ni čime se bavio u Švedskoj, od 2000. do 2042, ali jedno sam znao sve ću učiniti da se ponovo dokopam čarobne žarkovačke trave.

Oko jedan je ponovo naišao pandur.

„Sve je bilo kako si rekao, mali. Našli su ga kod ribe, plakao je kao pička, pričao je bajke o tom svom burazeru, čak su i pištolj našli

tamo gde si rekao. Je li, da li bi možda mogao da mi kažeš šta mi trenutno radi žena?"

„Spava", lupio sam.

„Sigurno?"

„Sto posto."

„Sreća njena."

U jedan i petnaest iz operacione sale je izašao doktor. Čak me je i prepoznao.

„Opa, krv iz nosa! Kako ide?"

„Pa ide, s vremena, na vreme."

„Drug vam je van životne opasnosti, prostrelna rana, malo smo ga zakrpili, ide sutra ujutru na intenzivnu negu, posete su svakim danom, od četiri do šest. Za tri meseca moći će da igra na male goliće."

Ćora se ponudio da nas odveze kućama, a ja sam brže-bolje pristao, čitajući Tamarine misli o iznenadnom višku slobodnog vremena koje bismo mogli da potrošimo na tucanje.

Kako sam ušao u stan, zazvonio je telefon. Javio sam se, ali s druge strane nije bilo nikog. Mrtva tišina.

„Halo", ponovio sam.

Spustio sam slušalicu, a telefon više nije zvonio.

U amfiteatru pet tog dana nije bilo Tamare. Čele mi je rekao da se ovog puta kordon nije povukao.

Od one prve noći, studenti su se još nekih pet-šest puta kurčili ispred kordona i uvek bi se završavalo na isti način. U neko doba panduri bi

se povlačili i vesela povorka promovala bi se gradskim ulicama i duvala u pištaljke. Tamara je bila redovna i meni nikako nije bilo spojivo s njom da tolike sate bleji po toj zimi, među tim idiotima. Izgleda da su ovog puta panduri progutali mamac i resili da zaigraju tu debilnu igru. Blokiral su Kolarčevu prethodne večeri oko osam, ali se kordon nije pomerio do početka protestnog skupa na Pravnom. Pretpostavio sam da će se ta idiotska avantura završiti batinama, pošto je jedan od dva ovna koji su stajali na brvnu imao suzavac, palice i žed za tabanjem, a drugi pištaljke i strah u očima.

Ipak, Baletić je bio pun hvale za studente.

„Naše kolege i kolegice i sad stoje ispred kordona. Pozivam vas da se svakog dana okupljamo tamo u što većem broju, da stojimo i danju i noću, i po kiši i po vetru, da pokažemo Miloševiću da je naš mirni protest jači od njegovih batinaša!"

Ovaj govor se svideo prisutnima i oni su počeli da aplaudiraju, a ja sam odustao od održavanja svog vatrenog govora o tome kako bi akciju „Buka u modi" trebalo izvoditi, osim u vreme dnevnika, i svakog dana u pola dvanaest u čitaonici Pravnog fakulteta.

U Kolarčevoj se tiskala gomila ljudi. Besmisleno veselje je vladalo ispred pedesetak idiota u uniformama, koji su ledeno gledali ispred sebe i čekali naređenje da isuču palice i premlate sve i jednu beogradsku ribicu pred njima. Da se ispred mene tako bekelje i tresu dupetima i sisama, bacio bih pendrek i rekao bih nek' sve ide u tri pičke materine, idem da orem njivu, sve dok ne zaboravim kako izgledaju sise. Na Miloševićevu sreću, ja nisam bio deo kordona, a najveći deo tih sisa bio mi je nedostupan bez obzira imam li pendrek ili ga nemam.

Snimio sam Tamari na nekih desetak metara od pandura. Stajala je sama u beloј bundici i ja sam joj od demonstrantskih para kupio kiflu.

„Ajde, ne izigravaj budalu. Priznaj da si se ispalila i idi kući da odremaš."

„Ne! Ostaću ovde do kraja, dok se kordon ne skloni!" bila je uporna.

„Da li je tebi jasno da će kordon da se skloni jedino tako što će da vas izbatina. Čim se nisu do sad sklonili, znači da neće ni kasnije."

„Nek' me i prebiju, baš me briga! Ti si poslednja osoba od koje sam očekivala takav defetizam, samo da znaš."

„Nije to defetizam, to je realnost. Prebiće vas, a Čele i ja nećemo biti tu da vas branimo."

Obesila mi se oko vrata i poljubila me. Usne su joj bile slane i suve od kifle.

„Dođi noćas", rekla mi je.

Koalicija „Zajedno" promenila je taktiku. Ljudi su se okupljali u svom kraju, pa bi onda grupe od njih nekoliko stotina dolazile na Trg. Ipak, pre okupljanja, ljudi bi u pola osam otvarali prozore i udarali u šerpe i lonce kao sumanut, pokušavajući da protestuju protiv Dnevnika. Dugo sam odbijao da upražnjavam taj oblik blamiranja, ali kad sam ostao bez Nade, nekako sam smekšao i utopio se u masu i borio se protiv Dnevnika na svoj način.

Izvadio bih zvučnike na prozor i do daske pustio „Suicidal Tendencies". Tresla se cela zgrada, a komšije koje su preko puta udarale u svoje šerpe i lonce, odustajale bi od toga, pod grmljavinom mojih monstruoznih trosistemskih prijatelja, kupljenih u Londonu 1979. Te večeri sam bio posebno nadržan, pa sam pustio „Madball". Nisam bio siguran kako se čuje, meni su uši otpadale, ali ja se nisam računao, pošto sam stajao pored zvučnika i igrao. Spustio sam se liftom i izašao na ulicu. Izgledalo je kao smak sveta. Svuda unaokolo čulo se lupkanje u posuđe, a odozgo, sa devetog sprata, iz moje sobe, na Srbiju se spuštao gnev gospodara tame. Zadovoljan rezultatom, ušao sam u lift i krenuo nazad kući. Između petog i šestog sprata lift se zaglavio i sijalica u njemu je pukla. Osetio sam jedan vreli komadić na obrazu.

Polizao sam gornju usnu. Bila je lepljiva od krvi. Odozgo se čula potmula buka iz moje sobe. „Madball“

je svirao posmrtni marš drugom Dnevniku. Kroz nekoliko sekundi čuo sam tiho lupkanje u vrata od lifta na šestom spratu. Otvorio sam unutrašnja vrata i pogledao kroz prorez između poda i lifta, koji je bio tačno u visini mojih očiju. Kroz prorez je počelo da se provlači parče hartije. Teško sam disao, vrtelo mi se u glavi. Moj anđeo zaštitnik bio je tu, odmah iza metalnih vrata. Zaustio sam da kažem „Nado“, ali grlo mi se steglo i ja sam, umesto njenog imena, ispustio bolni šum. Odmakao sam se skroz u ugao, a papir je prošao kroz prorez i pao na pod, tačno ispred mojih nogu. Čuo sam korake kako silaze niz stepenice.

„Nado!“ zaurlao sam, ali odgovora nije bilo. Zatim sam pritiskao tastere u liftu, ne bih li ga nekako pokrenuo i tek posle pet minuta on je krenuo na deveti. Izleteo sam iz lifta i upalio svetio u hodniku. Na papiru je pisalo „Noćas u tri, kod kordona. Ovaj papir se posle čitanja neće samouništiti. N.“ Uleteo sam u stan, ugasio muziku i krenuo na miting.

U Kolarčevu sam došao u dva sata iza ponoći. Tamo situacija nije bila nimalo ružičasta. Ispred kordona stajalo je jedva stotinjak studenata, raštrkanih između zapaljenih vatrića. S improvizovanog razglasa treštala je muzika. Kod „Albanije“ je stajao kordon namrgođenih volova. Stajali su nemo i čekali naređenja. Video sam Tamara kako cupka ispred vatriće, ali nisam znao da li da joj se javljam, budući da sam na to, najmorbidnije mesto u zemlji, došao zbog jezivog ljubavnog sastanka s natprirodnim bićem.

Sreo sam zatim drugare iz kraja, koji su izveli svoje pitove u šetnju. Stali su u visini kordona i počeli da dovikuju pandurima.

„Alo, ružni, alo, kar'o sam ti dete malopre!“ urlao je jedan.

„Šta si se usr'o, pogledaj nas, pogledaj nas, pičko!“ drao se dragi, a njihovi pitići režali su i kidisali na pandure. Objasnili su mi da je

nekakav Lemi iz kraja pao zbog vutre, pa su došli da se nekažnjeno izivljavaju nad policijom.

„Drž' ga, drž' ga, mali!" pujdali su pitove, koji su se, potpuno pobesneli, davili na svojim povocima.

Panduri nisu smeli da razbijaju kordon, a studentsko obezbeđenje nije smelo ni da pisne. Onda je neko ugledao pandurski autobus u daljini i oni su, sa sve kerovima, zbrisali u Knez Mihailovu, smejući se i urlajući. Smena. Stao sam na žardinjera i gledao kako iz autobusa izlazi pedesetak pandura pod punom ratnom opremom. Došli su do kordona i stali iza njega. Onda se kordon koji je do tad stajao u Kolarčevoj, povukao. Panduri u njemu bili su toliko izmrcvareni višesatnim stajanjem pred dvadesetogodišnjim sisama, da su se bez reci, gledajući u asfalt, odvukli do autobusa, koji ih je zatim odvezao nazad u pakao.

Osetio sam kako mi neko stoji iza leđa, ali pre nego što sam stigao da se prepadnem, čuo sam kako mi Nadin glas šapuće na uvo: „Gledaj onu trojicu iza kordona", rekla je, misleći na tri tipa s beretkama, koji su se šetkali dvadesetak metara iza kordona, s motorolama u rukama. „Levi je organizovao ono premlaćivanje na Terazijama. Avionska bomba otkinuće mu nogu na Kosovu, 1999, a ja ću mu u poljskoj bolnici u Lipljanu namazati kravlju balegu na ranu, samo zbog onoga što je on uradio tebi na Terazijama."

Okrenuo sam se. Nada je imala skroz kratku crnu kosu. Zgrabila me za glavu i počela divljački da me ljubi. Sišli smo sa žardinjere i ona me je povukla ka podzemnom prolazu kod „Albanije". Sišli smo dole, izašli u Cumićevo sokače, a onda smo ušli u podzemni prolaz u Nušićevoj. Ponovo smo izašli na ćošku Nušićeve i Moše Pijade i Nada me je povukla za sobom u neku socrealističku petospratnicu. Uleteli smo unutra, a noćni čuvar joj je salutirao i rekao: „Dobro veče, gospođo." Ušli smo u lift i Nada je počela da se skida. Gledao sam je. Trepavice su počele da joj rastu, lice joj je bilo rumeno, oči najlepše na svetu.

Skinula je kaputić, cipele i farmerke i ostala samo u gaćicama i belom pletenom džemperu, onom sa Džerijeve žurke.

Izašli smo iz lifta na četvrtom spratu i ušli u mračni hodnik. Nada je upalila svedo i ja sam video da se nalazimo u nekakvom preduzeću. Bio je tu jedan trosed i sto, na koje je Nada bacila svoju odeću.

Izvadila je svežanj ključeva i otključala kancelariju broj 42. Ušli smo unutra i ona je počela da mi otkopčava farmerke, dok sam ja skidao kaput. Počeo sam da tražim prekidač za svedo, ali me je ona zgrabila za ruku i stavila je sebi na dupe. Zatvorila je vrata i gotovo sva svedost ovog sveta ostala je u hodniku. Onda je skinula džemper i ostala potpuno gola. Strgnuo sam košulju sa sebe i bacio Nadu na kancelarijski sto. Bućnuo sam u njeno vilinsko jezero, jednom, dvaput, i od silnog uzbuđenja svršio. Posle nepuna dva minuta, samo gledajući u obrise njene frizure, meni je ponovo bio kao drvo i ona mi se okrenula zguza i naslonila laktovima na sto. Kroz venecijanere je prolazilo taman toliko uličnog sveda da nazrem uobičajenu šemu mladeža na njenim leđima, Kasiopeja Andromeda, i pretvorim se u zver. Video sam kako mi kapi krvi iz nosa i znoja s čela kaplju po njenom dupetu, video sam kako rukama stiska olovke koje su se prosule po stolu, osećao sam kako stopalima grebe po podu. Sto je, pod našim telima, otišao skroz do prozora i Nadino znojavo telo bilo je nešto bolje osvetijeno, taman toliko da ugledam duboke zarezze po njenim rukama. Žilet. Usporio sam.

„Ne, ne, nije to ništa“, dahtala je ona i rukom gurala moje dupe ka sebi.

„Kako, bre, nije ništa, iskasapila si se!“

„Mali napad ljubomore, prošlo je, sad je sve okej.“

„Šta je, bre, okej!“ dreknuo sam i izvadio ga. Ona se okrenula i zagrlila me.

„Više to nikada neću raditi. Veruj mi. Veruj mi!“

Bio sam nemoćan pred njenim obrisima i očima koje su se caklile u mraku. Ona je to osetila, odgurala me do fotelje i ja sam seo na ledenu kožu koja mi se zalepila za dupe. Nada je čučnula iznad mene, uhvatila mi se rukama oko vrata i polako sela.

&

Sledećeg dana sastao sam se s Baletićem i debelima u kafeu na platou.

„Ono s lecima ste super odradili“, rekao je debeli, koji je prošli put bio u kariranoj košulji, a sad u beloj rolci, „ako je ostalo love, mogli biste da napravite nekoliko plakata. Smislite neki dobar slogan.“

„Slobodni izbori za Savez studenata odmah?“ lupio sam, a oni su se oduševili. Debeli je izvadio butku s parama i dao mi još sto kinti.

„Evo, ako zafali. Mislim da će stotinak plakata biti dovoljno.“

Na rastanku, Baletić mi je rekao da se probijanje kordona u Kolarčevoj očekuje u ponedeljak rano ujutru, pa bi bilo dobro da plakate polepimo u ponedeljak uveče, pošto je očekivao navalu studenata na fakultet sledećeg dana.

„Na koju foru će probiti kordon?“ pitao sam ga.

„Videćeš“, namignuo mi je Baletić i otišao nazad za sto.

Uveče sam, posle polusatnog šamaranja komšiluka „Eksploitedom“, otišao na Trg i dao Čeleru pare za plakate.

„U ponedeljak uveče ćemo da lepimo. Baletić kaže da će do tad kordon da bude probijen.“

„Misliš, kordon će njih da probije? Šta kenja taj Baletić?“

Situacija oko Trga Republike bila je potpuno sumanuta. Sa svih strana nailazile su kolone ljudi, trubeći i pišteći, a u Kolarčevoj je gomila studenata igrala i pevala ispred kordona. Onda je na Trgu bio

miting, posle se deo mase preselio ispred kordona, da đuska sa studentima, a ostali su otišli kućama.

Osnovni problem s kordonom u Kolarčevoj bio je što je u osam uveče tu bilo milion ljudi, a iza ponoći bi svi otišli na spavanje i pred kordonom bi ostali samo najveći fanatici, sa srcem u petama.

Posle mitinga Koalicije „Zajedno“, otišao sam u Urgentni. Džerija su smestili u istu sobu u kojoj je bio i posle saobraćajne nesreće. Uspentrao sam se na prozor i kucnuo. Otvorio mi je neki novi, ispijeni tip, u pidžami s kosturskim' glavama.

„Upadaj“, rekao je zaverenički.

U sobi je, osim njega i Džerija, bio i Bošković, koji je i dalje sanjao svoje demonstrantske snove.

„Samo ga okreću na svaka dva dana, da se ne ubuđa“, rekao mi je u poverenju ispijeni.

Došao sam do Džerija, koji mi se kilavo nasmešio.

„Matori, kako je u Kolarčevoj, ista meta, isto odstojanje, a?“

„Ma, budale.“

Zatim je izvukao jednu kesicu ispod jastuka.

„Evo, matori, specijalno za tebe, popust trideset odsto.“

Izvukao sam stotku i tako potrošio sve preostale demonstrantske pare.

„Samo umereno, matori. S ovim ne moraš da motaš one tvoje džointe od pola metra. Od ovoga će i džoint od pola santimetra da ti otkine glavu. Znaš i sam.“

„Ej, je P možemo ovde da smotamo jedan, molim te, molim te“, uzbudio se ispijeni.

„Zašto da ne“, rekao sam i izvadio malo žarkovačkog čuda iz kesice.

Probudio sam se na patosu. Ležao sam u kaputu, na boku, a oko mene je bio mrkli mrak. Tamna fleka bila je ispod moje glave. Pojma nisam imao ni gde sam, ni koliko je sati, a poslednje čega sam se sećao bilo je takmičenje u skoku u dalj između mene i ispijenog. Pokušao sam da se uspravim, ali sam udario glavom u nešto. Bio je to donji deo kreveta. Izvukao sam se napolje i seo. Bila je to bolnička soba, ali ne Džerijeva, nego neka druga. Ležao sam ispod praznog kreveta, a u krevetima okolo ležala su tri nepoznata čoveka. Ustao sam. Sećanja su polako počela da naviru. Teranje Boškovića da se probudi, skakanje kroz prozor, valjanje po blatu, trčanje kroz bolnički krug, preferans učetvoro, smenjivali smo se ko će da igra Boškovićevim kartama, a karte čak nismo ni imali. Gde su tu bile sestre i doktori, gde je tu bila policija, gde je bila Džerijeva soba, otkud ja ispod kreveta? Sve misterije sveta i nijedan odgovor.

„Molim te, idi odavde“, prostenjao je neko. Bio je to deda, na jednom od kreveta. Ležao je na leđima, a glavu je okrenuo ka meni i molećivo me gledao. „Molim te, molim te, idi“, stenjao je. Bez reči sam otvorio vrata i našao se u hodniku. Veliki zidni sat govorio je da je osam i petnaest uveče. Pokušao sam da se orijentišem. Nije to čak bila ni Džerijeva bolnica, već neka potpuno deseta. Napipao sam u džepu kesicu s travom i bilo mi je drago da i dalje posedujem te magične hedove, koji su tako lako mogli da te oduvaju s ovog odvratnog sveta. Izašao sam u glavni hodnik, a tamo je nekoliko sestara stajalo i razgovaralo. Sakrio sam se, nesiguran šta sam protekle noći i proteklog dana uradio, nesiguran da li me traže s puškama za uspavlivanje. Kad su sestre otišle, ja sam izašao iz zgrade. S desne strane ugledao sam hram svetog Save. Okrenuo sam se i video da sam istrčao iz Instituta za onkologiju. Bio sam tri bloka daleko od Urgentnog. Pretrčao sam ulicu i kroz park krenuo ka Deligradskoj.

Uleteo sam u Nadinu zgradu, popeo se liftom na poslednji sprat i počeo da udaram na vrata. Nije mi otvorila. Pokušao sam da ih otvorim, ali bila su zaključana. Potpuno uspaničen, strčao sam niz

stepenice i izleteo napolje. Krenuo sam Ulicom srpskih vladara ka Terazijama. Sta god da se desilo, znao sam jedno kordon me je i dalje čekao na starom mestu. Kordon nije mogao da izda.

Kod Meka na Terazijama začuo sam neopisivu dreku iz pravca Kolarčeve. Prošao sam pored policijskih džipova i marica i stigao do kordona. Preko puta policajaca vladalo je opšte veselje. Ribe su igrale i skakale, prilazile pandurima i kitile ih cvećem. Muzika je treštala, sve se treslo, hiljade ljudi stajale su u Kolarčevoj. Počeo sam da se probijam kroz masu i naleteo na Tamani. Ona me zaprepašćeno pogledala.

„Gde si ti, čoveče! Mislili smo da su te uhapsili!”

„Jedan dan me nema i vi odmah dignete paniku”, progovorio sam prvi put otkad sam se probudio i zaprepastio se na šta mi liči glas.

„Kakav, bre, jedan dan, danas je četvrtak! Čele mi je rekao da te je poslednji put video prekjuče na Trgu! Zvao te je i zvao, a ja sam htela da puknem od brige, jer ne mogu da idem s ovog odvratnog mesta i...”

„Zašto ne možeš?”

„Ne mogu, ne mogu sad da odustanem”, vrištala je, „oni moraju da popuste, a ne mi!”

Pogledao sam unaokolo. Prostor ispred kordona pretvorio se u žurku na otvorenom. Namontirane ribe i deca, koja teško da su išla i u srednju školu. Svi su skakali, pili i pevali. Ceo protest je otišao u kurac.

„Znaš šta, možeš slobodno da odustaneš, evo, ja ti neću uzeti za zlo”, rekao sam.

„Ne! Ne! Neću odustati nikad!” vrištala je ona, potpuno van sebe, iznurena i izbečena, u svojoj beloj bundici, sevajući svojim

zakrvavljenim plavim očima. Počeo sam da se besno probijam kroz ljude.

Nije išlo, nisam mogao da prevalim ni tri metra. Bilo je krcato. Ne bi čak vredelo ni da upotrebim trik s batinanjem, pošto su svi veoma jasno videli kako kordon stoji i u njemu niko nema nameru da potegne pendrek. Onda je krv počela da mi šiklja iz nosa i ja sam to iskoristio da pobegnem sa tog odvratnog mesta.

„Doktora!“ urlao sam, „Doktora!“ Počeli su da se sklanjaju, zgađeni mojim izgledom.

Dokopao sam se Trga Republike, na kojem su raštrkane grupice omladinaca sedele i pile.

Usred noći probudio me je telefon. Bio mi je dignut.

„Gde si ti, kretenu!“ dreknuo je Čele i meni je počeo da se spušta.

JEj, naduvali smo se kao svinje. Nemam pojma ni gde sam bio, ni šta se desilo. Možda sam nekoga i ubio, jebote.”

„Uradio sam plakate. Šta da radim s njima?”

„Naći ćemo se sutra s Baletićem i debelima u 'Platou', pa ćemo njima da ih uvalimo.”

„Kakvim debelima?”

Odmah zatim, telefon je ponovo pozvonio.

„Za tačno petnaest minuta otvori vrata od stana”, rekla je Nada i prekinula vezu.

Bilo je pola tri ujutru. U petnaest do tri otvorio sam vrata i čuo kako na moj sprat dolazi lift. Iz njega je izašla Nada. Došla je do mene i rekla: „To čudo koje duvaš je otrov. Ti nisi normalan, napravićeš neko sranje!”

„U, ja baš volim kad je trava takva. Uđi.“

„Ne mogu.“

„Kako, bre, ne možeš?“

„Ne mogu. Svрати do mene sutra uveče, posle mitinga.“ Nagnula se da me poljubi, dobro pazeći da ne nagazi ne samo prag mojih vrata nego i moj otirač za noge. Zatim je otišla niz hodnik, ušla u lift i on je počeo da ponire.

Izvadio sam zvučnike na prozor i video neku babu preko puta kako se sa svojom šerpom vraća u stan. Znala je da nije mogla da mi parira. Odvrnuo sam pojačalo do daske, i „Sick of it ali“ zaorio se mračnim beogradskim nebesima.

Na Trgu je bilo veselije nego inače, valjda zato što je petak, i već je sve počelo da izgleda kao država luđaka u državi morona, na čijim granicama su stajali suri oklopnici s pendrecima, dobro pazeći da virus ludila ne zarazi i zemlju morona. U Kolarčevoj nije moglo da se diše od silnih znojavih tela u transu. Oduvek sam mrzeo žurke, a ovo se pretvaralo u najgoru na kojoj sam ikada bio. S vremena na vreme, masa bi se razgrnula i mogao si da vidiš nekoliko budala kako se biju. Čovek bi u takvim trenucima pomislio kako je zaista potrebno malo ispendrečiti te nakaze, kojima je jedina svrha dolaska pred kordon bila da se napiju, pobiju i zevaju u ribe. Stajao sam pored ulaza u DKC, sam samcit. Čele je demonstrativno napustio poprište posle mitinga Koalicije „Zajedno“, a ja sam skupljao hrabrost da odem kod Nade.

Tamani nisam video, nikog nisam mogao da vidim, u tom moru budala svi su mi ličili jedni na drage. U jednom trenutku, probijajući se kroz masu, ispred mene je banula Vesna, u pratnji svog draštanceta s proslave srpske Nove godine. Gotovo se prepala kad me je ugledala.

„Ej, otkud ti!“ rekla je.

„Pre bih ja to tebe trebalo da pitam. Postali ste odjednom politički angažovani, a?“

„Ma jok, svratili da vidimo šta se dešava“, ošamarila me je surovom istinom. Onda se nekoliko trenutaka grizla za usnu i gledala nekud ka kordonu, a zatim mi pružila ruku i rekla: „Ej, vidimo se kasnije. Bićeš ovde, a?“

„Nikud ne mrdam“, rekao sam. Mi smo se onda srdačno rukovali, da bi ona svojoj sviti dala znak za pokret. Kako su nestali u gomili, ja sam krenuo da kopam po jaknama, kosama, stomacima, leđima, farmerkama i zimskim kapama, na drugu stranu.

Kod Nade sam stigao oko deset uveče, ali kad sam pokucao na vrata, ponovo nikog nije bilo unutra. To me je pošteno iznerviralo i ja sam još nekoliko puta životinjski udario na vrata, više da bih na njima iskali bes nego da bi mi Nada otvorila, a onda sam strčao niz stepenice i potrčao nazad u Kolarčevu. Na Slaviji sam se predomislio, okrenuo nalevo krug i pošao ka Urgentnom.

Svedo u Džerijevoj sobi bilo je upaljeno i ja sam se popeo na prozor i pogledao šta se unutra dešava. Ispijeni je sedeo na Džerijevom krevetu i nešto s njim razgovarao. Na krevetu do prozora i dalje je ležao Bošković, bez svesti, sa svim svojim aparatima i iglama. Pokucao sam.

„Jebote, mislili smo da si poginuo“, rekao mi je ispijeni, otvarajući prozor.

Džeri mi je zatim objasnio kako sam u jednom trenutku one večeri izleteo iz njihove sobe u hodnik i urlajući pobegao sa intenzivne nege. Onda su napolju čuli škripu kočnica i neko dranje i zaključili kako sve to najverovatnije ima veze sa mnom. Posle su legli da spavaju. Od tog trenutka do mog buđenja na onkologiji prošlo je skoro četrdeset osam sati. Četrdeset osam sati zauvek izbrisanih u mom sećanju. Ipak, Nada je veoma dobro znala gde sam bio i šta sam radio i njeno najnovije ponašanje verovatno je imalo debele veze s tim. Upleo sam se u opasnu igru, počeo sam da tumačim

ponašanje osobe koja je nada mnom imala prednost, ne jednog poteza, već svih partija koje ćemo ikada odigrati.

„Matori, imam malo one vutrice kod sebe, pa ako si u fazonu...“, pitao me je Džeri.

„Ali ti ne damo više od dva dima. Goveče, tebe to sranje baš radi“, dodao je ispijeni.

Nisam imao šta da izgubim. Džeri je smotao i nisam čestito povukao ni drugi dim, kad smo čuli kako sestra prolazi hodnikom. Ja sam pobjegao ispod Boškovićeovog kreveta, a ispijeni je ugasio svetio.

Ona je ušla u sobu i upalila svetio. Tresao sam se od straha. Video sam njene nalakirane nokte na nogama, video sam njene vene, kojima je tekla krv zatrovana svakodnevnim gledanjem leševa.

„Šta to ovde smrdi?“ rekla je, a meni se učinilo da je tako jako zauriala da se otvorio prozor. Nisam bio u stanju da se pomerim. Znao sam da bi najbolje bilo da izletim odade i opalim je Boškovičevom infuzijom po glavi, ali nisam imao snage. Smrdi marihuana, pa šta, ništa strašno, nema razloga za uzbunu.

Ona je, međutim, počela da drmusala Džerija koji se valjda pravio da spava. „Govori, šta ovo smrdi“, režala je, i ja sam od celog njenog tela video samo te grozne nabrekle noge, kako se tresu u ritmu kojim je ona drmusala Džerija. U ritmu kojim je ona sekla Džerijevu glavu. Zaključio sam kako je ipak najpametnije da skočim kroz prozor, u trenutku kad bude jela Džerijevo srce. Možda bih mogao sa sobom da povedem i Boškovića, da se barem on spase. Ali on se neće spasti, jasno sam video kako drugog marta 1997. umire i kako ga sahranjuju na Lešću, sedamdeset i tri rake severozapadno od mog dede. Sav sam se ukočio.

Vizije su ponovo krenule. Pokušao sam da uhvatim gde je Nada i video sam je kako čuči u svom stanu, sklopčana između vrata od terase i televizora, a ogromni monstrum, koji je meni toliko često stajao za vratom, jede grabulje iz njenog ormara i u njega ubacuje

džakove sa zemljom za cveće. Ali, ja sam ga ovaj put video jasno, bio je to pravi pravcati monstrum od tri metra, sa ogromnim kandžama, kojima je sekao sve, i ljude, i decu, i drveće i životinje, i snove i duše. Počeo sam da povraćam i osetio sam kako me sestra vuče za noge. „Izlazi, izlazi napolje!” drala se, a ja sam se grčevito držao za noge Boškovićevog kreveta. Onda sam video istog monstruma kako stoji u kordonu i još jednog, kako stoji među studentima.

Video sam identičnog monstruma i na Dedinju i na

Trgu Republike i u stanu mog ćaćeta i u mom tiftu, video sam ga kako nosi Vesnu u naručju, kako joj kandžama grebe kožu na stomaku, kako unutra stavlja teglu s ružičastim klikerom.

Izleteo sam ispod kreveta i video kako me sestra vuče samo za jednu nogu, a drugu mi vuče ogromno čudovište, svojim ogromnim crnim šapama. Počeo sam da vrištim. Skupio sam svu snagu ovog sveta i potrčao ka prozoru, sa sve monstrumom oko noge. Iskočio sam napolje i našao se u blatu.

Odjednom, kao da je neko upalio svedo. Čudovište je nestalo i ja sam samo čuo dreku koja je dopirala iz otvorenog prozora. Počeo sam da trčim ka Kolarčevoj.

Prvo sam ipak uleteo u jedan dragstor i ukrao čokoladu. Pojeo sam dve štangle da bi mi se još malo razbistrilo u glavi i kad sam, bauljajući po Terazijama, ugledao leđa kordona, osetio sam mučninu što sam ponovo tu došao. U Kolarčevoj je i dalje bilo milion ljudi, a ja sam se probio kroz njih, pravo do onog mesta na kojem sam u svojoj viziji video Vesnu. Ona je zaista tamo stajala i kad me je ugledala, napravila je izraz lica kao da joj se prisralo. Zgrabio sam je za ruku i odvukao je u stranu.

„Sta se dešava?” zaurlao sam, kroz pištaljke i muziku s razglasa.

„Ne razumem”, smeškala se ona glupavo.

„Šta se dešava, jebote!" zauriao sam ponovo. Ona je malo gledala levo-desno, a onda mi se nagnula na uvo i vrisnula: „Kasni mi!"

Pokušao sam da je ubedim da bi trebalo da porazgovaramo o tome, ali Vesna je briznula u plač i počela da beži, udarajući u laktove i kolena studenata oko nas. Ostao sam usred tog mračnog bezumnog vira, zgrade su se okretale oko mene i ja sam uzeo još malo čokolade. Neka šmizla mi je prišla i pitala me: „A je 1' mogu i ja malo da dobijem?" i ja sam joj tutnuo celu čokoladu u šake. Onda je ona otrčala do kordona i počela tu đubrad da hrani mojom čokoladom. Otišao sam do nje i oteo joj čokoladu iz ruku.

„Ta čokolada je za ljude", dreknuo sam, a majmuni iz kordona slatko su se smejali. Riba se namrštila i počela prkosno da mi zvižduće pištaljkom u lice. „Prokleta maloumna govna", zauriao sam, „danas ih hranite čokoladom i kitite cvećem, a oni će vas sutra da poje batinama i kite modricama! Kako vas nije sramota da pevate i igrate, nabijem vas sve na kurac!" Moj govor je izazvao samo dodatne osmehe na pandurskim licima, a kreteni ispred kordona gledali su me belo, kao samo još jednog od luđaka, kojih je ovaj grad ionako pun. Bacio sam čokoladu na asfalt, izgazio je i krenuo kod Vesne kući.

Uleteo sam u Vesnin ulaz i krenuo uz stepenice. Na prvom međuspratu naleteo sam na Nadu i toliko se prepao, da sam počeo da vrištim. Ona mi je, međutim, stavila ruku na usta i šapnula mi na uvo: „Nije kod kuće. Nije još došla."

„Otkud ti, jebote, video sam..."

„Znam šta si video, znam šta si video", šaputala je i provlačila mi prste kroz kosu.

Nada me je zatim odvela u dvorište crkve Aleksandra Nevskog.

„Ona je ladno zaglavila! Kako ti nisi zaglavila?!" kukao sam.

„Smiri se, samo joj kasni, još uvek ne znaš da li je zaglavila."

„Ja ne znam, ali ti znaš!" dreknuo sam.

„Smiri se, smiri se, sve će biti u redu", grčila me ona, ali je u meni bes rastao i svega mi je bilo preko glave, i Miloševića, i jalovog protestovanja, i monstruma s crvenim očima, i krvi iz nosa, i keve, i čaleta, i jedino što sam želeo je da pobegnem što dalje iz ove usrane zemlje, što dalje od njenih divnih studenata i časnih domaćina i vrednih seljaka i nacionalista koji nisu isto što i šovinisti, i njenih žrtava ratnih zločina i njenih ratnih zločinaca.

„Ja ovako više ne mogu. Ako protesti nisu lek, lek je terorizam, ako terorizam nije lek, lek je revolucija! Za svaku jebenu bolest postoji lek, pa tako valjda i za Slobodana Miloševića!" razdrao sam se.

„Tako je, dečko!" viknuo je kroz prozor crkve nekakav pop.

Onda sam ponovo besno krenuo ka Vesninoj zgradi, a Nada je išla za mnom. Ispred ulaza rekla mi je da dođem kod nje sutra uveče i poljubila me u obraz. Popeo sam se na drugi sprat, a Vesnina keva mi je otvorila vrata. Bila je u spavaćici.

„Jao, sedi, imam baš finu pitu sa sirom...", počela je ona, zevajući.

„Je l' Vesna tu?" prekinuo sam je i istog trenutka se pokajao zbog svog tona. Nesrećna žena mi ništa nije bila kriva, ona je poslednja trebalo da ispašta zbog mog neobuzdanog svršavanja u njenu ćerku.

Nakašljao sam se i ponovio: „Izvinite, da li je Vesna kod kuće?"

„Nije, nije još došla. Konačno je i ona krenula na proteste, a već je počelo da me bude sramota."

„Nema šta da vas bude sramota, vaša kćerka je super. Nekim ljudima je jednostavno lakše da se prepuste. Neki ljudi se jednostavno ne bore protiv stvari koje su jače od njih."

„Uđi, sine, sad ću da izvadim pitu."

Tek što sam seo, a ona me je pitala:

„Jao, je l' imaš još onoga... one...“, bečila je oči, bilo ju je sramota da izgovori tu reč.

„Džidže?“

„Ovaj... molim?“

„Trave?“

Ona se hitro okrenula, da vidi da li je zid prisluškuje, a onda se sasvim nagnula ka meni.

„Da“, šapnula je.

Napravio sam minijaturni džoint, uplašen od onoga što će se desiti. Nije tu bilo ni za četiri čestita dima. Vesnina keva je već posle drugog dima počela da se hvata za grudi.

"Jao, ovo je mene baš nešto udarilo."

„Samo vam se čini“, pokušavao sam da ostanem pribran i pored svih tih mrlja pred mojim očima.

„Ne, ne, ovo me je baš udarilo, mnogo jače nego prvi put. Jao, kako mi lupa srce!“

Tu sam se ja prepao da sam je ubio. Žena je imala slabo srce i drogirana budala uvalila joj je prskanu žarkovačku travu, travu od koje ljudi vide budućnost i monstrume, travu od koje ljudi ujedaju, od koje plaču i povraćaju. Da li se to računa kao ubistvo iz nehata? Ili kao ubistvo s predumišljajem?

Gospodine sudijo, on je znao da moja majka ima slabo srce, pa joj je i pored toga dao najopasniju hemijsku supstancu istočno od Pekosa. Da li znate nekoga iz Žarkova? E, sad znate zašto ne znate nikoga iz Žarkova. Vesnina keva je ustala i ja sam se toliko prepao da sam pao sa stolice. Oteturala se do lavaboa, pustila vodu i gledala u mlaz.

„Umijte se, umijte se!“ vrištao sam u sebi, ali nikakav glas nije izlazio iz mene.

Pogledala me je preplašeno, kao dvogodišnje dete. Ta jebena žena je zapravo i bila jebeno dvogodišnje dete. Skočio sam s patosa, zgrabio jedno parče pite i nabio joj ga u usta.

„Ugljeni hidrati“, urlao sam, „glukoza, fruktoza, saharoza“, urlao sam, „da ne odlepite, da ne vidite šta se desilo s vašim mužem!“

Ona je razrogačila oči.

„Ali ja znam šta se s njim desilo. Ostavio nas je“, mrmljala je punim ustima, mrdajući kažiprstom ispod mlaza. Ponovo sam pao na patos. Da li da joj kažem, da li ima svrhe da joj kažem? Da li je uopšte istina to što bih joj rekao? Stavio sam prst na čelo i pokušao da vidim prošlost. Vesna, Vesnin ćale, Vesnina keva, bzzzz. Ništa nisam video, izgubio sam moć i bio zahvalan nebesima zbog toga. Onda se začulo neko urlikanje i ja sam se trgnuo. Okrenuo sam se i shvatio da je to u stvari bilo rondanje kuhinjskog stola na koji sam se naslonio. Vesnina keva je, i dalje držeći se za grudi, krenula u dnevnu sobu.

„Moram da prilegnem, samo malo...“, mrmljala je.

„Ne! Ne da zaspite!“ razdrao sam se i krenuo za njom. Bio sam žešće istripovan. „Ne smete da zaspite!“

Ona je međutim otišla u sobu i legla u krevet. Uključio sam televizor. Na maleckom sam u ćošku pisalo je da je prošlo dva. Kad pre? Gledao sam reklamu za uloške i razmišljao o menstruaciji.

„Ne da zaspite!“ dreknuo sam, a Vesnina keva se trgla.

„Ne, ne...“, mumlala je, u bunilu.

„Ne smete da...“, zaustio sam ja, a onda mi se desila najidiotskija stvar u poslednjih nekoliko godina. Prsrlo mi se. No, onako

uduvanom, ni na kraj pameti mi nije bilo da bi možda trebalo da mi bude neprijatno ako odem i zaključam se u WC. Pojačao sam ton na televizoru do daske, ubeđen da će to Vesninu kevu ostaviti budnom i otišao da serem.

Ko zna koliko bih još sedeo na šolji da nisam čuo kako Vesna dolazi kući. Kroz onu buku iz televizora, čuo sam kako otključava vrata i kako hoda kroz predsoblje. Na brzinu sam obrisao dupe i pustio vodu. Vesna je utišavala televizor. Kad me je videla, zamalo se onesvestila od straha.

„Čekaj, čekaj, moramo da razgovaramo“, rekao sam, a ona se povlačila ka svojoj sobi.

„Šta si uradio mojoj majci, šta si radio u WC-u?“

„Ovaj, umivao sam se“, rekoh, musav od krvi i čokolade.

Ona je zatim uletela u svoju sobu, a ja sam utrčao za njom. Skočila je na krevet i zabila glavu u jastuk. Ridala je.

„Možda nije ništa strašno, možda ti samo kasni“, rekao sam.

„Idiote! Nikad mi u životu nije zakasnila jedan jedini dan! A najstrašnije od svega je što je tebi strašno što meni kasni!“

„Ne, nije, ovaj, jeste, ali kad se gleda iz drugog ugla, onda...“

„Svinjo, a mogao si da svršavaš u mene! To si mogao!“

To me je baš iznerviralo, nikad nisam voleo svaljivanje krivice samo na jednog, naročito kad su takve stvari u pitanju. Pravljenje dece je kolektivni zločin.

„Jedi govna“, rekao sam i izašao iz njene sobe. Otišao sam u kuhinju, uzeo dva parčeta pite sa sirom i nagurao ih u džepove. Zalupio sam vratima, rešen da se tu više nikada ne vratim.

Resio sam da subotu iz inata presedim kod kuće. Znao sam beogradske subotnje večeri, znao sam šta me čekalo u Kolarčevoj. Nova generacija demonstiranja, štreberi, pozeri, smradovi i profuknjače.

Šljama je okupirao protest, bilo je krajnje vreme da se nešto dogodi, da neka sila ukloni to smeće s ulica, da neko džinovsko sito odvoji demonstrante od ološa, da se ponovo vratimo starom dobrom razbijanju RTS-ovih prozora i gađanju pandura ciglama.

U pola osam izvadio sam zvučnike na prozor i pustio „Ramonse“. Bio je to nešto mekši repertoar u odnosu na onaj od prethodnih dana, ali i ja sam pod pritiscima omekšao i trebalo mi je da se uz nešto dobro ispraznim. A „Ramonsi“ su bili i ostali najbolje rešenje za svaki problem. Oko osam, počela je da me hvata griza savesti što ne idem na demonstracije Koalicije „Zajedno“, pa sam na brzinu obuo cokule i izašao na ulicu. Na stanici 'dvadeset šestice' na Trgu našao sam Čeleta. Odslušali smo miting i pobjegli kućama. Nadi se namerno nisam javio, pošto sam hteo da joj se osvetim za sva iznenadna pojavljivanja i nestajanja, za sva krvarenja iz nosa i sve stravične vizije koje sam imao zbog nje.

U nedelju me je ćale pozvao telefonom i rekao kako bi bilo super da svratim na nedeljni ručak, kao nekad. Imali smo običaj da dolazim nedeljom na ručak, još od njegovog razvoda s kevom, pa sve do pičkanja, 1994. Iz sve snage upirao sam se da ne uvedemo ponovo taj glupi običaj, jer sam znao da će se ponovo završiti pičkanjem.

„Ne mogu, imam temperaturu 42.“

„Stvarno?“

„Aha. Doktori misle da neću preživeti.“

„Jebote, je 1' ti treba nešto!“ zabrinuo se on.

„Ne, doktori kažu da si poslednju priliku da mi pomogneš prokockao 1994.“

„Čekaj, je l' ti to mene zajebavaš?“

„Ne, mrtav sam ozbiljan, a uskoro ću biti samo mrtav.“

„Gospode, on bunca“, rekao je nekome moj ćale. „Jesi li siguran da ti ništa ne treba?“

„Trebam mi američka viza i kuća u Holivudu“, rekao sam i spustio mu slušalicu.

Zatim me je uhvatila neopisiva griza savesti što u subotu uveče nisam otišao kod Nade i ja sam je okrenuo telefonom. Nije bilo svrhe da lažem.

„Popizdeo sam, ostao sam sinoć kod kuće iz inata.“

„Ti si moje malo pile. Vidimo se večeras.“

Osećao sam se na momente kao prokleta vudu lutka, kojom se svako igrao kako je hteo. U pola osam pustio sam ćelom svetu „Pro pain“ i kroz pola sata pobegao na Trg. Kod Nade sam stigao u deset i petnaest. Otvorila mi je samo u žutoj majici na bretele. Nije imala brushalter, nije imala gaćice, nije imala ništa. Primetio sam joj na rukama ožiljke od žileta, koji su, iako pomalo izbledeli, na svetlu izgledali zastrašujuće.

Dva sata kasnije, ležali smo goli na krevetu i meni se ponovo prikenjalo. Zapitao sam se da li je to moj organizam konačno počeo da popušta pod pritiscima i iskušenjima. Nada mi je naravno pročitala misli i rekla da ne treba da mi bude glupo zbog mojih fizioloških potreba. Otišao sam u WC i gledao da kenjanje što je moguće više skratim. Kad sam se vratio, zatekao sam Nadu u poziciji u kojoj sam je i ostavio, голу, s rukama prekrštenim na stomaku, kako gleda u plafon.

„Reci mi, ono čudovište... ”

„Ne mogu o tome da pričam”, promrmljala je.

„Zašto?”

„Zato.”

Znao sam da se s njom ne vredi ubeđivati. Zato sam promenio temu.

„Reci mi, a Vesna... ”

„Ni o tome ne mogu da pričam”, rekla je i prstom mi dodirnuh nos, ispustivši zvuk kao automobilska sirena.

„Zašto?”

„Zato.”

Načeo sam zatim najbenigniju temu.

„Tamara stvarno ima hepatitis?”

„Aha.”

„Stvarno?”

„Najstvarnije.”

Ona se okrenula na bok, ka meni, nasmešila se i namignula mi. Onda je počela da mi liže vrat, pa grudi, pa stomak, pa je počela da jezikom obigrava po mojim preponama, i ja sam to protumačio kao njenu želju da umuknem.

Negde oko tri sata ujutru, Nada je počela da me drmusa.

„Mali, buđenje! Ustaj!”

„Šta je, bre?” mumlao sam u jastuk.

„Diži se, moraš da stigneš na probijanje kordona.“

„Kakvo, bre, probijanje?“

„U pet do četiri biće probijen kordon. Moraš da budeš tamo!“

„Ne moram. Ići ću samo ako bude neko batinanje.“

Onda je ona iskreno popizdela.

„Ajde, diži se“, počela je da me vuče za nogu, „ti moraš da budeš tu kad se bude probijao kordon!“

Moraš! Moraš!“

„Opet mi nameštaš neku ribu?“ rekao sam ja, a ona je počela da me vuče još jače i ja sam pao s kreveta.

„Ti si ključni deo ovog protesta, ti moraš da budeš tu kad se probija kordon! Molim te, samo za mene, molim te!“

Ja sam se onda na brzinu obukao i izašao iz Nadinog stana. Nisam čak stigao ni da proverim šta joj je u ormaru.

Noćna šetnja mi je izuzetno teško pala, pošto me je Nada probudila iz najslađeg sna i isterala na vetar. Nabio sam ruke u džepove i shvatio da je kesica sa žarkovačkom travom nestala. Nada ju je bacila.

Dok sam kenjao. Ili dok sam spavao. Zastao sam na trolejbuskoj stanici na Slaviji i razmislio da li da se vratim i razbijem joj vrata od stana, ili možda da odem kod Džerija u Urgentni i naručim sebi novu kesicu. Nisam imao para kojima bih platio novu kesicu, a razbijanje Nadinih vrata već se pokazalo uzaludnim i ja sam, potpuno utučen, nastavio ka Terazijama.

Kad sam stigao, ispred kordona je bilo nekoliko stotina ljudi. Ali ovo je bio šljam druge vrste. Bili su tu Baletić, cela prva postava debelih i još pedesetak sve samih zalizanaca u odelcima, rolkama, sakoima i

kravatama. Stajali su i kikotali se, kao da su na prijemu. Ostatak su bili fanatici, izbečeni i iznureni, kao da su sedam dana i noći bežali od ljudoždera. Ugledao sam zastavu Pravnog fakulteta i krenuo ka njoj. Pod njom je lipsavao Dejan K., a pored njega je stajala Tamara, koja je izgledom pre podsećala na divlju mačku nego na studenta prava. Poljubio sam je u obraz, na šta nije bog zna kako reagovala.

„Ja stvarno ne znam dokle ćemo ovako“, žalio se Dejan K., „crkavam s ovom moćugom, pet dana se nisam okupao.“

Nije to ništa, pomislio sam ali nisam imao srca da mu kažem. Nisam imao srca da mu kažem i kako ga nijednom nisam video otkad je blokada počela. Viđao sam svakakve zastave, i ETF, i Mašinac, i Građevinu, i Rudarsko-geološki, ali našu zastavu nisam viđao. Teško je bilo zapaziti baš svaku sitnicu u onom živom blatu. Njih dvoje bili su nekako nadržani na mene, verovatno su se osećali izdanim u borbi, ali ko ih jebe, ja sam se isto tako osećao na putu za Kragujevac. A priđe sam osećao i da me neko gleda dok pišam. Otišao sam zatim do Baletića i debelih, koji su se smestili ispred ulaza u DKC.

„O, evo ga naš glavni operativac“, rekao je glavni debeli.

„Sutra lepimo plakate, ne zaboravi“, ubacio se Baletić.

„Kako bih samo mogao to da zaboravim“, promrmljao sam.

„Koliko li je sati?“ pitao se glavni debeli, a zatim pogledao na zlatnu čuku koja mu je stajala oko levog zgloba. Toliko je bleštala da bi običan čovek verovatno oslepeo ako bi se usudio da je pogleda.

„Petnaest do četiri“, zaključio je i zevnuo, „Sad će, još malo.“

Do đavola, debeli je bio bog lično. Sve je video i sve je znao i nimalo nije bio uzbuđen zbog toga.

U pet do četiri, desilo se čudo. Pandur sa beretkom, onaj kome će Nada namazati ranu kravljom balegom, došao je do kordona i nešto

im rekao. Panduri iz kordona su se zatim okrenuli i otišli. Nije bilo autobusa, nije bilo smene, studenti su ostali sami na beogradskim ulicama. Panduri su se potrpali u džipove i marke i odvezli se u noć i tek tada je buknuo. Svi su počeli da skaču, da vrište, da se grk i ljube, studentski protest odneo je pobjedu nad Slobodanom Miloševićem. Debeli su se rukovali među sobom, pa onda sa mnom, pa sa Baletićem. Na kraju se Baletić rukovao sa mnom.

„Šta se koj' kurac desilo?" pitao sam ga.

„Sveti Sava. Litija treba da prođe ovuda ujutru i panduri su morali da se sklone pred patrijarhom", objasnio mi je.

Da nije bilo Svetog Save, blokada kordona bi se najverovatnije u jednom trenutku završila opštim batinanjem studenata. U tom trenutku opšteg slavlja, osetio sam se tako bednim u odnosu na ceo život, toliko bezuticajnim i nikakvim, da su mi navrle suze. Debeli su rutinski krenuli u šetnju, prvu u kojoj sam ih ikada video, a sa njima i Baletić. Pogledom sam ulovio našu zastavu i progurao se do Tamare i Dejana K. Oni su bili van sebe od oduševljenja. Tamara je skakala, cičala, besila mi se oko vrata i ljubila me po prljavoj kosi i obrazima. Sve mi je bilo oprošteno. Dejan K. mahao je ponosito zastavom i duvao u pištaljku. Uхватili smo se sve troje za ruke i kao deca skakutali Ulicom srpskih vladara. Ljudi su nam mahali sa prozora, a neki su u pidžamama izlazili ispred svojih ulaza da nas pozdrave. Iz svake zgrade njih nekoliko bi nam se pridružilo i kod Slavije kolona je već brojala nekih desetak hiljada. Bio je to dirljiv trenutak, i koliko god nisam to sebi hteo da priznam, bilo mi je super. Samo je šteta što u Srbiji svako veselje traje kratko, što se u Srbiji svako veselje obično završi masakrom.

**

Ubijao sam se od dosade. Čele i Dejan K. bili su s novobeogradske strane Brankovog mosta, među demonstrantima koje je predvodio Vuk, a ja sam dreždao s ove strane, među demonstrantima koje su predvodili Zoran Đinđić i Vesna Pešić. Preko Brankovog mosta bio je razvučen kordon. Ledeni vetar duvao je s reke i ja sam u sebi pizdeo

što ni punih nedelju dana nije prošlo od probijanja kordona u Kolarčevoj a već smo bili primorani da se smrzavamo pred novim, na Brankovom mostu. Doduše, ekipa ispred mosta mnogo se razlikovala od ekipe u Kolarčevoj. Ovde niko nije bio veseo, uglavnom zato što su na demonstracije Koalicije „Zajedno" dolazili ljudi kojima je bio pun kurac svega, ljudi koji su se, iz teške muke, sa svojih pedeset i šezdeset godina, odvažili da stanu pred kordon. Nikome tu nije padalo na pamet ni dobro zezanje, ni muvanje riba.

Tamara se tog dana, posle studentskih demonstracija, požalila kako je dobila i kako je sve boli i mora kući da legne i pokrije se ćebetom. Ipak, nisam se osećao toliko usamljenim, pošto još barem polovina prisutnih nije imala društvo. Bili su to usamljeni vukovi, predstavnici svojih unesrećenih porodica, delegati na iscrpljujućem dvoipomesečnom zasedanju uličnog parlamenta.

Već sam nekoliko sati tu stajao kad sam osetio kako mi tanak mlaz krvi curi iz nosa. Počeo sam da se osvrćem i gledam po gomili, kad me je neko uhvatio za mišicu. Neka usplahirena tetka.

„Dečko, je 1' znate vi neku Nadu?" dahtala je. Nisam ni stigao da odgovorim, a ona me je povukla za rukav. „Pođite sa mnom, brzo!"

Krenuli smo kroz rulju ka Zelenjaku i tetka je sve vreme teško disala i gledala da li idem za njom.

„Brzo, brzo!" uzdisala je.

Na Zelenjaku smo se spustili niz stepenice i došli do telefonske govornice na početnoj stanici

„osamdeset četvorke". Tetka je stala i razrogačenim očima gledala u telefon. Onda je pogledala mene, pa onda opet u telefon.

„Stajala sam ovde, ne baš ovde, nego nekoliko metara levo, tamo kod onog znaka, i čujem kako zvoni. I zvoni i zvoni i nikog nema da se javi. I javim se ja onda, da vidim šta je, i neka žena kaže 'Ja sam Nada, hitno idite do kordona. Sedamnaest koraka od semafora za

pešake stoji dečko u crnom kaputu kome curi krv iz nosa', kaže 'hitno ga dovedite do telefonske govornice'. Kako je mogla da zna da ćete da stojite... i crni kaput... i da će da vam curi..."

U tom trenutku telefon je zazvonio i ja sam zgrabio slušalicu.

„Molim te, molim te, hitno dođi...“, grcala je Nada, kroz suze.

„Zašto, šta se desilo?“

„Dođi hitno!“ vrisnuh je i zalupila mi slušalicu.

Tetka me je zapanjeno gledala.

„Sta se desilo?“ pitala me je.

„Moram hitno da odem kod nje“, rekao sam i obrisao nos rukavom. Tek što sam zakoračio da pređem ulicu, telefon je ponovo zazvonio. Tetka je taman htela da podigne slušalicu, ali ja sam je preduhitrio. Nada je dreknuh: „Ne u Deligradsku, u Jevremovu! I reci toj ženi da će Tijana da rodi dečaka, 22. marta 2002.“

Spustio sam slušalicu. Tetka me gledala razrogačenim očima.

„Tijana će da rodi, ne znam, dečaka, nekog marta 2001“, promrmljao sam i potrčao uz stepenice ka Brankovoj. Trčao sam koliko me noge nose, jednim delom srećan što mi je Nada razbila monotoniju višesatnog smrzavanja pred kordonom. Preostali deo bio je van sebe od straha.

Uspentrao sam se uz stepenice i pokucao na vrata praznog stana u Jevremovoj. Nada mi je otvorila.

Nikako nisam mogao da se naviknem na njenu kratku crnu kosu, pa sam se i ovog puta malo prepao.

„Upadaj“, rekla je.

Stan više nije bio prazan. Bio je namešten i izgledalo je kao da to uopšte nije onaj stan. Bili su tu stolovi, stolice, trosed, ormari, knjige, čaše, piksla, tapete, slike. Izgledalo je kao da je stan takav već dvadeset godina.

„Neki ljudi su ga kupili, ali su otišli na zimovanje. Nisu promenili bravu, i tako...”, kikotala se Nada.

v

„Sta se desilo, zašto si me zvala?“

„Desilo bi se da nisi došao“, šapnula je ona i štipnula me za dupe.

„Ej, napustio sam borbeni položaj zbog tebe! Bolje bi ti bilo da mi kažeš šta se događa!“

„Smiri se, neće tvoj borbeni položaj nikuda“, rekla je ona i nabila me skroz uza zid, „bilo mi je važno da dođeš.“

Bio sam sit tih poluinformacija, tih idiotskih igara.

„Ti misliš da je do jaja što sve živo znaš o meni, a sa mnom nećeš da podeliš čak ni ono u šta me uvaljuješ?“ dreknuo sam, ali ona se nije ni najmanje uznemirila. Znala je da ću dreknuti, znala je da ću da popizdim. Smeškala se i sve vreme me hvatala za dupe. Izgledalo je kao da je poludela. „Ostavi me, jebiga, vidiš da sam popizdeo!“ viknuo sam.

U tom trenutku začulo se neko urlanje na ulici.

„Neki klinci se biju, ništa strašno. Jedan će nožem da izbode drugog, dobiće tri godine u KPD-u

'Kruševac', izaći će kroz dve i ubiti svoju bivšu devojkju“, stenjala je Nada, uvijajući mi se oko nogu.

Taman kad je bes počeo da mi popušta i da mi se krv iz slepoočnica spušta u prepone, s ulice se ponovo začula dreka.

Neljudski krici, nimalo nalik tinejdžerskim. „Ne bodu ga svaki dan nožem, ne zna dečko kako treba da se dere u takvim prilikama“, dahtala je Nada. Gledala je u moj vrat. Zgrabio sam je za glavu i pogledao je pravo u oči. Strah. Izleteo sam na prozor i ugledao kako nasred ulice stoji marica, a pet pandura pendrecima leše nekog čiču.

Matori je ležao na asfaltu i jaukao kao zaljubljena mačka. Potrčao sam ka vratima, a Nada mi se obesila oko vrata.

„Ne, ne, nemoj da ideš! Nemoj da ideš, molim te!" vrištala je.

Nisam ništa hteo da joj kažem, nisam mogao da trošim snagu na to. Ionako je mogla da mi čita misli.

Pun mi je kurac tvog foliranja, pomislio sam.

„Nije foliranje", razdrala se ona, „ne znaš šta sam videla, ne znaš šta je sad na Brankovom mostu!"

Ja treba da budem tamo, pomislio sam.

„Ne, ne, ne smeš! Ako odeš tamo, ubiće te, odraće te od batina! Potrebni si protestu čitav!"

vrištala je Nada.

Sudbina ne može da se promeni, pusti me da se rukujem s mojom, pomislio sam i grčevito stisnuo kvaku na vratima. Nada je pala na kolena i ujela me za ruku.

„Jao!" razdrao sam se. Nećeš me sprečiti da odem, neću ja da sedim u kući kao neka pička dok oni napolju biju narod, pomislio sam. Nada je zatim otrčala u kuhinju, a ja sam brže-bolje izleteo iz stana.

„Vrati se, vrati se, ili ću iseći vene!" vrištala je ona za mnom. Imala je u ruci ogroman kuhinjski nož, koji je prislonila na svoju levu nadlanicu. Istrčao sam na ulicu.

Napolju je bilo pusto. Dok sam se ja rvao s Nadom, matorog su panduri verovatno strpali u maricu i čupali mu nokte. Trčao sam Jevremovom do Francuske, a onda sam skrenuo ka Trgu Republike.

Mimoilazio sam se s ljudima koji su, uplakani, flekavi i isprebijani, bežali ka Dorćolu. Došao sam do Trga i na njemu ugledao preko dve stotine pandura, sa šlemovima i isukanim pendrecima. Na Trgu nije

bilo nikog, a oni su se ležerno šetkali i pendrečili po uparkiranim kolima. Izgledalo je monstruozno, centar Beograda okupirali su demonski oklopnici, programirani da ispaljuju suzavac i udaraju slabije od sebe. Pojma nisam imao kako da im se suprotstavim.

Stajao sam pored spomenika Vasi Čarapidi, kad je odozdo, iz Dvadeset devetog, naišla grupa od njih dvadesetak. Sve sam ih znao, bile su to barabe iz mog kraja, četvorica su sa sobom povel i pitove.

Urlah su i viđali močugama. Bilo je tu i Cigana i Grobara i narkodilera, koji su, ujedinjeni u mržnji prema Miloševiću i želji za dobrom zabavom došli da se obračunaju sa deset puta brojnijim stormtruperima balkanskog kasapina. Došli su do mene, rukovali smo se, jedan pit me je zamalo ujeo, a onda su počeli da vade iz džepova kamenje i gađaju pandure, koji su stajali pedesetak metara dalje. Neko je odande iste sekunde ispalio suzavac, ali je jedan mali sa cvikerima za sunce zgrabio patronu i bacio je nazad pandurima. Video sam pandura kako šutira kanticu iz koje je kuljao suzavac, dok su ostali na glave stavljali gas maske. Poletela je nova gomila kamenja, barem četrdeset kamenica u tri sekunde, i panduri su malo uzmakli. Počeo sam da urlam, cokulom sam otkinuo retrovizor s nekog „golfa“, otrčao na tridesetak metara do pandura i gađao ih njime. Poleteo je nov suzavac, čak dve patrone, ali ih je onaj isti klinac odmah dohvatio i bacio nazad. Onda je jedan pandur dohvatio patronu i bacio je ponovo na nas.

Suzavac je leteo na sve strane i mi smo kašljali i kijali i oči su nas pekle, ali smo se i dalje hrabro držali.

Odlomio sam još jedan retrovizor i gađao pandure. Pa još jedan. I još jedan. Ko zna kako su to drugari iz kraja shvatili, pošto su, onako, iz zezanja, štanglama počeli da razbijaju šoferšajbne na kolima, a jedan je otrčao do kioska i porazbijao stakla na njemu. Počeli su zatim da pevaju Zvezdine pesme, a jedan manji deo Partizanove. Onda su svi zajedno počeli da pevaju „Sprem'te se sprem'te četnici“ i baš kad je ekstaza bila na vrhuncu, jedan odred pandura potrčao je niz Vasinu.

„Opkoljavaju nas!“ viknuo je neko i sledeće sekunde pesma je prestala, a mi smo preko automobilskih hauba potrčali ka Domu armije. Istrčavši na ulicu, ugledao sam kako ka nama s boka trče panduri, ali ne iz Braće Jugovića kako smo očekivali, nego iz pravca Doma omladine. Njih barem sto, sa isukanim pendrecima. Sledeće sekunde počeli su da istrčavaju i iz Doma armije, kuljale su ih gomile napolje, pukli su svi Miloševićevi mitiseri, i gnoj koji se tamo krio šikljao je na beogradski asfalt. Video sam četvoricu sa pitovima kako trče ka Zetskoj, i krenuo za njima. Iz sporednog ulaza Doma armije izleteli su panduri. Jedno kuče je skočilo na pandura i ujelo ga za ruku. Drugi pandur je pritrčao i počeo da ga pendreci, a onaj čije je bilo kuče uhvatio je tog s pendrekom za šlem i udario ga ciglom po glavi.

Pandur je pao kao sveca, a onaj koga je kuče ujedalo izvadio je pištolj. Potrčao sam ka Dvadeset devetom.

Do ulice mi je trebalo desetak metara, a panduri su već stigli do trotoara s druge strane. Skupio sam snagu, zatvorio oči i potrčao koliko me noge nose. Osetio sam njihov znoj, njihovu kolonjsku vodu i suzavac, čuo kašljanje i zamahivanje pendrecima. Protrčao sam između mračnih senki sa šlemovima i počeo da jurim niz ulicu. Niko nije uspeo da me dokači pendrekom, niko nije uspeo da me šutne, da me saplete, da me gurne. Čuo sam iza sebe bat njihovih čizama i teško dahtanje iz njihovih demonskih gubica. Trčao sam do Prve ekonomske, a onda sam se okrenuo i video da su panduri zastali kod sporednog ulaza u „Politiku“.

„Pušite ga, pederi!“ počeo sam da urlam. Odlomio sam retrovizor s nekih kola i zaletio se da ih njime gađam. Onda sam ugledao kako jedna marica ide uz Cetinjsku. Išla je polako, nisu me videli. Bacio sam retrovizor ka njoj i počeo da jurim dalje niz Dvadeset deveti. Marica je sledeće sekunde pojurila, skrenula za mnom, čak su i sirenu uključili i ja sam zaključio kako od bežanja ulicom nema vajde. Setio sam se da je na desetak metara od mene jedan prolaz koji vodi do platoa s košarkaškim terenom, između Dvadeset devetog novembra, Džordža Vašingtona i Cetinjske, koji su klinci zvali

„parkić". Uleteo sam u prolaz, našao se u dvorištu, protrčao pored nekih kola i s jednog zidića skočio na košarkaški teren.

Čučnuo sam u jednu šupljinu u zidu i zaustavio disanje.

Osluškivao sam. Čuo sam korake iznad sebe. Bili su to panduri, to je bilo karakteristično za njih, da se movaju unaokolo, ne progovarajući ni reči. Dok su tukli ćutali su, dok su stajali u kordonu ćutali su, ali su van dužnosti verovatno bili sve sami čestiti domaćini i dobri oćevi. Čuo sam zatim korake s moje leve strane. Neko je dolazio preko trave. U „parkiću" je bio mrkli mrak, a tamo gde sam ja ćučao bilo je tamnije nego u pandurskoj glavi. Ipak, koraci su prešli preko trave, pa su sišli na košarkaško igralište, pa odade pravo do mene. Tanak mlaz krvi krenuo mi je niz nozdrvu.

Nada me je zagrlila. Drhtala je.

„Ti nemaš pojma šta si upravo uradio", rekla mi je.

Šta, pomislio sam. Nada je drhtala.

„Šta?" pitao sam je.

„Ja sam videla... ja sam videla... da će te premlatiti, da će te odvesti u stanicu, da će te...", jecala je.

„Da li si ti normalna, pa ja imam neogranićen broj života, kao u igrici", zajebavao sam se ja, a Nada me zgrabila za glavu i unela mi se u lice.

„Idiote! Trebalo je da padneš niz stepenice na Brankovom mostu, posle onih vodenih topova... "

„Šta, bilo je i vodenih topova?"

„I onda sam te ja zvala, da bih to nekako pokušala da sprećim. Kad si otišao iz stana, trebalo je da te uhvate na ćošku Dvadeset devetog i Moše Pijade! Šta se desilo, prićaj, prićaj!"

„Pa, valjda ti znaš šta se desilo?“

„Ne znam, nemam pojma! Ja sam samo odjednom videla da si ovde, a ne u marici. Šta si uradio, šta se desilo?“

„Pobegao sam im.“

Nada me je ponovo zagrlila. Okej, pobedio sam budućnost, sad je ostalo samo da pobedim i sudbinu.

*

U amfiteatru broj pet bila je prava ludnica. Polovina prisutnih prepričavala je događaje sa sinoćnjeg batinanja, a druga polovina ih je prepadnuto slušala. Napetost je dostigla vrhunac kad nas je Baletić obavestio da tog dana studenti nameravaju da pređu Brankov most, u inat policiji. Od probijanja kordona u Kolarčevoj, studenti su se šetali kud im je volja, ali posle sinoćnih događaja niko nije mogao biti siguran da muriji neće pasti na pamet da malo potkači i akademske građane.

Na Brankovom mostu bilo je kao kad ovce idu na klanje. Nesrećni studenti i studentkinje osvrтали su se na sve strane, iščekujući pendrek posred čela, prestravljeni pričama o fantomskim policajcima koji istrčavaju iz zidova i bandera, koji se pojavljuju niotkud. Na pola Brankovog mosta, neko je viknuo „murija!“ posle čega je nastao pravi stampedo ka Zelenjaku. Od trčanja, most je počeo da vibrira, pa je sve zaličilo na smak sveta, sa studentima koji su trčali, skakali na trotoar, na žardinjere, sa studentima koji su vrištali i plakali. Odmah pošto je podignuta uzbuna, skočio sam na jednu od žardinjera i ispred studentske kolone video samo prazan novobeogradski bulevar. Studenti su bežali od svojih senki.

Studentsko obezbeđenje je na kraju nekako smirilo situaciju i mi smo nastavili preko mosta, pa oko zgrade CK, pa onda brže-bolje natrag u grad.

Na mitingu Koalicije „Zajedno“, koji je tog dana održan u tri po podne, skupila se gomila nadržanih ljudi, spremnih za novi okršaj s policijom. Skupila se i policija, koja je napravila uobičajeni kordon u Kolarčevoj. Posle mitinga, ljudi su se nabili ispred kordona i počeli da psuju gamad u njemu. Ja sam, međutim, odlučio da tog dana po svaku cenu pronađem Vesnu i saznam šta se desilo sa njenom menstruacijom. Nedelju dana sam skupljao hrabrost i na kraju odlučio da je taj ponedeljak sasvim zgodan za loše vesti. Otrčao sam u Skenderbegovu, uspentrao se na drugi sprat i zalupao na vrata. Niko mi nije odgovorio. Onda sam krenuo kući, ali preko Trga, za slučaj da nešto ne propustim, ako je tamo postalo gusto. Nisam dogurao ni do Francuske, a već sam video kako se marica zaustavlja i u po bela dala iz nje iskače šest fantoma i bije neka dva nesrećnika, za koje se sa Marsa videlo da nemaju nikakve veze sa demonstracijama. Stajao sam malo, razmišljajući koji je pravi način da se suprotstaviš takvom terorizmu, koji je način da se suprotstaviš tom iskakanju i tabanju. Mora da je postojao način, mora da je negde postojao neko ko je razmišljao o tome, neko ko je znao kako završiti s Miloševićem jednom za svagda.

Te noći resio sam da posetim Džerija.

„Ne mogu, matori, da ti nabavljam gandžu za džabe! Gde si to video?“ bunio se on.

„Možda misli da mu daš jedan-dva heda“, dobacio je ispijeni. Bošković je ćutao.

„Ne, ne, on misli na ceo ket, je 1' tako matori?“

„Pa, mislio sam možda i dva. Plaćam čim mi uleti neka lova od protesta.“

„Ne mogu, matori, da je moja, pa ajde, ali sa tuđom gandžom da se tako zajebavam ne mogu.“

„A da mi ti kupiš, pa ja da ti dam lov?“

„A, ne, ne, ne, to je baš loše. Takve stvari se ne rade, stvara se loša karma. Mogu eventualno sad da smotam jedan, ali da mi obećate da ćete biti mirni. Izbaciće me iz bolnice ako napravim još jedno sranje.“

Podelili smo jednu osrednju bubašvabu i mene je udarilo drugačije nego pre. Pobedio sam budućnost, dostigao sam viši nivo svesti, alfa stanje bilo je sad moje normalno stanje, i žarkovačka vila me je čarala mnogo konkretnije. Digao mi se. Sedeo sam na Boškovićevom krevetu, s budžom koja mi je štrcala pod farmerkama.

„Šta bi, matori, sviđa ti se Bošković?“ rekao je Džeri i nas trojica smo prasnuli u smeh. Pao sam s kreveta. Ko zna kako je to zvučalo u hodnicima. Démonski smeh trolova iz zemlje metalnih kreveta i soba okrećenih u belo. Ustao sam. Džeri je ispružio ruku i pipnuo me po kiti.

„U jebote, matori, bolje idi da nađeš nešto za tucanje. Ne možeš ovakav ceo život.“

Ja sam zamislio sebe kako sa ukrućenom kitom prolazim kroz godine preda mnom. Kako s ukrućenom kitom polažem poslednji ispit na Pravnom, kako sa ukrućenom kitom vozim ženu na porođaj, kako sa ukrućenom kitom idem da se krstim, kako me sa ukrućenom kitom privodi vojna policija i ja sa ukrućenom kitom čistim klozete u kasarni. Bio bi to sjajan način da ljudima predstavim sebe u pravom svedu. Dobar dan, meni se dig'o. Kad? Pa, još pre dvadeset godina. Evo, danas mi se baš nešto nadigao, mora da će kiša. Možete da se pridržite, zbog klizavice, ili da se ne izgubite u bioskopu, ili da imate ispod čega da stanete ako bude zemljotres. Dignuta kita je jedna super stvar.

Otvorio sam prozor i iskočio napolje. Čuo sam dovikivanje mojih prijatelja. Istini za volju, nisam baš bio siguran koliki mi je prijatelj ispijeni, ali duvali smo zajedno, to je lep način da se započne prijateljstvo. Otišao sam do Tamare. Onako napaljen, s budžom ispod kaputa, osvrtao sam se, nadajući se da me neće prepasti neka marica i takvog me pendrečiti i privoditi. Stigao sam do Tamarine zgrade, ušao u dvorište i pokucao joj na prozor. Unutra je bio mrkli

mrak. Ipak, nije prošlo ni pet uduvanih sekundi, dve normalne recimo, a u njoj sobi se upalilo svedo i Tamara je otvorila prozor. Raščupana, plavooka, u majici za spavanje.

„Šta 'oćeš?" pitala me je bunovno.

„Ej, da li bi možda mogla da mi popušiš, stvarno bih ti bio zahvalan", rekao sam i razgrnuo kaput.

U međuvremenu sam, pošto me je sve dole bolelo, otkopčao šlic i kroz njega proturio udrvenjenu patku.

Tamara je počela da se smeje.

„Pa ti si skroz poludeo, koliko ima sati?"

„Nemam pojma, četiri, pet, šest. Je 1' hoćeš, a, a, mnogo bi mi značilo!"

„Uduvan si, je 1' tako?"

„Malo.«

„Dođi trezan pa ću da ti popušim", rekla je i zatvorila prozor.

Otišao sam zatim kod Vesne. Zakopčao sam kaput, za slučaj da mi otvori njena keva. Lupao sam na vrata, ali mi niko nije otvorio. Seo sam na stepenište i odjednom čuo da neko hoda iza mojih leđa, u Vesninom stanu. Ustao sam i ponovo pokucao na vrata. Ništa. Pribio sam uvo na njih, ali se čulo samo moje disanje i lupkanje dignutom kitom po donjem delu vrata. Onda sam upotrebio i zvono. Ding dong.

Ding dong. Ding dong. Kakvo sranje, ali ipak bolje od onih sa ptičicom. Pošto mi ni posle dvadeset minuta, bar sam ja mislio da je toliko prošlo, niko nije otvorio, zaključio sam kako je možda ipak najbolje da odem odade.

Napolju me je sačekala zora i počeo sam da urlam i bežim Skenderbegovom.

Problem dignute kite resio sam na staromodan način masturbacijom. Otišao sam kući, legao u krevet i šamarao ga barem pola sata zamišljajući najmanje dve stotine ženskih osoba. Bilo je tu svega, od onih sa kojima sam se i u pravom životu tucao, preko onih koje nikada neću tucati, sve do onih koje nikada ne bih mogao da tucam. Na kraju sam svršio misleći na Nadu.

Odspavao sam dva sata i otišao na fakultet. Baletić je za deset sati, u slušaonici broj osam zakazao sastanak grupe koja treba da smeni Savez studenata. Bilo je to slepo crevo fakulteta, u prizemlju, skroz desno. Tamo su bili Baletić, Čele, glavni debeli, Todor i Dejan K.

„Kao što znate, plakate nam je neko skinuo već prve noći“, rekao je debeli. „Prema mojim saznanjima, to je bila tetkica, koju je Bakić podmitio parfemom.“

„Predlažem da je ubijemo“, rekao sam i upisao se od smeha.

„Kolege, situacija je ozbiljnija nego što smo mislili“, pokušao je debeli da nas vrati u svet odraslih.

„Imam dojavu da su Bakić i Avramović odneli u DB spiskove vođa protesta.“

„Dovoljno je da DB jedanput nije mrzelo da dođu u 'peticu' i mogli bi na licu mesta da naprave spisak“, rekao sam ja. „Nema razloga za paniku. Ako se budu kurčili, prebićemo ih.“

„Tako je, nabićemo tog Bakica na našu zastavu i izložiti ga u holu fakulteta, za primer ostalim komunjarima!“ dreknuo je Čele. Zatim smo se on i ja rukovali.

„Mislim da bi trebalo da organizujemo pregovore s njima“, preuzeo je komandu nad sastankom Baletić. „Dimitrijević mi izgleda kao najbolja osoba za nešto takvo.“

„Ma nemoj, a šta da pregovaramo sa njima?“ dreknuo je Čele. „Možemo da pregovaramo samo o безусловnoj predaji Saveza

studenata nama!"

„Pa, takvo nešto nam je i palo na pamet", umešao se ponovo debeli. „Pošto ćemo protiv Baletića i Avramovića da dižemo krivične prijave zbog zloupotrebe službenog položaja, Dimitrijeviću možemo da ponudimo amnestiju, ako nam kao potpredsednik Saveza studenata potpiše izjavu o predaji prostorija, ključeva i pečata."

„Kakvu, bre, amnestiju", dreknuo sam, „zašto bismo njega amnestirali, ako je i taj krao i jeo govna!"

„Ponudićemo mu amnestiju, a posle možemo i protiv njega da podignemo krivičnu prijavu.

Jednostavno", rekao je Baletić.

To je delovalo dovoljno pokvareno za moj ukus i ja se više nisam bunio. Dejan K. je ipak bio nešto uporniji.

„Mislim da se pregovaranje s komunjarima protivi svim našim principima", rekao je.

„To je taktika, pa zar misliš da Đinđić i Vuk ne pregovaraju s Miloševićem?" rekao je Baletić.

„Svejedno, onda treba da izađu pred narod i kažu: 'Danas smo bili kod Slobe i pili smo kafu dok je vas lešila njegova murija, i baš je bio simpatičan i obećao je da će sve učiniti da se stvari srede"', govorio je Dejan K. i onaj krvožedni deo mene bio je potpuno uz njega. Ipak, onaj racionalni deo mene je progovorio: „Momak, nama je cilj da sjbemo taj usrani Savez studenata, a ako će pregovaranje s nekim Mišom-pišom da nam pomogne, onda treba i to da pokušamo. Evo, ja se prijavljujem da budem u delegaciji za pregovore, da bih posle sve lepo mogao da ti prepričam."

To ga je ućutkalo, a u delegaciju za pregovore ušli su još Baletić i Todor. Debeli se, kao što je i red, držao u senci, da njegova zlatna

čuka ne bi oslepela pregovarače, a Čeleta je, kao što je i red, trebalo držati dalje od pregovora, da nekome ne bi razbio glavu.

U jedanaest smo otišli u amfiteatar, a Baletić je objavio nešto što nas je sve zaprepastilo.

„Kolege i kolegice, čast mi je da vas obavestim da će Slobodan Milošević danas priznati poraz na lokalnim izborima. Vama će, kao budućim pravnicima, naročito biti zanimljivo njegovo idejno rešenje za beg iz ćorsokaka u kome se našao. Lepo je znati da ova dva i po meseca nisu bila za džabe. Nastavljamo protest, do ostavke rektora i studenta prodekana!”

Amfiteatom se razlegao aplauz, ljudi su se grlili i ljubili, a meni je bilo nekako bezveze, jer je izgledalo da se nečemu dobrom približio kraj, a još lošije mi je bilo zbog Nadinih predviđanja o Miloševićevom konačnom padu tek 2000.

Dok je kolona išla ka platou, prišao sam Baletiću.

„Ej, mislim da bi trebalo da napravimo veliki transparent 'Slobodni Savez studenata', šta kažeš?”

„To je super ideja. Dođi u kafe na platou da se dogovorimo”, rekao je on.

U kafeu je moja ideja dočekana s neizmernim oduševljenjem. Moj predlog bio je da napravimo transparent i besimo ga svakodnevno na katedru dok traju protesti, a kad osvojimo Savez studenata, da ga obesimo na vrata. Kao 1944.

„Bravo. Kako ti samo padaju takve stvari na pamet? Koliko love ti treba za to?” pitao me je glavni debeli. Obračunao sam koliko mi treba za materijal i farbu i dva keta žarkovačke trave i rekao mu. On je izvadio lovu i dao mi sto dinara više nego što sam mu tražio. Da mi se nađe.

Dok je studentska kolona skretala u Dvadeset deveti da protestuje ispred gradskog SUP-a zbog premlaćivanja nedužnih građana, ja sam otrčao u Urgentni da dam Džeriju pare za žarkovačko čudo.

*

Kod Nade te večeri nisam otišao, gonjen grizom savesti zbog transparenta koji sam izmislio ne bih li nekako nabavio pare za drogiranje. Kupio sam nekoliko metara belog štofa i crvenu farbu za tekstil, i sve to rasprostro po patosu moje sobe. Najlepšim mogućim slovima sam na štofu napisao „Slobodni Savez studenata“, i ostavio da se sve lepo osuši. Nekoliko minuta iza ponoći pozvonio mi je telefon.

„Znam šta si uradio, to je loše“, rekla je Nada.

„Da mi ti nisi bacila kesicu, uzeo bih samo pare za transparent.“

„Ne bi ti ni palo na pamet da praviš transparent da ti nisu bile potrebne pare za tu usranu travuljagu.“

„Imaš punu kesu moje trave, zašto to ne pušiš?“ nervirala se ona.

„Zato što ne mogu da se porede, zato što ovo Džerijevo nije trava, nego malo zeleno čudovište, nešto što u životu nisam probao.“

„Zovi Vesnu, kod kuće je“, rekla je Nada i spustila mi slušalicu.

To me je potpuno sjebalo. Vodio sam bespoštedni rat sa samim sobom zbog Vesne. Abortus je izgledao kao najbolje rešenje. Bio bih licemeran kad bih se terao da mislim nešto kao: „Možda i ne bi bilo loše da rodi“ i ne znam ni ja kakva sve sranja. Sta, bre, da rodi, gde da rodi, kome da rodi!1! Rađanje nije bilo opcija, ne u Srbiji, ne pod Miloševićem, a čini mi se i dugo godina posle njega. Poenta života je da tom detetu bude lepo, a ne da ima naduvanu babu, oca koji ima večito dignut kurac i kevu, nesvršenu pravnicu, jer sve one odustanu od fakulteta kad ostanu u drugom stanju. Baš sve. To smrdi na propast, a abortus miriše na slobodu. Za sve nas, za mene, za

Vesnu, za njenu kevu, a najviše za naše dete, koje nikada neće postojati i na tome treba da nam bude zahvalno do groba.

Potpuno rasturen, smotao sam gigantski džoint od Nadine trave, popušio ga na silu, a onda lice namazao ostatkom crvene farbe. Odvrnuo sam do daske „Bad Religion” i, pošto je to moja muzika za plakanje, plakao. U dva i petnaest pozvao sam Vesnu.

„Da”, javila se. U glasu joj je podrhtavao zemljotres.

„Ej, ovaj...”, zamučao sam.

„Pazi, pazi, ko se setio da pozove”, rekla je i ja sam zaključio kako upravo preživljavam jedan od najneprijatnijih trenutka u životu.

„Pa, pokušao sam da te nađem, čak sam i dolazio.”

„Ma nije valjda, i šta se desilo? Dao si mojoj majci heroin?”

„Ne, ovaj, niko mi nije otvorio.”

„Zašto si me zvao?”

„Ovaj...”

„Ajde, pitaj, pitaj slobodno.”

„Čekaj, Vesna.. ”

„Šta čekaj, nije valjda da ne možeš da skupiš muda da mi postaviš najobičnije pitanje?”

Gutao sam.

„Veliki demonstrant, vatreni govornik, čovek koji je tukao kamermana RTS-a, koji je gurao kontejner u 'Politiku'...” •

„Nisam ja, Čele je gurao kontejner.”

„...junak hiljadu protesta, išao peške za Kragujevac, probijao kordone, gađao pandure ciglama, nema muda da postavi jedno najobičnije pitanje!?"

„Kako si?" procedio sam napokon.

„Nikad bolje. A što se tiče kašnjenja i trudnoće, ništa nemoj da brineš. Sve je u redu."

„U kom smislu?" upitao sam, preplašen time šta „u redu" može sve da znači.

„U svakom smislu. Nećeš postati tata."

„Stvarno? Dobila si?"

„Neka to ostane moja mala tajna."

„Pa nisi valjda išla na..."

„Neka to ostane moja mala tajna", rekla je i zalupila mi slušalicu.

Pozvao sam Nadu.

„Je l' ona dobila ili je išla na abortus?!" dreknuo sam.

„Kakve veze ima. Bitno je da je rezultat isti", rekla je Nada.

„Kako kakve veze ima! Ako je zaglavila, pa abortirala, to je jedna stvar, a ako je samo dobila, onda je to sasvim druga stvar!"

„Nije"

„Jeste! Zašto bi neko zbog mojih spermatozoida išao pod nož?"

„Nije to tako strašno, što ne znači da se desilo."

„Zašto mi ne kažeš, jebiga!!!!"

„Zato.“

„Kolege i kolegice demonstranti“, započeo sam svoj govor pred prepunom „peticom“, Vama možda izgleda da se protest blizi kraju, ali, on je, nažalost, tek počeo. Pre svega, treba da se ispune naša preostala dva zahteva, smena rektora i studenta prorektora, a zatim treba započeti najteži deo posla, demontiranje režima na svim nivoima!“ Usledio je aplauz i ja sam malo sačekao. „Svakoga ko ima bilo kakve veze s Miloševićem treba ukloniti, svaku tetkicu, kafe kuvaricu, predsednika kućnog saveta, predsednika odeljenske zajednice, predsednika Saveza studenata!“ Nešto jači aplauz. „Biće to mukotrpa i teška borba! To su ljudske minijature, koje se grčevito drže za svoje položaje, to su pijavice, koje će vam preko svojih funkcija svakodnevno isisavati novac i krv! Ne damo im više ništa! A kad ih sve do jednog razmontiramo, onda ćemo da odemo na Dedinje i zavravimo glavni ventil!“

Sišao sam sa bine, zgrabio naš transparent koji je visio na tabli i počeo njime da mašem, dok su kolege i kolegice aplaudirah i urlali. Čele je skočio sa svog mesta, dotrčao do mene i počeo sa mnom divljački da maše „Slobodnim Savezom studenata“. Dogovorili smo se da napadnemo Savez kad Republička skupština donese lex specialis, pošto smo pretpostavili da će amfiteatar narednog dana biti pun, a Savez studenata najranjiviji. Posle mog govora, Baletić je trebalo da obrazloži „petici“ naše zahteve.

„Naš jedini zahtev je da se organizuju slobodni izbori za Savez studenata. Dosta je bilo postavljanja ljudi u Savez po partijskom ključu! Dajte nam samo slobodne izbore, a mi smo sigurni da će studenti znati za koga da glasaju!“

Posle skupa u „petici“ trebalo je da odemo u kancelariju Saveza studenata, koja se nalazila u podrumu Pravnog i predamo svoje zahteve. Tamo će vrata biti zaključana, a Miša Dimitrijević sačekaće Baletića, Todora i mene na malom Tašu, tačno u dvanaest. Sve je išlo kao po loju.

„Ne dolazi u obzir. Savez studenata neće prihvatiti nijedan vaš zahtev“, rekao je Dimitrijević, uz ljigavi kez.

„Dobro razmislite, kolega, pošto će naši zahtevi biti prihvaćeni sa vašom saglasnošću ili bez nje“, pregovarao je Baletić.

„Kako da ne, vi da podnosite protiv nas krivične prijave, a mi da vam dajemo Savez studenata. To možda ima u crtanom filmu, ah u pravom životu nema.“

Došlo mi je da ga zabodem u glavu, ali sam resio da pustim Baletića da pokuša da izgadi stvar.

„Kolega, daćemo vam rok od sedam dana da raspišete slobodne izbore za Savez studenata.“

„Kolega, možete da nam date rok i sedam godina, ah džabe vam. To što je opozicija pobedila po tamo nekim opštinama, ne znači da sad možete da se kurčite gde vam padne na pamet“, rekao je Dimitrijević.

„Kolega, ako malo smanjiš doživljaj neću ti nabiti ništa u dupe“, rekao sam mu.

„Kolega, svoje želje za nabijanjem stvari u dupe ostvari na svojim demonstrantskim drugarima“, zarežao je on.

Skočio sam, a Baletić i Todor su me uhvatili. Dimitrijević je mirno sedeo na klupi.

„Nemoj, smiri živce, pusti mene da pregovaram“, siktao mi je Baletić na uvo.

„Sa ovima bre nema pregovaranja! Sa njima može da se pregovara samo batinama! Zar ništa nismo naučili u poslednja tri meseca!“

„Naučili smo! Naučili smo da koliko god da se kurče, na kraju će morati da popuste“, rekao je Baletić. Onda se okrenuo Dimitrijeviću. „Sedam dana, kolega, ne zaboravite.“

„Ni sedam godina, kolega, ne zaboravite“, rekao je Dimitrijević i prekrstio noge.

Posle sastanka, otišao sam kod Nade, pošto mi ni na kraj pameti nije bilo da učestvujem u besmislenoj studentskoj šetnji do studentskog doma „Lola“. Bio sam neviđeno nadržan. Ako je Dimitrijević bio meka struja, kako bi tek izgledao sastanak sa tvrdom strujom.

U subotu, Džeri je trebalo da ode kući. Kao i prošli put, došao sam mu u poseru. U svom krevetu ležao je Bošković, a u preostala dva ležala su neka dva preplašena starca.

„Gde je ispijeni?“ pitao sam Džerija.

„Ko?“

„Onaj, u pidžami s lobanjama.“

„Otkud znam, matori, valjda je kod kuće i nešto kara. Kako ja to mogu da znam? Pre dva dana je neki matorac došao po njega. Tako je to u bolnicama, ljudi samo dolaze, a onda ili brzo odu, ili umru, ili padnu u komu, kao ovaj tu. Nemaš vremena da se s nekim zbližiš. I onda, matori, kad jednom odeš odavde, više se nikoga od njih nećeš sećati, boleće te kurac za sve njih, nećeš im ni imena znati, pošto su oni samo deo tvog košmara. Je l' me kapiraš matori?“

Onda je došao matori sa Ceraka i mi smo se pozdravili na izlazu iz bolnice. Džeri mi je rekao da ovog puta neće biti žurke.

„Za spanać mi se samo javi“, namignuo mi je i onda su njih dvojica seli u „ladu“ i odvezli se u Zarkovo.

Vreme je bilo odvratno. Kišurina i oblaci, ledeno i mračno. Demonstracije su iznenada postale nekakva neobavezna aktivnost, kao mali fudbal, možeš da ideš, a i ne moraš, možeš da se trudiš, a i ne moraš, ako te neko pocepa, uvališ mu lakat. I baš sad, kada je bilo najmanje potrebno, na demonstracije je dolazilo najviše ljudi. Naročito na studentske. Dolazile su desetine hiljada neradnika,

nadajući se da će protest potrajati dovoljno da bi im na kraju godine smanjili uslov. Sve je vrcalo od zaljublivanja i demonstrantskih ljubavi. Tamara je za nedelju dana promenila tri dečka. Sva trojica bili su sa ekonomije, što je još gore bili su i drugovi, a ona je svako prijateljstvo, svojim plavim očima i crnom kosom, razjebavala očas posla. Najveći deo protesta Čele i ja provodili smo u kafeu na platou, sa Baletićem i debelima, kujući planove za rušenje Saveza studenata.

„Imam pouzdane informacije da će Savez studenata ignorisati naš zahtev za raspisivanje slobodnih izbora“, rekao nam je glavni debeli.

„Ma nije moguće“, promrmljao sam, ali on nije ni trepnuo.

„Mislim da bi trebalo da odredimo delegaciju koja će da pregovara sa dekanom o situaciji u Savezu studenata, da ga obavesti o našim namerama“, predložio je.

„Ja mislim da bi trebalo da im razvalimo vrata od prostorija, promenimo bravu i proglasimo se za privremeni Savez studenata“, rekao sam.

„Ne, to ne smemo da radimo sve dok ne iscrpimo sve ostale mogućnosti“, ubacio se Baletić. Dobro je bilo znati da su barem imali i to u planu.

„Kod dekana ćemo da idemo Baletić i ja“, rekao je debeli. Pa da, njegovo prisustvo se zahtevalo na sastancima na najvišem nivou.

Te večeri mi je, usred seksa s Nadom, grunula krv na nos i bilo mi je jasno da nešto nije u redu.

„Šta je sad?“ promumlao sam, držeći šaku na nosu.

„Ništa, premor, ništa strašno“, dahtala je Nada poda mnom. Nada je možda mogla da vidi budućnost, ali sam ja zato imao nepogrešivi detektor za sve što je bilo vezano za nju.

„Znaš šta, takvo sranje čak ni meni ne možeš da prodaš“, rekao sam i legao pored nje, „Šta se dešava?“

„Ništa, zašto uvek mora nešto da se dešava? Može nekad da ti curi krv i onako, bez nekog posebnog razloga“, smeškala se ona.

Skočio sam s kreveta i otvorio ormar. Tamo nije bilo ničeg, ni u jednom, ni u drugom krilu.

„Šta je ovo?“ dreknuo sam.

„Ništa“, rekla je Nada, „Resila sam da malo rasprenim ormar.“

„Pa, gde su ti stvari, onda?!“

„Nije bitno, sutra će ponovo biti tu.“

Popizdeo sam. Počeo sam da se oblačim, očekujući da će me Nada sprečiti, ali ona je samo ležala na boku i šarala kažiprstom po posteljini. Vezao sam pertle na čizmama, ogrnuo kaput i demonstrativno napustio njen mali slatki začarani stan. Krv je prestala da mi curi već u liftu.

&

Savezu studenata Pravnog fakulteta naravno ni na kraj pameti nije bilo da reaguje na naš zahtev za raspisivanje izbora i predaju ključeva i pečata. Izgledalo je kao da te tipove ništa ne dotiče. Mi smo svakodnevno držali govorancije u „petici“ pred milionima studenata, zainteresovanih uglavnom za višak ispitnih rokova i manjak ispita za uslov. Nije bilo batinanja, Milošević je izgubio bitku, očekivali smo da rektor pukne svakog sekunda, ali nije bilo izgleda da će se stvari na našem fakultetu pomeriti s mrtve tačke.

U jedan po podne bio je zakazan razgovor dekana s našom delegacijom. Sastanak je bio gotov za deset minuta i glavni debeli i Baletić došli su u „osmicu“ da nas obaveste o rezultatima.

„Dekan je rekao da privatno podržava naše zahteve, ali da javno neće da se meša u studentska pitanja", saopštio je Baletić.

„Znači, prodao nas je!" dreknuo je Čele.

„Rekao je da bi fakultet našem Savezu studenata mogao da da nove prostorije", dodao je Baletić.

„Ma nemoj, a njihov Savez studenata i dalje da naplaćuje ZPU i dere nam kožu s leđa!" drao se Čele. „Ja kažem da bi trebalo da uletimo unutra, promenimo bravu i pobodemo našu zastavu. Ko je za!"

Dejan K. i ja podigli smo ruke, a na naše zaprepašćenje i debeli.

„Ajde brzo, ko bi bio u našem Savezu studenata?" rekao je debeli.

„Pa, svi mi ovde i Tamara", rekao je Čele.

„Kakva sad Tamara?" pitao je Baletić.

„Okej, svi vi i Tamara, ali bez mene, ja ću vam biti mnogo korisniji iz senke", rekao je debeli. „Sta mislite, kad bismo mogli da organizujemo razvaljivanje vrata?"

„Odmah!" dreknuo je Čele.

„Čekajte, polako", rekao je Baletić, „najbolje bi bilo da organizujemo upad u Savez studenata kada rektor i student prorektor budu smenjeni. Imam informacije da će rektor podneti ostavku početkom marta."

„Ne! Moramo to da uradimo dok još traje protest! Da imamo rulju iza sebe!" rekao je Čele.

„Ma, ići će protest i posle ostavke. Insistiraćemo na štrajku sve dok mu ostavku ne verifikuje Savet univerziteta, za to će im trebati barem deset dana", rekao je debeli, a zatim se obratio meni. „Ti ćeš napaliti studente u 'petici', znaš ono, ništa ne verujemo komunjarima i kako to već ide."

Četiri dana nisam imao nikakvih kontakata s Nadom i stravično mi je nedostajala. Pozvao sam je tog poslepodneva telefonom.

„Gde si, šta se dešava?“ rekao sam.

„Tu sam i ništa se ne dešava.“

„Hoćeš da se vidimo?“

„Svrati uveče.“

Prvi put otkad sam je upoznao, delovala je hladno i nezainteresovano. Nisam mogao da se otmem utisku da je to zbog mene, verovatno je opet videla neko moje tucanje sa strane, o kom ja još nisam ni sanjao. Ipak, kad sam došao, Nada je bila debelo uduvana i sasvim okej. Staviše, najveći deo večeri me je mazila i šašoljila po kosi i šaputala „moj mah princ, moj mali zeka“. Ticali smo se satima i ona je vrištala i grebala zidove, kao i obično, ostavljajući mi rane po rukama, leđima i vratu.

Kad se proslavljao završetak demonstracija Koalicije „Zajedno“, nisam hteo da duvam. Hteo sam da potpuno čiste glave stojim na Trgu i gledam tu gomilu ljudi u zabludi, tu gomilu koja je verovala da je odneta velika pobeda, da je pred nama lepša budućnost, da je Miloševiću kraj za petama. No, iz pouzdanih izvora znao sam da će se njihov smeh uskoro pretvoriti u plač, da će se njihovi osmesi još bezbroj puta pretvarati u grčeve, dok ne dođu u priliku da zaista isprate Miloševića u pakao. Užasno je bilo znati nešto takvo, možda bih lakše prošao kroz godine koje su preda mnom da sam, kao i oni, davao Miloševiću još najviše šest meseci. Ko zna, možda Nada nije bila u pravu, možda će Milošević ipak pasti 1997, možda se zeznula, možda me je namerno nervirala. Došao sam kod nje u jedan iza ponoći, a ona je gledala na Studiju B izveštaj sa Trga i plakala. Đinđić je govorio okupljenima.

“Vratili smo Beograd njegovim građanima“, slušao sam drugi put njegov govor. “Vratili smo našem gradu njegovu istoriju, Beograd je ponovo svetska metropola. Skidanjem zvezde petokrake sa

Skupštine grada pokazali smo da više nijedna ideologija neće imati mesta na javnim zdanjima.

Pokušaćemo da građanima obezbedimo bolji život, a gradu prosperitet bez namere da ga prisvojimo i iz njega isključimo one koji ne misle isto."

Nada je vrisnuh i gađala televizor pikslom. Prvi put u životu video sam kako televizor eksplodira.

Odskočio sam u stranu i stao pored vrata od kuhinje, nesiguran šta da radim u situaciji u kojoj osoba koja sve vidi i sve zna gubi razum. Ona je zatim skočila s kreveta, dotrčala do mene i snažno me zagrlila.

„Mali moj, mali moj“, jecala je i nabijala mi svoj nos u kaput. Primetio sam da je ponovo odsekla trepavice. Primetio sam da se ponovo sekla po rukama. Ko zna koliko mi je stvari prećutala, ko zna koliko me je odvratnih činjenica poštedela. Dobiću rak i umreti u užasnim bolovima, dobiću dete koje će pregaziti kola, uhapsiće me zbog izbegavanja vojske i u Centralnom zatvoru će me jebati trideset navijača Partizana, bilo je toliko toga što će mi se verovatno desiti, a što Nada nije smela da mi kaže.

Tako zagrljeni, oteturali smo se do kreveta i počeli da se skidamo.

Glavni debeli okupio nas je tog poslepodneva u kafeu na platou.

„Slušajte, rektor će sutra da podnese ostavku, a Glavni odbor studentskog protesta upravo je izglasao povratak na nastavu.“ „Pičke, smrdljive pičke“, nervirao se Čele. „Polako, ništa nije izgubljeno“, nastavio je debeli, „jedan deo fakulteta će da nastavi štrajk do verifikacije ostavke, a na nama je da sve učinimo da tako bude i kod nas. U subotu, u osam ujutru, dolazimo sa bravarom na fakultet da upadnemo u prostorije Saveza studenata. U ponedeljak, tačno u podne, biće održana prva sednica privremenog Saveza studenata.“

„To, bre!“ skočio je Čele.

„Pod hitno moramo da uradimo plakate i letke kojima ćemo marketinški da pokrijemo celu stvar“, rekao je debeli i dao mi trista dinara.

„Da ponesemo i neke motke u subotu, ako nam komunjare iz Saveza studenata budu pravile probleme?“ pitao sam ga.

„Niko neće da pravi probleme. Pečat Saveza studenata je kod njih i oni misle da im je to dovoljno da sačuvaju svoj položaj.“

„Pa, bez pečata možemo da se jebemo u dupe“, rekao sam, a debeli je iz sakoa izvadio mali pečat i lupio ga na stodinarku. Bio je to pečat Saveza studenata.

„Da vidimo baš čiji je pravi“, rekao je i namignuo mi.

Te večeri otrčao sam kod Nade sa gomilom plakata i letaka, koje smo Čele i ja napravili posle sastanka s debelim. Toliko sam bio ushićen zbog budućih dešavanja da sam joj od demonstrantskih para kupio čokoladu. Pokucao sam na vrata, ali mi niko nije otvorio. Seo sam na stepenište, rešen da je sačekam. Ipak, debelo je prošla ponoć i Nada nije naišla. Na kraju sam se liftom spustio u prizemlje i izašao na ledenu martovsku noć.

&

Nadrkan na Nadu, a istovremeno željan da s nekim podelim svoju prevratničku euforiju, otišao sam do Tamare. Bilo je možda pola dva iza ponoći i svedo u njenoj sobi bilo je upaljeno. Taman sam se spremao da pokucam, ali sam se setio da bi možda mogla da bude unutra sa svojim najnovijim ekonomistom, pa sam se nabio skroz uz prozor i pokušao da kroz proreze na roletnama razaberem šta se unutra dešava. Da, bila je to Tamara u naletu strasti, video sam kako njeno mišićavo belo telo jaše po nekome, kako njena crna kosa vida na sve strane. Taj koga je ona jahala sav je uronio u krevet, tako da nije mogla da mu se vidi faca. Nisam se čak ni napalio, bio sam

sjeban što na ovom svetu nema baš nikog ko bi sa mnom podelio bilo šta.

Prošao sam pored Vesnine zgrade i prepao se od pomisli da bih mogao da svratim kod nje i barem porazgovaram s njenom kevom. Prešao sam na drugu stranu ulice i požurio kući. Tamo sam smotao jedan džoint žarkovačke trave i resio da se otkinem. Nema gluplje stvari od solo duvanja, ali nekad se narkotici pretvore u tvog najboljeg druga, a jedini način da sa njima komuniciraš je da ih spaljuješ i inhaliraš.

Duvanje se pretvorilo u horor već posle trećeg dima, pošto sam počeo da tripujem kako neko stoji na vratima moje sobe. Ležao sam u krevetu u potpunom mraku, sa buksnom u ruci i naprezao se da vidim ko je to. Neka prokleta crna senka, jedna od mnogih koje su me uhodile. Resio sam da je napadnem iz svih otuda. Zgrabio sam kesu s Nadinom travom i gađao je njome. Senka se nije mrdnula. Zatim sam je pljunuo. Pljuvačka joj je uletela pravo u usta. Onda je senka pljunula mene, barem mi se tako učinilo i ja sam užasnut poskočio u krevetu. Onda je pozvonio telefon i ja sam bio potpuno van sebe. Znao sam da ne smem da se javim, nije u redu; zbog čega svi normalni ljudi spavaju, a mene maltretiraju telefonom? Znao sam da su loše vesti, znao sam da je ponovo neko sranje, nekog su prebili, neko je uhapšen, neko je umro, takve su vesti koje ja dobijam. Nikada neću čuti dobio si nasledstvo od ujaka iz Los Anđelesa, dobio si nagradu za najbolji film, rodio ti se sin, supruga ti je dobila Nobelovu nagradu za književnost. Ne, ja sam sve učinio da ne dobijam takve vesti, nisam snimao filmove, nisam imao ujaka u Americi, učiniću sve da svako dete koje napravim najpre sazna šta je abortus, ribe s kojima sam se družio teško da su umele da čitaju, a kamoli da dobijaju književne nagrade. Situacija je bila nepodnošljiva, ali izgleda još ne toliko da bih recimo pomislio da se ubijem. Postao sam pravi pacov, nikada neće biti dovoljno đubreta, kuge i mačaka koji bi me naterali na samouništenje. Posle četrdesetog zvona, podigao sam slušalicu. Neko je prekinuo vezu. Pripisalo mi se i ja sam zaključio da je to pravi trenutak za konačni obračun sa senkom na vratima. Ustao sam, upalio svetlo i senka je bila uništena.

Ujutru sam otišao na fakultet da dignem bunu u „petici“. Kad sam tamo stigao, demonstranti su bili na stepeništu, pošto je neka budala u amfiteatru držala predavanje.

„Šta ćemo da radimo?“ gubio je Baletić živce.

„Ma ovde ću da održim govor, boli me dupe“, rekao sam, popeo se na vrh stepeništa i počeo da urlam: „Ljudi, ovo je stvar principa! Znam da nekima od vas izgleda debilno da i dalje protestujemo ako rektor danas podnese ostavku, ali ta ostavka mora biti verifikovana, i ja mislim da bi bilo pošteno prema svima koji su u ovim protestima učestvovali da ih nastavimo do samog kraja!“

Besni demonstranti počeli su da urlaju.

„U ponedjeljak, u jedanaest, ovde, na stepeništu, do pobjede!“ razdrao sam se i mi smo zatim krenuli u protestnu šetnju fakultetskim hodnicima. A da urlanjem i udaranjem u vrata objasnimo štreberima ko je gazda.

Kad je kolona izašla na Bulevar, bilo nas je nekoliko stotina i zakrčili smo sve tri trake ka Skupštini. Ljudi iz kola su trubili, mi smo im otpozdravljali, besmisao je bio potpun. Onda je nekakva budaletina u „sto dvadeset osmici“ po svaku cenu pokušala da prođe kroz kolonu, što se završilo šutiranjem njegove kršine i otkidanjem retrovizora.

Na platou mi se, prvi put od početka protesta, svidela ekipa. Bili su to sve sami luđaci, ljudi koji su, kao i ja, sve vreme protesta išli i na studentske demonstracije i na Koaliciju „Zajedno“, ljudi koji su pili batine, ljudi koji su imali žuljeve, ljudi koji su tucali čuda prirode, ljudi koji su na svojim fakultetima vršili prevrate. Svi smo osećali da nije bilo dovoljno, svi smo osećali da tolika energija mora da se utroši na nešto više od usranog rektora i studenta prorektora.

Tačno u osam ujutru, okupili smo se ispred fakulteta. Bili su tu debeli, Baletić, Todor, Tamara, Dejan K. sa sve zastavom, Čele i ja. Čele i ja smo za svaki slučaj poneli sa sobom močuge, ako bude nekakvih problema. On je doneo pajser, a ja sam kevi polomio metlu i doneo

njenu dršku. Zatim smo sačekali još desetak minuta da se pojavi bravar. On je napokon došao sa kutijetinom u kojoj je bila džinovska rešetkasta brava, koju si mogao da obiješ jedino motornom testerom.

Ušli smo na fakultet, koji je bio potpuno prazan. Plakati koje je Baletić juče izlepio bili su skinuti, ali on mi je rekao da je namerno izlepio samo trećinu, pretpostavljajući šta će da se desi. Zatim smo sišli u podrum, nabili se oko vrata Saveza studenata i gledali kako bravar čeprka oko brave. Preznojavao se i pipkao i nabijao se uz vrata i oblizivao se.

„Daj da razvalimo to govno kao ljudi!“ viknuo je Čele i raspalio pajserom po stepeništu.

„A kako onda misliš da namestim novu bravu!“ dreknuo je bravar i mi smo se upisali od smeha.

Posle dvadeset minuta rasturio je bravu i mi smo uleteli u Savez studenata. Bila je to mala usrana prostorija, sa dva stola, dva ormara, četiri stolice, lavaboos i rešetkama na prozorima. Urlikali smo kao pomahnitali, šutirali stolice i skakali po stolovima. Debeli se slatko smejao, nije ni pokušavao da nas urazumi, a Baletić je vikao: „Nemojte, to je sad naš nameštaj!“ Za to vreme, bravar je ubrzano stavljao novu bravu.

Onda smo pootvarali ormare u kojima su bile samo neke knjige iz osamdesetih, o samoupravljanju i sličnim sranjima. Sve to smo izbacili u hodnik. Izvadio sam naš transparent i obesio ga na zid, a Dejan K. je u ugao stavio zastavu našeg fakulteta. Prvi put od finala Kupa šampiona 1991. osećao sam se baš baš dobro.

Kad je brava bila nameštena, zaključali smo se da bismo u našim novim prostorijama napravili ratni plan. Debeli je planirao za sve nas, i to tri poteza unapred. Izvadio je papir, na kome je pisalo: „Proglašavamo dosadašnji Savez studenata i sve njegove odluke od današnjeg dana pa nadalje nevažećim.

Upravni odbor novog Saveza studenata, Beograd, 8. mart 1997."
Onda su išla naša imena i prezimena.

Baletić je bio predsednik Upravnog odbora, a mi ostali bili smo članovi. Debeli je svakom dao po jedan ključ od kancelarije i upozorio nas da pripazimo koliko razgovaramo telefonom, pošto račun plaća fakultet.

Čele je zatim iz jakne izvadio viski koji je ukrao od svog ćaleta i naredio nam da proslavimo upad u naše nove prostorije. Pili smo iz flaše, svi, i debeli, i Baletić, i Tamara, svesni da smo napravili nešto zaista veliko, nešto što će možda pomoći da se i na drugim fakultetima desi slična stvar, nešto što će dokazati da sa komunjarima nema pregovora, da je jedini jezik koji oni razumeju sila, i da je verovatno sila ta koja će ih skinuti s vlasti.

&

Bez protesta Koalicije „Zajedno" kao da mi je falilo pola života. Bio sam užasnut od pomisli šta će se desiti kad i studentski protest konačno bude završen. Povratak na vežbe, povratak na predavanja, spremanje ispita? Niko normalan ne može da se navikne na to posle četvoromesečnog putovanja beogradskim ulicama. Bilo je to kao povratak u zatvor. Bio si napolju, video si sunce i nebo, a sad nazad u samicu da praviš kalendare od drveta.

Te večeri mi je, bez blama, na vrata došao pozivar iz vojnog odseka. Životinje su radile i subotom i nedeljom i danju i noću. Želja da te odvuku u kasarnu i nateraju te da godinu dana skupljaš lišće po kasarnskom krugu bila je neuništiva. Pitao me je da li stanujem tu.

„Ne, on je u zatvoru", rekao sam.

„Aha, a kad će da se vrati?" trudio se da ostane pribran, mada sam po mrdanju njegovog pozivarskog čela video da sam mu poremetio koncepciju.

„Za deset godina."

Pogledao me je.

„A ko si ti?" pitao je.

„Ja mu karam kevu."

Gledao je u onaj poziv, pa onda u mene, pa se onda verovatno mislio da li da mi drkne šamarčinu, pa se onda verovatno uplašio da govorim istinu, pa me je napokon pitao: „A je T bi hteo možda da uzmeš ovaj poziv umesto njega?"

„I šta da radim s njim? Da mi služi za filtere? Sam mu ga odnesi."

„A, ovaj... u kom je zatvoru?" pitao me je pozivar.

„U Jasenovcu", rekao sam i zalupio mu vrata ispred nosa.

Zatim sam malo gledao TV i bio užasnut koliko je sve izgledalo normalno. Počinje novi talas gripa, pronađen leš u parku, Zvezda pukla od Grobara 3:0, Dragutin Topič osvojio bronzu, grupa podivljalih studenata i dalje štrajkuje iako su im svi zahtevi ispunjeni, njihovo prirodno stanje je pobuna, teško da će ijedna od tih nesrećnih životinja moći da se vrati u svoje prirodno stanište, sve ćemo morati da ih ubijemo puškom za pobunjene studente.

Na kraju, pozvao me je Džeri i rekao kako je odlučio da me vodi na koncert „Biohazarda" u Hali sportova, desetog marta.

„Matori, ti si jedini bio sve vreme uz mene, ti si jedini sve vreme dolazio. Kupio sam karte, bićemo ti, ja, pet hiljada zlih metalaca i dve buksne vutre. To je najmanje što mogu da učinim za tebe."

U ponedeljak, tačno u jedanaest, započeli smo proboj fronta. Uleteli smo u „peticu" i počeli da urlamo. Nije to bilo ono urlanje kao na početku protesta, puno besa i optimizma, ovo je bilo neartikulisano urlanje očajnika.

„Kolege i kolegice, Savez studenata prestao je da postoji! Od danas, smdentskim pitanjima upravlja novi Savez studenata! Vaš

savez studenata!" drao sam se iz petinih žila, a oni su sve to već dobro znali, pošto je Baletić tog jutra ceo fakultet oblepio plakatima i saopštenjem koje je napisao debeli, fotokopiranim u tri miliona primeraka. Bez obzira što su to bile stare vesti, vrištali su i radovali se. Svaki zalogaj bio je ogroman, svaka pobeda odlučujuća. Mešali su se principi i žeđ za osvetom, bes i želja da se protest nikada ne završi. Sevalo mi je pred očima, pošto već skoro dva dana ništa nisam jeo, ali samo spokojni ljudi imaju vremena da misle na jelo. Ljudi u ratu se hrane pobedama. Zavrtelo mi se u glavi i ja sam pao na patos. Pipnuo sam se instinktivno ispod nosa, ponadao sam se, ali nije curilo ništa. Pritrčala mi je Tamara.

„Šta bi?" držala me je za glavu.

„Ništa. Premor."

Zatim je iz ranca izvadila čokoladu i odlomila mi jednu štanglu. Nije mnogo pomoglo. Pomoglo bi da je Milošević bio na robiji, da su moji roditelji bih normalniji, da sam ja živeo u Njujorku, da se Nada pojavila, makar na jedan sekund. Jedna štangla čokolade nije mogla da izleči tolika sranja. Probao sam da ustanem, ali mi se ponovo ceo amfiteatar zavrteo u glavi, i ljudi koji su jurcali ka izlazu, i ljudi koji su nadirali unutra, i Čele koji je kredom crtao ogroman kurac na tabli i vrištao: „Svi svi svi!"

Stavio sam glavu u šake i svim silama se potrudio da dođem k sebi. Tamara me je zagrlila i mazila po kosi, a ja sam disao sve teže i teže. Onda, odjednom, kao da je neko uzeo makaze i presekao taj odvrtni film. Sve je bilo kao pre, vrtoglavica je prošla, glad nikada nije ni dolazila, bio sam ponovo spreman za borbu. Skočio sam na noge i otrčao za katedru.

„Ljudi, u podne novi savez studenata ima svoju prvu sednicu! Sačekajte ovde da vam kažemo šta smo odučili!" viknuo sam. Dogovor je bio da napravimo kaos na fakultetu, zatim da na brzinu održimo prvu sednicu, na njoj raspišemo prve slobodne izbore za Savez studenata i na kraju rulju iz „petice"

povedemo na plato. Sve je trebalo da se odvija munjevitom brzinom, kako komunjare iz starog Saveza ne bi imale vremena da reaguju. Nas šestoro i debeli otišli smo iz amfiteatra u slušaonicu broj osam, pošto smo bih sigurni da nas tamo niko neće ometati.

„Predlažem da izbore zakažemo za dvadeseti mart, kad bude bila pobjednička šetnja, pa da pobedimo glat“, rekao je Baletić.

„Čekajte, i mi ćemo učestvovati na izborima?“ rekao je Dejan K.

„Naravno da ćemo učestvovati, pa nismo se valjda ovoliko mučili da na kraju ne učestvujemo na izborima?“ rekao je Baletić.

„Znači zato smo sve ovo organizovali, da bismo zaseli na vlast!“ pobunio se Dejan K.

„Slušaj ti, da te on nije preporučio, ti bi i dalje grlio onu zastavu u 'petici'", breкнуo se Baletić.

„Polako, bre, koji vam je kurac...“, pokušao sam da ih smirim. Međutim, Dejan K. je munjevito reagovao. Skočio je i odalamio Baletića po nosu. Ovaj nije bio vičan tuči, pa je zgrabio Dejana za džemper i počeo da ga vucara. K. ga je još nekoliko puta udario u nos, a onda smo ih Čele i ja razdvojili.

„Letećeš odavde, seljačino!“ vrištao je Baletić, a Dejan K. mu se smejao u lice.

„Šta je, pukla pička?“ zajebavao ga je, pošto je ovome potekla krv iz nosa.

Onda sam ja Dejana K. odvukao u drugi kraj slušaonice i rekao mu:

„Slušaj, preuzeli smo odgovornost za celo ovo sranje, naravno da ćemo učestvovati na izborima i naravno da ćemo na njima pobediti. Ne možemo da prekidamo posao na pola.“

K. je gledao u patos i verovatno razmišljao da li i sa mnom da se pobije. Odvukao sam ga nazad do ostalih i rekao: „Evo, sve je u

redu."

U „osmicu" je zatim, bez kucanja, ušao Miša Dimitrijević i meni se smrklo pred očima.

Dimitrijević je došao do debelog i rukovao se s njim. Pre nego što sam stigao da reagujem, debeli se oglasio.

„Svi smo malo nervozni, to je potpuno razumljivo. Ukazala nam se prilika da nešto promenimo i to je verovatno veliko opterećenje za neke od vas. Mislim da je predlog da se izbori održe dvadesetog marta sasvim korektan. Kolegu Dimitrijevića iz bivšeg Saveza verovatno svi poznajete."

Niko ništa nije rekao. Dimitrijević je muljao nešto jezikom po ustima i zevao kroz prozor.

„Mandat Saveza studenata oročićemo na jednu godinu, tako da će već sledećeg marta studenti moći da ocene kako je radio slobodno izabrani Savez. Predlažem da u izbornoj komisiji bude jedan predstavnik starog Saveza, na primer kolega Dimitrijević, jedan predstavnik novog Saveza, i ja, kao predstavnik Studentskog protesta."

Uopšte mi se nije dopadalo da taj Dimitrijević učestvuje u izborima, ali pošto će oni očigledno biti samo formalnost, nije više ni bilo toliko bitno. Na kraju krajeva, njegovo učestvovanje u Izornoj komisiji bilo bi dokaz da naš prevrat ima legalitet.

„Predlažem da predstavnik novog Saveza u Izornoj komisiji bude Dejan K.", rekao sam, ne bih li nekako spasao nevinost studentskog protesta. „Tako će objektivnost njenog rada biti zagarantovana."

Onda je debeli izvadio već pripremljeno saopštenje sa prvog sastanka novog Saveza, na kojem je pisalo da se prvi slobodni izbori za Upravni odbor Saveza studenata Pravnog fakulteta raspisuju za 20.

mart 1997. Pravo učešća na izborima imaju svi studenti Pravnog fakulteta, a jedna lista može imati najviše sedam kandidata, koliko će budući Upravni odbor i imati članova. Glasanje će biti obavljeno tajno, iza paravana, u holu fakulteta, od 11 do 18 časova, zaokruživanjem sedam imena na glasačkom listiću. Saopštenje je trebalo da potpišu Dimitrijević u ime starog i Baletić u ime novog Saveza. Oni su to i uradili, posle čega je Dimitrijević izvadio iz sakoa pečat starog Saveza, dao ga debelom i bez reči otišao.

„To je to“, rekao je debeli trljajući ruke. „Rasturili smo ih. Ko bi rekao da će upaliti“, kikotao se.

Baletić nije hteo da ide u „peticu“ okrvavljenog nosa, pa je meni zapala dužnost da demonstrantima pročitam saopštenje sa sastanka. Sedeli su na klupama, razgovarali i smejali se. Bila je to prava revolucionarna banda, koja je vest o slobodnim izborima otpratila udaranjem u klupe i vrištanjem. Zatim smo krenuli na plato, u sto devetu šetnju.

Ispred Meka kod Fontane našao sam se sa Džerijem. S njim je bio i onaj Ćora sa žurke.

„Matori, da mi odmah spržimo jedan!1 Ima tu jedan dobar parkić“, predložio je Džeri.

On i ja seli smo na klackalicu, svaki na po jedan kraj, a Ćora je seo na klupicu pored nas. Ćora nije duvao, ah je izgleda bio jedan od onih koji mogu da se uduvaju gledajući druge kako to rade. Džeri je povukao dim i dodao mi buksnu, a ja sam, uzevši je, iz sve snage seo na klackalicu i vinuo Džerija u nebesa. Sedeo je na metar i po od zemlje i smejavao se.

„Matori, odavde se sve vidi!“ vrištao je.

Onda sam ja povukao dim i pružio mu buksnu. Odupro sam se nogama, i sad sam ja bio u vazduhu, a on na zemlji.

„Matori, odavde se sve vidi!“ vrištao je.

Posle desetominutnog klackanja, nije se više znalo ko treba da bude gore, a ko dole. Ja sam čak u jednom trenutku uspeo da padnem s klackalice i dobro opalim glavom o njeno sedište, koje je, pored mene, proletalo ka svemiru. Zvezdano nebo, ali ipak ledeno vreme. Nikako da dođe proleće. Na kraju je i Džeri pao s klackalice i počeo da baulja ka meni.

„Matori, mene je ovo osmatilo.“

„Smlatilo?“

„Ne, osmatilo me je. Osmatilo me je kao vola.“

„Momak, upravo si izmislio novu reč, potrudiću se da je zapamtim. Možda će mi jednog dana ustrebat.“

„Koju reč, matori?“

„Osmatilo.“

„Nisam to rekao. Rekao sam 'smlatilo'. A 'osmatilo' nije reč, matori. Šta bi 'osmatilo' uopšte trebalo da znači? Kao neko blesavo mastilo?“ rekao je Džeri i počeo da se valja od smeha po belom novobeogradskom asfaltu. Bili su to dani bez bara. Dani kada bi ledeni vetar i zubato sunce izbrisali svaki trag vode sa beogradskih ulica. Kao na Marsu.

„Osmatilo, ha ha ha ha!“ kikotao se Ćora.

Krenuli smo ka Hali sportova i najteži deo bio je preći ulicu, pošto su njome prolazila sve nekakva kola. Taman bi se učinilo da je pravi momenat da pretrčimo, kad bi se odjednom, s naše leve strane pojavio auto. Možda je bio problem u tome što smo sva trojica prvo gledah udesno.

„Koji je meni kurac.. “, rekao sam Ćori, a mislio sam: „Koji je tebi kurac, pa ti si jedini trezan, ti treba da nas prevedeš preko jebene ulice!“ On se, međutim, upišavao od smeha. Predložio sam zatim da

se sva trojica uhvatimo za ruke, što bi verovatno na vozače trebalo da ostavi jači utisak nego da smo prelazili ulicu ne držeći se za ruke. Ispostavilo se da sam bio u pravu, pošto smo posle petnaest minuta prešli ulicu, a ništa nas nije pregazilo.

Na ulazu u halu bilo je milijardu metalaca. Džeri je u srednjoj školi slušao metal i atmosfera ispred hale potpuno ga je oduševila. Pozdravljao se unaokolo s ljudima, iako je barem polovinu video prvi put u životu. Nekako smo se progurali do ulaza i Džeri je prekopavao po džepovima, tražeći karte. Metalci iza nas počeli su da negoduju, zviždali su, a neko nas je čak gađao limenkom od piva. Na kraju, Džeri je karte pronašao u jednom od džepova koji je bar tri puta pretresao, jednu je dao meni, a drugu pružio tipu što čepa karte. Unutra smo naleteli na gomilu pandura u maskirnim uniformama, istih onih pandura iz kordona, istih onih s pendrecima i cokulama i štitovima i pancirima i suzavcem. Nisu se potrudili da budu makar za nijansu ljubazniji nego kad su nas gazili. Za njih smo bih gomila usranih narkomana, kojima bi trebalo pustiti gas u halu kad počne koncert, da svojim prisustvom više ne kaljamo časno srpsko pravoslavno ime. Jedan ogromni me je dohvatio i počeo da me pipa. Tražio je drogu, nož, bombu, flašu s rakijom. Umesto toga, pronašao je samo rebra, prazna creva, naduvana pluća, upale obraze, krvave oči i prljavu kosu. Kad je završio, samo me je gurnuo ka hali. Tamo su me čekah Džeri i Ćora.

Uleteli smo u mrak, gde je s razglasa treštala teška metalurgija. Dve hiljade dugih kosa bilo je u areni, i još hiljadu na tribinama. Nismo se ni privikli na atmosferu, a Džeri je već palio drugi džoint. Onda je zagrabio uz tribine, u poslednji red, odakle se videlo sve, i bina, i posetioći, i golubovi, koji su se ko zna kako našli u tom paklu. Čučali su desno od nas i razmišljali o Satani. Posle nekoliko dimova Džeri je ustao, počeo da se udara u grudi i vrišti kao Tarzan. Neke ribe ispod nas okrenule su se i počele da se kikoću. Metalke. Dve blajhane plavuše i jedna crnka. Imale su dugačke ravne kose, srebrno prstenje, majice s monstrumima i uske farmerke. Nikad nisam mogao da utvrdim koja me je od padavičarskih ekipa najviše palila. Metalke, pankerke ili hipici. Mogao si među njima da nađeš

samo najružnije i najbolje ribe na svetu. Sredina nije postojala. Čarobni svet rokenrola.

Spustio sam se do njih tri. Dve su bile lepotice, prave satanske vile, a treća je bila grob. Čučnuo sam, a one su me zainteresovano gledale.

„Ti ćeš za četiri godine da se udaš, imaćeš dva sina i umrećeš u Ivanjici“, rekao sam grobu. „Ti ćeš sledeće godine overiti. Izvadiće tvoje telo iz Dunava, tamo kod onih čamaca na Dvadeset petom maju“, rekao sam jednoj od lepotica.

„Ali ja ni ne pušim“, pobunila se ona.

“Veruj mi na reč“, promrmljao sam i onda se obratio trećoj. „A ti ćeš se udati za mene i roditi mi ćerku, koja će postati prvi ženski predsednik Srbije.“

One su počele da se smeju, a ta treća mi je rekla:

„Je 1' ti ta krv prava, ili izigravaš budalu pred koncert?“

Opipao sam se ispod nosa i na prstima ugledao krv. Ustao sam i počeo da gledam ispod nas, po tribinama. Bio je mrkli mrak, a negde iz njega vrebala me je Nada. Opipao sam žilu na vratu. Dvadeset sedam hiljada otkucaja u sekundi. Okrenuo sam se ka Džeriju.

„U matori, baš si u elementu“, rekao je, ali se Ćora pribrao.

„Ne, ne, nije mu dobro! Isto kao kod tebe na žurci.“

Pritrčao mi je i ja sam u tom trenutku kolabirao. Nije to više bila krv iz nosa, Nada me je celog rasturala, sve unutra bilo je na maksimumu, puls, pritisak, varenje. Pišalo mi se, kenjalo mi se, bio sam gladan, bilo mi je muka, drhtao sam, preznojavao sam se, sve u isto vreme. Bilo je kao na tehničkom pregledu, produvavala me je, isprobavala moje limite, ako ne izdržim nabaviće bolji model, mlađi, drčniji, model koji nije šurovao sa Misom Dimitrijevićem, model koji nije za izbornu

kampanju ostavljao samo deset dana, model koji se uvek i svugde držao principa. Ćora me je šljapkao po obrazima.

„Nisi moj tip“, promrmljao sam kroz znoj i suze. On se kiselo nasmejao, ali mu se u očima video strah. Užasavalo ga je ono što vidi. Znao je da možda prisustvuje nečijoj smrti, a to nikada nije prijatan osećaj. One tri ribe su takođe pritrčale, i ja sam ih sad sve video iznad sebe. Ćoravog, metalke, Džerija koji se upišavao od smeha, golubove. Neko mi je prišao s leđa i pridržavao mi glavu. Čuo sam Nadin glas: „Bićeš prvi čovek koji je umro od samoće.“

Šta je sad to trebalo da znači, koju pičku materinu? Okrenuo sam se, ali iza mene nije bilo nikog, samo golubovi, koji su unezvereno zalepršali krilima, ali nisu poleteli.

Negde u to vreme, počeo je koncert i one tri ribe štrcale su niz stepenice, ka areni. Video sam Džerija kako skače i urla. Upropastio sam im večer. Bio sam prokleta pička koja je krvarila kad god bi se našla blizu stvora koji sve vidi i sve zna. Skupio sam poslednje atome snage i ustao. Obrisao sam nos rukavom od kaputa i počeo da silazim. Ćora me je obgrlio.

„Kako ti je, je 1' ti bolje?“ vikao je. Ja sam samo šibao nizbrdo. Nikome ja neću upropaštavati izlazak, ima svi dobro da se zezamo, ima svima da nam bude super. Trenutak pre nego što sam sišao u arenu, video sam kako dve hiljade razuzdanih ljudi skače u ritmu muzike i vida kosama. Jedan od prizora za koje vredi živeti. Uleteo sam među njih i počeo da se probijam ka bini. U jednom trenutku više nije imalo kuda da se prođe od mase koja je divljala, i ja sam se prepustio. Nosilo me, kao talasi u Makarskoj 1987, nezamisliva buka Jadranskog mora, dok su ti uši čas u vodi, čas iznad nje. Čas potmulu huk, čas vrištanje dece koja plivaju za gumenim loptama. Biću prvi čovek koji je umro od samoće. Biću prvi čovek koji je umro od samoće. Odjednom, ispred mene se našla Nada, veličanstvena, sa svojih metar šezdeset tri, sa svojom kratkom crnom kosom, ogromnim smeđim očima, isprepletanim zubićima i nosom nakrivljenim u stranu. Barem sam naučio šta znači biti zaista zaljubljen. Zagrlio sam je, a ona je počela da me ljubi u vrat. Masa

nas je nosila ulevo, kapi piva padale su nam po kosi, dim cigareta ulazio nam je u oči, bili smo u raj.

„Volim te!“ zavrištala mi je ona na uvo i u tom trenutku neki pored nas počeli su da se šutiraju i nekakav debeli s kosijanom pao je na dupe, pravo između Nade i mene. Ostali su mu pomogli da se pridigne i on je svoje debelo dupe ponovo ubacio u šutku. Sve je trajalo jedva delić sekunde, ali to je bilo dovoljno da Nada ponovo nestane. Znao sam da ne vredi da se osvrćem, znao sam da ne vredi da je tražim. Kad bude htela, pronaći će ona mene.

Pauza između pesama trajala je jedva dve sekunde, gitare su ponovo zaurlale i talas gnevni ljudi ponovo me je progutao.

Posle platoa došao sam sa Tamarom do fakulteta, da vidimo kako stoje stvari sa izborima. U

prostorijama novog Saveza sedeo je Baletić i zadovoljno trljao ruke.

„Zamislite, niko se još nije prijavio za izbore“, kežio se.

„Pa, dobro, tek smo ih juče raspisali“, rekao sam mu.

„U svakom slučaju, jedan dan manje za kampanju.“

To je bilo jadno, ionako smo ostavili smešno kratko vreme za kampanju i ceo fakultet polepili svojim predizbornim plakatima. Nije bilo mesta likovanju. Rekao sam Baletiću da ćemo Tamara i ja da ga odmenimo do šest posle podne. On mi je zatim objasnio kakva je procedura u slučaju da se neko pojavi sa listom za izbore. Trebalo je da uzmem spisak ljudi sa liste i popišem im brojeve indeksa, a isti čovek nije mogao biti na dve liste. Delovalo je kao nešto što ću moći da uradim.

Kako je Baletić otišao, Tamara i ja smo za njim zaključali vrata. Ona je iz ranca izvadila votku, a ja iz džepa džoint žarkovačke trave.

„Koji će ti kurac to govno?“ pitala me.

„To govno je dvadeset puta zdravije od tog otrova kojim se nalivaš“, rekao sam, paleći buksnu.

Ponudio sam je, a ona je demonstrativno odbila, potegnuvši iz flaše.

Popila je nekoliko gudjaja i dohvatila telefon. Pogledao sam je upitno.

„Zovem drugaricu u Pariz“, rekla je Tamara.

„Debeli je rekao da pripazimo na telefon.“

„Pa i pazim, neću da zovem drugaricu u Vankuveru“, rekla je i okrenula broj. Onda je nešto pričala na francuskom što me je onako uduvanog isprimalo, pa sam joj se prišljamčio iza leđa i počeo da je hvatam za sise.

„Jao, luđaku, svi nas vide sa ulice“, rekla je ona, pokrivši slušalicu rukom.

Napolju je bilo sunčano i ledeno. Nebo je bilo plavo i svetio s ulice kuljalo je u naš Savez, pošto tu nije bilo nikakvih roletni, čak ni zavese.

„Gde si, Cico“, vrisnula je u jednom momentu Tamara u slušalicu i počela da mi skida ruku sa svoje sise. „Evo, bavim se politikom! A ti?“

Skinuo sam sa zida transparent „Slobodni savez studenata“ i počeo da ga besim na prozor, kako bih atmosferu u kancelariji učinio koliko-toliko prijatnijom.

„Nisam više s njim, ima šest meseci. Ne, nema niko poseban, samo kres šeme, onako, mala, hihhi, znaš ono naše, hihhi, je P se sećaš, a?“

Meni se od tog razgovora ukrutio kao blesav i ja sam otkopčao šlic i ponovo otišao Tamari iza leđa.

Otkopčao sam joj farmerke i svukao joj ih do članaka. Onda sam to isto uradio i s njenim gaćicama.

Tamara se samo naguzila, malo raširila noge i razgovarala telefonom kao da se ništa ne dešava.

„Pa i nisam baš mnogo ispita dala, ma ovaj fakultet je odvratan, oh. .“, zastala je kad sam glavićem počeo da krčim put kroz njene usnice. Naslonila se laktovima na sto i ispred mene sve je puklo i on je skliznuo pravo unutra, pravo u vruće, toplo i mokro, „...ne, nije ništa, ispala mi je slušalica... oh... evo opet, hihihi...“ Onda je stavila ruku na slušalicu i dobacila mi: „Budalo, kurton!“ Ja sam, međutim, gruvao kao lud, nikakvi kurtoni za mene nisu postojali, nikakva zaštita, nikakva preventiva. Toliike godine zaštite i preventive i odbrane i bio sam sve bliži i bliži ponoru. Mora da je postojao pravi trenutak da se potpuno otkačiš, mora da je postojao pravi trenutak da ceo svoj život prepustiš čistoj sreći, pa ako nemaš sreće, onda jebiga. „...ej, moram da prekidam, neko mi kuca...“, prostenjala je Tamara u slušalicu i prekinula vezu. Onda, kao da su je obuzeli svi demoni iz zidova Pravnog fakulteta, zarežala je, okrenula se sa sve mojom kitom u sebi, uhvatila me rukama oko vrata i počela divljački da se nabija. Na fakultetu su grejali kao u paklu, tako da smo posle nekoliko minuta bili skroz znojavi. Skinuo sam kaput, džemper i majicu, ostao sam samo u martinkama i svučenicima farmerkama. Sa Tamare sam skinuo njenu bundicu, majicu i brushalter, a ona me je sve vreme ujedala za vrat. Bilo je to potpuno nezaštićeno, slobodno ludilo, divljina koja vrišti u kancelariji u podrumu Pravnog.

„Jebi me, jebi me, jebi me!“ počela je da urla i meni se smrklo pred očima, osetio sam kako mi cure bale iz usta, kako mi kaplje znoj sa čela, osetio sam tiho peckanje u nosu, i veoma dobro sam znao šta to znači. Počela je da mi curi krv, ali ja sam tucao Tamari sve jače i jače i jače. Pogledao sam je. Veze to nije imalo sa Tamarom. Ovo je bilo neko stvorenje, da, sa crnom kosom, da, sa plavim očima, ali sa nekim potpuno životinjskim sjajem u njima. Susreli su nam se pogledi i ona se, ugledavši krv, pribila uz mene i počela da mi liže usta i nos. Dobro poznati vrisci, dobro poznato stenjanje, dobro

poznati grčevi, zabadanje noktiju u leđa i dupe, grickanje, lizanje i sisanje.

Već sam počeo da razmišljam u kojoj bi pozi bilo najlepše da svršim, bez ijednog zrnca sumnje u šta ću da svršim, kad je neko pokucao na vrata kancelarije. Magija je nestala, odjednom se u Tamarinim očima pojavio uobičajen Tamarin sjaj, a ja sam se zapitao kako se do đavola desilo da ležim skroz go, znojav i krvav na stolu novog Saveza studenata, sa kitom u Tamari, koja se 1994. tucala sa narkomanom sa Banovog brda.

„Šta ćemo da radimo?“ šapnula je i upisala se od smeha, „možda je neko zbog izbora.“

Počeli smo da se na brzinu oblačimo, da ne ispadne da je novi Savez već prvog dana izborne kampanje zaključao svoja vrata za studente.

„Evo!“ zaurkao sam, nadajući se da će taj što čeka ispred vrata imati strpljenja za naše užurbano znojavo oblačenje majica i navlačenje gaća.

Tamara je sela za sto, čak je ispred sebe otvorila svesku, da izgleda kao da nešto piše. Ja sam otišao do vrata, otključao ih, seo na stolicu i dreknuo: „Slobodno!“

U Savez je ušao nekakav jadnik s kovrdžavom koskom.

„Izvoli“, rekao sam, potpuno svestan na šta smo samo Tamara i ja, mladi revolucionarni lavovi, mogli da ličimo, sedeći tako razvaljeni na stolicama, u prostoriji u kojoj je bazdilo na travu, sa otvorenom flašom votke na stolu. Izgledalo je kao da smo celog dana donosili smrtne presude okupatorima i domaćim izdajnicima.

„Izvinite, ja sam hteo da prijavim listu za izbore za Savez studenata“, promrmljao je on, blentavo se smeškajući.

„Koleginice, znate proceduru“, rekao sam Tamari i nas dvoje smo počeli da vrištimo od smeha.

Tip se zvao Dragoljub Batrović i nimalo nije ličio na svoje ime. Bio je sitan i tih, sa naočarima i tom odvratnom kosicom, sa sto kila orahovog ulja na njoj. Imao je i nekakav naglasak. Njegova lista zvala se lista „Dragoljub Batrović“, a na njoj je bilo šest potpuno anonimnih imena i njegovo.

„Je li, a ko su ovi ljudi?“ pitao sam ga, iznenađen što nikog ne znam.

„A, pa mi smo svi sa druge godine. Znamo se sa predavanja, i tako...“, odgovorio je on, pocrvenevši.

„A na protestima niste baš bili?“ zarezao sam.

„Pa, nismo organizovano. Bilo je ljudi sa druge godine, dolazili su... “

„Kako da ne“, prekinuo sam njegovo laganje.

Tamara je popisala njihova imena i brojeve indeksa na papir, lupila pečat Saveza i potpisala se.

Dragoljub Batrović uzeo je svoj papir i uz neprestano klanjanje i keženje izašao iz naše prostorije.

Zaključavajući za njim vrata osetio sam neopisivo gađenje prema listi „Dragoljub Batrović“. Bila je to najiskrenija mržnja prema imbecilima, koji kurcem nisu mrdnuli da dođe do slobodnih izbora, a onda su bili tohko bezobrazni da prijave listu na njima. Demokratija je sranje. Tamara nije išla toliko daleko u svom razmišljanju. Ustala je sa stolice i ja sam video da ona uopšte nije ni navlačila gaćice i farmerke, samo je navukla majicu i onako gologuza sela iza stola. Da je Dragoljub Batrović znao šta se krije iza iverice, ne bi se usudio da prijavljuje bilo kakvu listu. Ne bi se usudio da ponovo dođe na fakultet.

Sledećeg dana, listu za izbore prijavila je i grupa pod nazivom „Blejkovi“. Bilo je to društvo skupljeno s koca i konopca i ja, gledajući u onih sedam imena, nikako nisam uspevaio da prokljuvim šta ih je to spojilo. Bilo ih je dvoje sa prve, troje sa treće i dvoje sa četvrte godine. Listu je predala izvesna Ceca Bošković, brucoš.

„Je l' imaš ti nekog rođaka koji je završio u Urgentnom za vreme demonstracija“, pitao sam je, kroz dim marihuane, a Čele je počeo da vrišti od smeha.

„Odakle ti to, burazeru, odakle ti sad to, jebote?“ cičao je. Bio je to prvi put da je Čele probao travu. Najgore je kad na početku probaš najbolju, posle će ti svaka druga ličiti na seno. Ceca nas je zbunjeno gledala. Bili smo bradati i zapušteni, verovatno je mislila da pod kaputima krijemo sablje i kubure.

„Nije, ovaj, nije mi niko bio u Urgentnom“, zamucala je, a Čele ija smo prsnuli u smeh.

„Želim vam mnogo sreće na predstojećim izborima za Upravni odbor Saveza studenata“, rekao sam i mahnuo joj papirom. Ona je sve vreme stajala na vratima, ne smevši da uđe u kancelariju, a sad je morala da dođe do mene i uzme papir. Bio je to ultimativni test. Ako si spreman da meni uzmeš nešto iz ruke, spreman si i za izbore.

Prišla je, sa dva prsta zgrabila parče hartije sa mojim potpisom i pečatom Saveza i pobegla glavom bez obzira. Nešto kasnije, došao je Baletić i mi smo mu prijavili da se pojavila još jedna, misteriozna lista.

On je pažljivo proučio imena sa liste „Blejkovi“ i rekao:

„Aha, ovo je ekipa iz 'Bona fidesa'. Nazvali su sebe 'Blejkovi' pošto po ceo dan bleje tamo. Potpuno su bezopasni. Ljudi, ja vas preklinjem, ako već duvate, otvorite prozor, nemate pojma kako to smrdi.“

„Ništa ne srne da ugrozi autonomiju Saveza studenata. Marihuana je dekriminalizovana na teritoriji od deset kvadrata, i to pravo nam niko ne može oduzeti. Mi smo Vatikan za kanabis!" vikao v je Čele i valjao se po patosu. Baletić nam je rekao da možemo da idemo kući, pošto će on da preuzme ostatak poslepodneva.

Okrenuo sam Nadin broj te večeri, svestan da neće biti odgovora. Okrenuo sam zatim Vesnin broj, svestan da ću joj spustiti slušalicu kad se javi. Zatim je pozvonio telefon i to je bio moj ćale, rešen da me ovog puta natera da dođem na nedeljni ručak.

„Ne mogu, imam izbore na fakultetu."

„U nedelju?"

»Ne.«

„Pa, onda možeš da dođeš u nedelju."

„Ne mogu, svaki minut kampanje je zlata vredan."

„Ej, nemoj da zajebavaš, daj da sredimo neke stvari jednom za svagda. Evo, ništa ne tražim od tebe, ništa, osim da nedeljom dolaziš na ručak i davaču ti sto dinara nedeljno."

Gospode, kako je samo bio dosadan. Ali, sto dinara je sto dinara.

„Vidimo se u nedelju", rekao sam.

Napolju je sijalo sunce i bilo je petnaestak stepeni. Od kuće do Pravnog sam plakao, a ispred platoa sam se jedva uzdržavao. Ništa ne može bolje da natera suze na oči od plavog neba i ptičica koje cvrkuću.

Većina je bila u sličnom stanju. Ogromna energija bila je utrošena da dobijemo gradonačelnika i smenimo rektora. Meseci i meseci na ulici, prebijeni ljudi, istraumirani, iznemogli, poludivlji demonstranti ostali su sami sebi. Nemoguće je živeti u ovakvoj zemlji posle ova tri meseca. Treba bežali. Ali vojska ti ne da pasoš. Jedino gde možeš

da pobegneš je u svoju sobu, ili da izađeš napolje i počneš goloruk da srljaš na sve što ti se ne dopada. A ovde mi se manje-više ništa nije dopadalo. Gomila bolesnih iluzija, bratstvo i jedinstvo, srpstvo, komunizam, pravoslavlje. Jahači apokalipse, koji su od mene i mojih vršnjaka napravili govanca bez života. Jedino što smo mi sa naših dvadeset godina naučili jeste kako se hraniti kod keve bivše ribe i kako studirati fakultet koji mrziš iz dna duše, spremajući se za posao koji ćeš mrzeti iz dna duše, u zemlji luđaka, tirana i ratnih zločinaca.

Studenti su, u očajanju, krenuh preko Brankovog mosta da sade nekakvo drvo, a ja sam sa platoa otrčao kod Nade i po hiljaditi put počeo da udaram na njena vrata. Trebala mi je hitna pomoć od natprirodnog bića, a Nada je bila jedino natprirodno biće u koje sam verovao. Ah jebene Nade nije bilo.

Krila se po praznim beogradskim stanovima, po mračnim koncertnim halama, ispod rešetkastih prozora Pravnog fakulteta. Više nisam mogao da je onako čvrsto zgrabim i prosipam se u nju satima i danima i nedeljama. Seo sam na stepenište i drugi put tog dana zaplakao. Kroz staklo u hodniku njene zgrade prolazili su zraci novobeogradskog sunca, iz parkića su se čuli vrisci dece, život je previše kratak da bi mogao nešto iole ozbiljno da uradiš od njega.

Grcajući, ušao sam u Nadin lift i otišao na fakultet. Tamo su Baletić, debeli i Miša Dimitrijević zaključili spisak kandidata za članove Upravnog odbora Saveza studenata. Niko se više nije prijavio, tako da su na kraju ostale samo lista „Dragoljub Batrović“, lista „Blejkovi“ i naša lista „Pobuna“. Ceo fakultet bio je izlepljen plakatima na kojima je ogromnim slovima pisalo „Pobuna za Savez studenata“. Bio je to, po mom mišljenju, glup slogan, koji ništa nije govorio, prazne nadmene reči bez smisla, ali ko me jebe, već danima sam bio naduvan i rastrojen, tako da se marketinška kampanja za izbore odvijala bez moje pomoći. S druge strane, nije bilo mnogo ni bitno šta se nalazilo na plakatima, pošto su na fakultetu bili jedino naši plakati. Ostali ili nisu bili tako dobro organizovani da lepe svoje plakate, ili nisu smeli da ih lepe, prepričavajući među sobom priče o Tamarinom, Čelarovom i mom izgledu.

Baletić, debeli i Dimitrijević otišli su u „Bona fides“ da napisu pravilnik o radu Izborne komisije, a ja sam ostao sam u kancelariji. Pozvonio je telefon.

„Da!“ dreknuo sam. S druge strane nije bilo nikog, ali moj detektor je proradio i ja sam počeo da čupam neke papire iz Baletićeve sveske i da ih guram u nos da ne bih krvario po stolu. Šta da joj kažem, pojavi se, ubij se, ubij me, nestani, pojedi me, iseci me? „Da!“ dreknuo sam još jače, ali se s druge strane čulo samo zujanje stare centrale i obrisi udaljenih razgovora. Čuo sam zatim nešto kao uzdisaj i veza je bila prekinuta.

Da čovek ne poveruje, ali kod ćaleta na ručku ponovo je bio matori Baletić.

„Moj sin je pun hvale za tebe. Kaže da odavno nije sreo tako borbenog i pametnog mladog čoveka.“

Zvučalo je kao da Baletić junior hoće da mi popuši.

„Ni on nije loš“, rekao sam i srknuo malo paradajz čorbe, „ja sam možda malo previše drčan.“

Moj matori i njegova porodica piljili su u svoje tanjire, potpuno nezainteresovani za razgovor. Priče o mojim uspesima nisu bile na frekvenciji njihovih ušiju, nije bilo moguće okvalifikovati me na bilo kakav drugi način, osim kao propaliteta, narkomana i uličara, koga je nekako usralo da upiše treću godinu prava, koga je nekako usralo da ostane živ, a toliko smo se trudili da ga izgladnimo do smrti.

Onda sam, rešen da probam da vratim točak istorije unazad, usred jela otišao da pišam. Ušao sam u kupatilo i seo na ivicu kade. Izvadio sam iz džepa džoint i pripalio. Pošto nije bilo prozora, uključio sam ventilator koji je virio iz zida, povukao dva dima i dunuo ih ka njemu. Onda sam ugasio džoint i vratio ga u džep. Povukao sam vodu, da bih u spoljnom svetu ostavio utisak uspešno obavljenog pišanja, a onda, onako poluuduvan, pokušao da udišem mirise iz kupatila, pokušao da prizivam devetnaesti decembar,

priželjkivao da pukne sijalica. Pošto se ništa nije desilo, izašao sam iz kupatila i vratio se za sto.

„E, sad, pošto si ti probio led, idem i ja, he he“, zarumeneo se Baletić. Zatim je salvetom obrisao usta i otišao u klonju. Unutra je verovatno bazdilo kao jamajkanski krevet, ali Baletić je bio stari laf, njegov sin se ložio na mene, neće me odati.

„Niste prodali stan?“ počeo sam da čačkam mečku, očekujući da se trepezarijski luster otkači i padne mi na glavu.

„Nismo“, rekla je ćaletova žena.

„Ona, kako se zvaše, Nada, nije uspela da vam ga proda?“ pravio sam se lud.

„Ta se više nikada nije pojavila, a telefon koji nam je ostavila ne postoji“, rekao je moj ćale, „ali se zato baš lepo najela i napila na slavi.“

„Svejedno, na kraju smo odlučili da ga ipak ne prodajemo. Ipak je ovo lep i miran kraj, i tako...“, govorila je ćaletova žena, a ja je apsolutno nijednim delom uva nisam slušao. Moje uši nisu bile na frekvenciji njihovog uštogljenog baljezganja.

Ništa nije puklo i Baletić se vratio iz klonje. Susreli su nam se pogledi i ja sam se nakezio, stavljajući mu do znanja koliko me samo boli kurac za ceo svet. On se nakašljao i obrisao usta salvetom, kao da je u klonji samom sebi pušio.

Posle ručka seli smo u dnevnu sobu.

„A jeste vi krenuli na predavanja?“ pitao me je Dušan. Ta budala je iz nepoznatog razloga želela da priča sa mnom. Koliko god sebe ubeđivao da je on u stvari jedno nesrećno i predobro biće, njegova svaka rečenica toliko mi je išla na kurac da sam bez grize savesti mogao da mu razbijem glavu.

„Ne, kolega, mi protestujemo do samog kraja.“

„Pa, gde je kraj, rektor je podneo ostavku.“

„Nema kraja.“

Odlasci kod mog ćaleta oduvek su bili neprijatno ćutanje sećeno svađama, pa su se tako i ovaj put moj matori i Baletić pokaćili oko toga da li će se raspasti Koalicija „Zajedno“. U stvari, bili su sigurni da će se raspasti, samo se nisu slagali zbog koga će se to desiti. Moj matori je optuživao Vuka, a Baletić Ćindića. Caletova žena mešala se s vremena na vreme, pokušavajući da ih izmiri, a Dušan je još nekoliko puta pokušavao da sa mnom zapodene nekakav fakultetski razgovor.

„Koliko ti je ispita ostalo da upišeš ćetvrtu?“

Jebem li ti mater, pomislio sam, ja sam ćovek koji ratuje, ja sam ćovek koji je upoznao natprirodno biće, ja sam ćovek koji duva najluću travu na planeti, ja sam ćovek koji je jebao Tamani, koji je možda skrivio jedan abortus, a ako nije, svakako će ga u jednom trenutku skriviti, jer to sam ja, ćovek sranja, ćovek tragedije. Nema tu mesta za smrdljive ispите!

„Dva iz druge i sedam iz treće“, promrmljao sam.

„Jao, pa je 1' ćeš stići to da daš?“ brinuo se Dušan.

„Pićkin dim.“

„Ćuo sam da će možda da smanje uslov, zbog protesta.“

„Nema potrebe. Nismo išli na proteste ni zbog kakvog uslova, išli smo da svinji vidimo leđa.“

„Valjda zbog izborne krađe?“ pobunio se on, a meni je došlo da ga zviznem pikslom po nosu.

„Ništa ne znam o tome, ja na proteste idem da bih svinji video leđa“, procedio sam i on je konačno odustao od razgovora sa mnom.

Baš kad su ćale i Baletić pod naletima špricera počeli nesnosno da urlaju, krenuo sam kući. Uzeo sam svojih teško zarađenih sto dinara i otišao na autobus.

*

U Savezu studenata je vladala neočekivana nervoza. Bili smo tu Baletić, Tamara, Čele i ja. Najpre smo došli Čele i ja i spržili džoint, pa je onda došla Tamara, koja je iz ormara izvadila votku i popila pola flaše, da bi na kraju došao Baletić, potpuno uspaničen.

„Ljudi, imam informaciju da onaj Batrović neviđeno agituje po drugoj godini“, rekao nam je.

„Ko, onaj zalizani?“ rekao sam ja, a Čele je počeo da vrišti od smeha.

„Kakav zalizani, burazeru, odakle si sad to iskopao!?“

„Ej, ja se sećam, to je onaj što je došao kad smo...“, rekla je Tamara, pa je sebi stavila ruku na usta da ne bi završila rečenicu. Uputila mi je jedan plavooki pogled i meni se digao. Pošto sam sedeo na fotelji, prekrstio sam noge, ne bih li nekako prikrio svoju više nego neadekvatnu erekciju. Baletić je uzaludno pokušavao da nas urazumi.

„Ljudi, ja sam mrtav-ozbiljan, moramo malo da poradimo na toj drugoj godini. Je l' znate vi nekog sa druge godine?“

Ja sam znao Vesnu, ali sam bio odlučan to da prećutim.

„Znam ja jednog Darka, ali on je druga godina ekonomije“, rekla je Tamara i nas troje smo počeli da urlamo od smeha. Baletić mi je prišao i počeo da me drmusa.

„Slušaj ti, ti si ovde najrazumniji, moraš da odeš na drugu godinu i održiš jedan govor. Ti ljudi moraju nešto da znaju o nama ili smo najebali.“

„Kako smo, bre, najebali? Kako možemo da najebemo, pa mi smo doveli do ovih izbora, nemoguće je da najebemo!“

„Videćeš kad odeš tamo. Videćeš u čemu je stvar, ajde, molim te, molim te!“

„Ajde, molim te, molim te!“ kreštali su Čele i Tamara i ja sam onako uduvan zaključio da jedan govor manje ili više ne može da škodi.

Sve četvoro otišli smo za vreme odmora u amfiteatar gde je druga godina slušala predavanja. Ušli smo unutra i zaprepastili se. Bilo je krcato. Bilo je tu nekoliko stotina ljudi, kao nekakvo džinovsko odeljenje. Gledao sam unaokolo, ali nikog živog nisam uspeo da prepoznam, bile su to aveti, uglavnom 1976. godište, koje nikada niko u životu nije video na protestu, u fakultetskom hodniku, u „Bona fidesu“.

Sedeli su svi unutra kao nekakva jebena sekta i kad smo nas četvoro ušli i popeli se za katedru, nastao je muk. Oslonio sam se rukama na astal i pogledao ih. Sivi, bezizražajni pogledi. Pravni fakultet bio je svemir sa bezbroj paralelnih svetova.

„Koleginice i kolege, kao što znate, za tri dana su izbori za Upravni odbor Saveza studenata“, zaurloao sam. Primetio sam Batrovića u drugom redu kako me pažljivo sluša. Prokleta zalizana ovca.

„Koleginice i kolege, kao što znate, tih izbora ne bi ni bilo da nije bilo mene i mojih drugova. Da mi nismo krvarili tri meseca na protestima, da se mi nismo tukli s policijom, da nam kola nisu uletala u kolonu, koja je, da vas podsetim, svakog dana u pola dvanaest kretala iz 'petice' na plato, da mi nismo razvalili vrata komunjarama iz starog Saveza, ovi izbori ostali bi samo deo vaše mašte. Naša lista na ovim izborima nosi naziv 'Pobuna'. To ime sam ukrao od jednog pank benda iz Trinaeste beogradske koji odavno više ne postoji, ali to ime

jasno govori o suštini naše liste i suštini naših života. Pobuna do kraja, pobuna dok svi mladi ljudi, ne samo na ovom fakultetu, nego i u ovoj zemlji i u svim okolnim zemljama i u svim jebenim zemljama na svetu, ne shvate šta je suština života. Suština života je sloboda, sloboda izbora, sloboda govora, sloboda odlučivanja, sloboda verovanja! Savez studenata samo je početak, to je sloboda koju smo već izborili. Glasajte za nas, a kad nas ne bude, glasajte za ljude poput nas, glasajte za one koji će uvek imati muda da bace kamen na pandura, koji će uvek imati muda da jasno i glasno traže ono što im pripada. Pobuna! Sloboda!" urliknuo sam na kraju.

Čele, Tamara i Baletić su počeli da urlaju i udaraju o katedru, ali pubhka, publika je bila potpuno nema. Kao da sam pričao na japanskom. Druga godina me je gledala zapanjeno, video sam u njihovim očima strah od luđaka, video sam kako njihova usta roditeljima za večerom pričaju: „Da samo znate šta je taj grozni neobrijani manijak crvenih beonjača danas govorio!" Posle nekoliko izuzetno neprijatnih sekundi, Batrović je počeo da aplaudira, a ostatak amfiteatra mu se pridružio. Aplaudirali su hladno, kao da gledaju premijeru najlošijeg filma u svemiru. Nakrivio sam glavu i gledao ih kao poslednje smeće, svestan da od te gamadi nećemo dobiti ni jedan jedini glas. Onda sam pozadi ugledao Vesnu i grozota koju sam živeo bila je potpuna. Nije aplaudirala. Plašila se verovatno da će se neko od njenih kolega setiti da je u nekoliko navrata razgovarala sa mnom, plašila se da je neko ne poveže sa čudovištima s liste „Pobuna". Tresnuo sam rukama o katedru ne bih li nekako prekinuo celo to sranje i oni su prestali da aplaudiraju.

„Vidimo se dvadesetog", procedio sam i sa svojom svitom izašao iz amfiteatra.

Baletić je u hodniku počeo da se hvata za glavu.

„Pukli smo, pukli smo, jebote! Jesi li ih video, održao si najbolji govor u životu, a oni su samo stajali, kao neke ovce, samo su gledali, najebali smo, pukli smo!" vrištao je.

„Ne lupetaj“, rekao sam mu. „Valjda ima više ljudi koji su bili na protestima nego tih morona.“

„Jesi li ti lud, pa na protestima nas nikada nije bilo više od petsto, a njih ima više od petsto. Ima ih barem osamsto! Ovo jebeno mesto ima deset hiljada studenata, mi smo jebena manjina!“

Baletić je bio potpuno van sebe. Stao je pored mašine za sokove i grickao nokte. Onda nam je rekao da ide da pronade debelog, da smisle strategiju za ostatak predizborne kampanje. Tamara, Čele i ja otišli smo u našu kancelariju. Da duvamo i pijemo i sedimo i gledamo u zid.

&

Bili smo podeljeni u dve grupe. Čele i ja bili smo na fakultetu da pratimo tok izbora, a Tamara, Baletić i Todor bili su na platou i delili letke kojima su se demonstranti sa Pravnog pozivali na izbore. Za stolom u holu sedeli su debeli, Dejan K. i Dimitrijević, a studenti bi najpre dolazili kod njih, uzimali glasačke listiće, odlazili iza improvizovanog paravana i tamo glasah. Glasački listići bih su tako osmišljeni da je na njima udarno mesto zauzimala lista „Pobuna“, a ispod nje, jedna pored druge, bile su liste „Dragoljub Batrović“ i „Blejkovi“.

Nailazili su ljudi koje smo znali sa protesta. Prilazili su Čelera i meni i pitali nas za koga treba da glasaju. Onda bi odlazili iza paravana i glasah, a neki su čak dolazili i do nas kako bi bih sigurni da zaokružuju prave ljude. Bilo je tu i mnogo onih koje nisam poznao. Draga godina. Stado. Znao sam da su oni. Dolazili su, uzimah listiće i zaokruživah imena sa Batrovićeve liste, jasno sam to video, pošto sam se namestio na jedno zgodno mesto na stepeništu sa koga se odlično moglo videti ko za koga glasa.

Mamu im jebem, bilo ih je mnogo, bili su disciplinovani, niko nije znao kakav program nudi jebeni zalizani Batrović, program sedenja u amfiteatra i besomučnog studiranja, program gaženja preko leševa ne bi li se završio fakultet. To su u stvari bili pravi studenti, a ne mi.

Mi smo bih otpaci i pitanje je bilo da li će većina sa naše liste uopšte završiti fakultet.

U jednom trenutku naišla je grupa sa platoa, njih tridesetak, i u holu je nastao opšti lom. Urlali su i divljali, oborili pano, nekoj ribi s drage godine oteh su glasački listić i pocepali ga kad su videli da nije glasala za našu listu. Čele i ja umirali smo od smeha, a Dejan K. nam je uzalud davao signale da ih smirimo. Debeli i Dimitrijević bih su potpuno ravnodušni. Sedeli su za stolom i čavrljah ko zna o čemu.

Čele i ja smo zatim otišli u prostorije Saveza da dunemo.

Seli smo na sto i ja sam izvadio buksnu i pripalio.

„Je li, je 1' ti karaš Tamani?“ pitao me Čele posle nekoliko dimova.

„Samo jednom dosad“, promrmljao sam.

„Jebote, i kakoje?“

„Super je.“

„Jebote!“ vrisnuo je on i udario glavom o sto. Neko je pokucao na vrata.

„Napred!“ dreknuo sam, potpuno zaboravivši na buksnu koja mi je visila iz usta.

U Savez je ušao Dragoljub Batrović. Kad je ugledao u kakvom smo stanju Čele i ja, ustuknuo je.

„Oh, izvinite, svratiću kasnije.. “

„A, ne, ne, ne, uđi, samo uđi, tebe smo čekali!“ rekao sain ja, obgrlio ga, uvukao ga unutra i zaključao vrata.

Čele je podigao glavu sa stola i kad je shvatio ko nam je došao u goste, ustao je i uneo mu se u lice.

„Ko si ti uopšte?“

„Kako to mislite?“ mucao je Batrović.

„Kako to mislim? Pa koga ti predstavljaš? Koju opciju? Šta je tvoj program? Zašto onoliko glasaju za tebe? Šta si ti?“

Batrović se pribio uz vrata i počeo da čeprka po ključevima. Pritrčao sam i izvadio ih iz brave.

Zatim sam mu ponudio buksnu.

„Ne, ne hvala, ne pušim“, rekao je.

„Ni ja ne pušim“, procedio sam i onda smo se Čele i ja upisali od smeha. Pali smo na stolice i počeli da vrištimo. Batrović se malo oraspoločio, čak je istupio jedan korak ka nama.

„Ja sam samo mislio da vam kažem, tamo je kaos, tu su neki sa protesta...“

„Ma nemoj? Super!“ dreknuo sam ja, a Čele je počeo da skandira: „Super, super!“

„Ovaj... oni cepaju glasačke listiće i ovaj, srušili su pano...“

„Ma nije moguće? Srušili pano? Mora da su baš besni“, rekao sam ja.

v

„Da, mora da su baš besni!" dobacio je Čele, „ali, mi nismo besni! Nas, vidiš, baš briga. Mi se ne ljutimo. To je demokratija duneš dva dima i ni na koga ne možeš da se naljutiš", zatim je iznenada ustao i prišao na centimetar od Batrovićevog lica. „Ali, vidiš, da nisam dunuo, sad bih ti odšrafio glavu."

Bilo mi je žao te budale, ali sam je to tražio. On pojma nije imao da to nisu normalne stvari, da to nisu izbori tek tako, dođeš i glasaš, on pojma nije imao ko smo mi i kroz šta smo sve prošli. Niko, baš niko sa liste „Pobuna" nije dobro stajao s nervima. Dobacio sam mu ključeve.

„Briši", rekao sam mu, a Batrović je grčevito otključao vrata i pobjegao iz Saveza.

Kada smo se vratili u hol fakulteta, Čele i ja zatekli smo lom. Demonstranti su stajali u hodniku i pevali četničke pesme. Bih su u ekstazi, vratili su se sa pobedničke šetnje, protest je bio završen, a energije je ostalo na pretek. Veliki broj ljudi koji je dolazio na fakultet u širokom luku obilazio je mesto glasanja, što je bilo dobro, jer je među njima verovatno bilo dosta onih koji bi glasah za Batrovića. Naše si mogao da prepoznaš bez problema, isti luđački pogledi, isti luđački osmesi, urlanje i skakanje i grčevito pritiskanje papira hemijskom. Naši su uglavnom glasah javno, van paravana, na stepeništu, na stolu izborne komisije, na kolenima, rancima i jaknama.

Negde oko pola pet, na glavni ulaz fakulteta ušao je Dragoljub Batrović u pratnji stotinak morona.

Stali su u red ispred izborne komisije i jedan po jedan glasali. Gde su se do đavola ti monstrumi okupili, u kojoj kanalizacionoj cevi, u kojoj mišjoj rupi? Izbegavao sam da brojim kako je ko glasao, ali mi je zdrav razum govorio da će nas Batrović rasturiti, osim ako nekim

čudom na izbore nije došlo trista demonstiranata dok smo Čele i ja kadili u Savezu. Otišao sam do debelog.

„Sta ćemo da radimo jebote, ovi nas razbiše.“

„Pa ako nas razbiše, onda nas razbiše“, rekao je debeli. Bio sam ostavljen na cedilu, debeli i Dimitrijević su se smejali, njima je bilo svejedno, ni jedan ni drugi neće biti u budućem Savezu.

Debeli je dao sve od sebe da nam napravi što je moguće bolju startnu poziciju na izborima, a ako puknemo, to je naša krivica, nismo dovoljno agitovali, nismo dovoljno animirali. Ali čime da animiraš ološ? Čime?

Besno sam krenuo od stola ka Čeletu i zamalo se sudario sa Vesnom, koja je stajala u redu za glasanje.

„Ej, jebote, otkud ti?“ prepao sam se od blizine njenih očiju.

„Došla da glasam“, rekla je hladno.

„Ovaj... mogli bismo da popričamo, kad završiš.“

„Nemamo mi šta da pričamo“, odbrusila mi je.

„Vesna, moraš da mi kažeš šta se desilo!“ dreknuo sam.

„Ne moram, zašto moram? Ko će da me natera? Ja sam odlučila da ti ne kažem ništa, i nikada ti ništa neću ni reći. Razmišljaj o tome! Razmišljaj o tome ceo život!“

Onda mi je prišao nekakav som, nekakva uštva, koju nisam imao snage ni da pogledam.

„Molim vas, kolega, ne utičite na glasače“, rekao je, a ja sam mu zviznuo šamarčinu. Iste sekunde nastao je opšti pičvaujz, u rulju su uleteli Čele i ostali, počelo je gužvanje, vucaranje, nabadanje, neki luđaci su duvali u pištaljke, neki su se smejali. Zgrabio sam Vesnin glasački listić, oteo joj hemijsku, zaokružio naša imena i krenuo da

ga ubacim u glasačku kutiju. Ona mi se obesila oko vrata i počela da vrišti: „Nemoj, nemoj, to nisu moji glasovi!" Stao sam pored kutije i dreknuo na nju: „Ako mi ne kažeš, ovaj listić biće listić na kome je pobedila lista 'Pobuna'!"

Ona se nekoliko sekundi premišljala, stiskala usne, gledala sa strane, a onda se samo okrenula i otišla s fakulteta. Pocepao sam listić i potrčao za njom. Izašao sam napolje i video je kako trči ka autobuskoj stanici.

„Vesna, čekaj!" povikao sam, ali ona je bila odlučna u svojoj nameri da me potpuno sjebe. Bio sam na ivici plača, osećao sam se kao govno, kao zver, ah ti ljudi izazivaju to u čoveku, ti prokleti monstrumi, te senke kojih nikada nigde nema, ali zato umeju da izađu na izbore i sjebu sve za šta si se borio skoro četiri meseca. Ušao sam nazad na fakultet.

Tamo se situacija malo smirila, pre svega jer je izborna komisija zatvorila biračko mesto jedan sat pre nego što je trebalo, zbog opšte tuče i nemogućnosti da se nastavi glasanje. Zatim smo Čele i ja otišli u Savez, gde su posle nekoliko minuta došli i Baletić, Todor i Tamara, koji su se vratili sa pobedničke šetnje.

„Kako je bilo u šetnji?" pitao sam.

„Šta se to ovde desilo? Šta se desilo?" sekirao se Baletić.

„Ništa, malo smo se pobili, i tako", rekao sam i pripalio novi džoint.

„Pa zašto, pobogu?" rekao je Baletić, otvarajući prozor.

Seo sam na sto. Nije bilo svrhe razgovarati o tome, ionako smo pukli, ionako smo izgubili rat.

Pružio sam džoint Baletiću.

„Uzmi. Pomaže", procedio sam, ali on se nije ni osvrnuo, već je psujući izleteo iz Saveza. Dodao sam Čeleru džoint i Tamari oteo

flašu s votkom. Nategnuo sam iz nje i izbrojao deset gudjaja. Kao u stara dobra vremena mrtvog pijanog valjanja po patosu Krsmanca, punom srče, prolivenog piva i pikavaca.

Zatim sam ponovo oteo džoint Čeleru, povukao dim i izbrojao do dvadeset, kao u stara dobra vremena danonoćnog jebanja s Nadom. Zatim sam ponovo uzeo votku i izbrojao petnaest gudjaja, pa sam opet uzeo dim i izbrojao do trideset. Nije bilo više svrhe ostati trezan. Nikada.

„Burazeru, rasturićeš se“, rekao mi je Čele, a meni su se iste sekunde oči napunile suzama. Istrčao sam iz Saveza i izašao s fakulteta na sporedni izlaz.

Trčao sam Beogradskom ka Slaviji. Na ćošku sa Proleterskih brigada zamalo me je zgazio neki u džipu. Na ćošku s Njegoševom, potkačio sam laktom neku ribu, a ona me je opsovala. Kad sam stigao na Slaviju, počeo sam da trčim pravo preko džinovskog skvera, mimo svih pešačkih prelaza i uprkos svim automobilima i trolejbusima koji su jurcali oko mene. Onda sam krenuo da trčim uz Deligradsku i uleteo u Nadin ulaz. Nisam čekao lift, trčao sam uz stepenice, svih sedam spratova, a na svakom međuspratu obasjavala me svetlost poslednje zimske večeri u Beogradu. Svedost iz stanova, svedost sa ulica, svedost crvenog neba. Video sam svoju senku koja je jurcala čas ispred, čas iza mene, čas u prošlost, čas u budućnost. Dotrčao sam do Nadinog stana i počeo da udaram na vrata. Niko mi nije otvorio. Zastao sam da uzmem malo vazduha, a onda sam počeo još jače da udaram. Urlao sam: „Otvori, otvori, jebote!“ ali odgovora nije bilo. Iz mene su kuljali suze, sline i znoj. Nisam mogao da držim oči otvorene, bolele su me od plakanja. Bio sam pijan, bio sam uduvan, bio sam odvratni plačljivi monstrum, bez igde ikoga, bez roditelja, bez prijatelja, bez budućnosti, bez Nade, bez nade. Sutnuo sam iz sve snage Nadina vrata i ona su, već krhka od prošlog razvaljivanja, popustila. Uleteo sam unutra, ali to nije bio onaj stan. U kuhinji nije bilo ničeg, u sobi nije bilo ničeg. Sve je bilo okrečeno u belo, bez ijednog komada nameštaja, bez tjednog traga da je tu neko stanovao. Uleteo sam u

kupatilo. Bila je tu samo prastara kada, koju nikad ranije nisam video i WC šolja bez daske. Onda sam ponovo uleteo u sobu i izbezumljeno gledao u zid gde je nekada stajao Nadin plakar. Izašao sam na terasu. Puklo me po glavi. Vidik. Praznina. Dečji vrisci u podnožju zgrade. Kraj zime. Početak ničega. Počeo sam da povraćam sa terase, kao u stara dobra vremena, 1991, 1992, 1993, 1994, zatim sam kolabirao i pao, kao u stara dobra vremena, 1991, 1992, 1993, 1994, zatim sam četvoronoške počeo da bauljam ka izlazu iz stana, kao u stara dobra vremena, 1991, 1992, 1993, 1994. Sapleo sam se o telefon. Podigao sam slušalicu. Ništa se nije čulo i ja sam briznuo u plač.

Trčao sam do Beograđanke, a onda uleteo u trolu koja je išla ka Trgu. Unutra je bila nenasnosna vrućina, bilo je krcato, ljudi i žene u kaputima i vindjaknama, smrdljivi i zli. Nisam smeo da ih gledam, nabio sam se na vrata i okrenuo se ka ulici. Pored mene je prolazilo Predsedništvo, Gradska skupština, „Mek“, „Albanija“, Kolarčeva. Trola je skrenula u Vasinu i ja sam izašao iz nje, i niz Zmaj Jovinu otrčao ka Jevremovoj. Pogledao sam ka prozoru. U stanu je gorelo svetio.

Popeo sam se gore i pokucao na vrata. Otvorio mi je neki tip u zelenom džemperu. Imao je tridesetak godina i masnu crnu kosu.

“Vratili ste se sa skijanja?” rekao sam, dahćući.

„Kakvog skijanja? Ko ste vi?”

„Ja sam anketar Zavoda za skijanje i zimovanja. Vaš agent za nekretnine obavestio nas je da ste na zimovanju.”

Pogledao sam preko njegovog ramena. Bio je to onaj stan, ali potpuno drugačije namešten nego kad smo se Nada i ja u njemu rvali protiv budućnosti i sudbine, u noći između drugog i trećeg februarai „Neko vas je lagao. Poslednjih dvanaest godina nisam išao na zimovanje. Možda jednog dana, ako srušimo ovog monstruma...”

„A koliko ovde živite?" pitao sam ga, pretpostavljajući kakav će biti odgovor.

„Poslednjih trideset godina", rekao je masnokosi i ja sam se bez reči okrenuo i otišao niz stepenice.

Izašao sam na ulicu, vazduh je bio leden i vlažan, a iz usta i sa šaka kuljala mi je para. To je to, dakle, bio sam potpuno lud. Ali, ne, nemoguće, vidali su je i drugi, bila je na slavi, bila je na kontramitingu, bila je na protestima. Nada nije bila jebeno priviđenje. Bila je natprirodno biće, ali nije bila jebeno priviđenje! Počeo sam da trčim ka Kosančićevom vencu.

Uspentrao sam se uza stepenice i pokucao na vrata stana u kojem smo se Nada i ja tucali najduže u istoriji tucanja. Niko mi nije otvorio. Onda sam pokucao na susedna vrata. Nekakva baba. Otvorila je vrata i bojažljivo me pogledala.

„Dobro veče, gospođo."

„Nemam stare novine", spremno me je dočekala.

„Ne, gospođo, hteo sam samo nešto da vas pitam..."

„Molim vas, idite, ili ću da zovem miliciju!" zakreštala je i skroz pritvorila vrata.

„Nemojte, gospođo, samo da vas pitam za vaše komšije!" „Kakve komšije?" zainteresovala se ona.

„Ove, prve komšije do vas. Gde su oni?" „A, nema tu nikog, dečko, još od 1991. Bila je neka žena, pa je umrla, a njena ćerka živi u Americi i udata je za Amerikanca. Toliko znam."

„A ona devojka što tu svraća? Ko je to?" „Niko tu ne svraća. Da svraća, primetila bih." Otišao sam zatim kući. Slomljen. Pijan. Lud. Na posteru Pistolsa nije bilo Nadine slike, iza mog radijatora nije bilo

kese s njenom travom. Uleteo sam kod keve u sobu i počeo da je drmusam.

„Gde je slika, gde je kesa!" „Sta ti je? Kakva kesa? Čija slika?"

„Ona slika s mog postera, ona kesa iza radijatora!" urlao sam.

„Šta ti je, bre? Hoćeš kolače, poslala je tetka.. " „Ma daću ja njoj kolače!" zarezao sam i otišao nazad u svoju sobu. Pripalio sam džoint i pustio „Pennywise" do daske. Trebao mi je tuđ bes, trebala mi je tuđa energija, pošto više nisam bio siguran gde se moja energija nalazi, ni da li je uopšte još uvek igde ima. Ili je sve što se dešava samo ružan san, jer ja sam osoba koja sanja isključivo košmare.

&

Na fakultet sam došao u deset ujutru. Sve je izgledalo normalno. Vežbe. Predavanja. Studenti.

Studentkinje. Ni traga jučerašnjim izborima. Jedino su me na vratima Saveza studenata dočekali rezultati izbora. Svako sa liste „Dragoljub Batrović", dobio je po 768 glasova. Ljudi sa naše liste dobili su između 451 i 603 glasa. Baletić je dobio najmanje a Tamara najviše. Ja sam dobio 558 glasova. Lista „Blejkovi", dobila je između 105 i 233 glasa. Počistili su nas, niko sa naše liste nije ušao u Savez. Pokušao sam da uđem, ali su vrata bila zaključana. Gurnuo sam ključ, ali on nije mogao da uđe. Neko je bio zaključan iznutra. Počeo sam da udaram na vrata.

„Otvorajte, prasići! Oduvaću vam kuću!"

Ćulo se kako neko otključava. Otvorio mi je Čele.

„Burazeru, koliko je sati?" pitao me je.

„Kakvih sati, bre! Sta radiš tu?"

„Ej, nemam pojma, ništa ne znam, kad si ti otišao mi smo pih, čak je i Baletić pio, i onda smo, oh, ne znam, burazeru, ova tvoja trava je ludilo.“

„Je li, je P se sećaš ti one ribe što je bila nekoliko puta na protestima?“

„Koje ribe, burazeru?“

„One moje, one plave.“

„One matore?“

„Da, one matore?“

„Sećam se, što, šta je bilo, završila u staračkom domu?“ počeo je da se kliberi.

Povukao sam ga sa sobom.

„Gde ćemo, burazeru, čekaj da operem zube!“ kikota se Čele.

Odvukao sam ga u „Bona fides“ i, kao što sam pretpostavio, tamo su sedeli debeli, Dimitrijević i Baletić. Baletić je držao glavu u rukama. Bio je potpuno slomljen. Seh smo za njihov sto.

„Dajte mi papir i olovku“, rekao sam, a debeh je iscepao list iz sveske i pružio mi hemijsku. Počeo sam da pišem.

„Šta pišeš to?“ pitao me je Baletić.

„Prigovor.“

„Kakav prigovor?“

„Prigovor na regularnost izbora.“

Video sam krajičkom oka kako me zabezeknuto gledaju. Video sam krajičkom oka debelog kako se češka po bradi.

„Kako to misliš, šta misliš da napišeš?“ pitao me je debeli.

„Napisaću da nije poštovana tajnost glasanja i da je zbog tuče onemogućeno da izbori budu privedeni kraju.“

„Ali, ti si povređivao tajnost glasanja i ti si izazvao tuču“, rekao je debeli.

„Kakve veze ima ko je izazvao, bitno je da je procedura povređena. Tražim poništenje izbora!“

„Kako misliš da ti to prođe pored Dejana K.? Znaš da je on poštenjačina“, rekao je Baletić.

„Optužiće te da radiš isto što i komunjare 17. novembra.“

Raspalio sam rukom po stolu.

„Ne radim isto! Spašavam bulju ovom fakultetu! Ne možemo mi da se kidamo mesecima i da nas onda neka stoka sa druge godine pobedi na izborima! Ne može! Ne dam! Nisam za to jeo govna! Nisam se za to borio! Svakom sa druge godine trebalo je dati pola glasa i onda bi izbori bili ravnopravni!“ Čele me je poljubio u kosu.
„A što se Dejana tiče, ova komisija donosi odluke većinom glasova, a ne konsenzusom, je 1' tako?“ pitao sam Dimitrijevića.

„Tako je, ali... “

„Glasaj za usvajanje prigovora i daćemo ti jedno mesto u Upravnom odboru.“

Dimitrijević je stavio u usta plastičnu kašičicu kojom je mešao kafu i zadovoljno se nakezio.

„Moj glas imaš.“

Pogledao sam zatim debelog. On se nasmejao i mahnuo konobaru.

„A za kad da zakažemo nove izbore?“ pitao me je.

„Odluka o datumu ponovljenih izbora biće doneta naknadno“, procedio sam.

Konobar je došao do stola. Debeli je izvadio pečat Saveza studenata iz džepa i udario ga na prigovor koji sam pisao.

„Dečko, pitaj Savez studenata šta će da pije“, rekao je konobaru.